

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

POSTER
AYRAÇ VE
MAGNET
HEDİYELİ

POST

SAYI 92
KASIM 2020
FİYATI 12 TL
www.poster.net.tr

BAKMAYI BİLMEK YARATICILIKTIR

Salvador Dalí

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KAMUMLUKA HAYATIN KUTUPU | ERDİNÇ KUTUP | İLYAS SALMAN | EMRAH SERBES | MURAT MENTEŞ | TARIK TUĞAN | ALİ LÜDAR | SİNEM SİL | SELÇUK ALTUN | YALIN ALPAY | REWHAT
NEJAT İSLER | ERCAN MEHMET ERDEM | MIRAY DÄNER | BORAN KUZUM | BAŞAK BUĞDAY | BARİŞ İNCE | BESTE TOK | PELİN BATU | M.K. PERKER | İLKAY YILDIZ | DÜNDAR HIZAL | ÖMÜR ÜZEL | İLHAMİ ALGÖR
SÜHEYL UYGURU | OOLUNAY SOYSERT | BENZAT UYGURU | BÜLENT SAKRAK | AHMET ERİGENÇİ | ERTHÜRLÜ MAMURU | İLKER KOCACI | NURİKTAN TIRHAN | SÖZÜM ÖZPİL ÖZT | RUMELİ ÇİFTESİ | HAKKANI KARATAŞ

blutv

BİR ERCÜMENT ÇÖZER DİZİSİ

SAYGI

SADECE
BLUTV'DE! | YAYINDA!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dali'yi neden sevmeyebileceğimize geçmeden önce
Dali'yi neden sevebileceğimizi anlatalım; Dali'nin hakkı Dali'ye...

DALI'YI SEVEBİLİR MİYİZ?

1- DALI'YI NEDEN SEVERİZ YA DA VELAZQUEZ'İN BİYİĞİ

Salvador Dali geçen yüzyılın en sarıscı ressam ve performansçılarından biri, bu kesin. Daha yirmili yaşların başındayken, tam bir 'maverick' olarak Freud ve Lautremont'tan da etkilenecek, rüyaların zamanını, bilinçdışının tuhaflıklarını rüya sahneleri kurarak resmetti ve sansasyonel 'kamusal' varlığıyla da tam bir provakator gibi davranarak sosyal kabülleri alt üst etmeye girişti. Uygarlık denilen şey, Freud'un da dediği gibi, bilinçdışına 'rağmen' var olan bir şeydir: rüyaları ve arzuları durdurarak kurulur. Freud bu yüzden 'uygarlığın huzursuzluğu'ndan bahsetmişti. Dali, 1920'lerde tam da Freud'un Avrupa'yı etkisi altına aldığı dönemde, Lautremont'un sürreal metinsel kolajlarından da etkilenecek zamanı ve mekânı eğip bükme ve görsel bir huzursuzluk rejimi yaratmaya başladı.

Dali'nin uygar bakışları 'huzursuz' eden müstehcenliği ve akışkanlığının yanı sıra, klasik resme de müthiş hâkim olması ve aslında eski ustalarla çağdaş 'psikolojiyi' bir araya getirmesi de önemlidir. Yoğun cinsel içeriği, çürüyen ve bozulan ve dağılan insan bedenlerini, bu görsel şiddeti 'tahammül edilemez' bulanlar bile Dali'nin müthiş tekniğine de kayıtsız kalamıyorlardı. Dali dereferansları arasında çağdaş sayılabilecek Picasso ve Miro'nun yanı sıra Raphael, Vermeer ve Velazquez'i de gösteriyordu. Dali'nin meşhur biyiği da zaten Velazquez'in biyiğine göndermeydi. Dali Velazquez'in biyiğini daha da radikalleştirerek, yer çekimine biraz daha meydan okumuştur.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

Meinert Ali Akınsoy

Breton kendisini 1920'lerin sonunda Sürealist gruba kabul edenler "bugüne kadar üretilmiş en halüsinatif dâveti" yaptığını söylemiştir. Bir algi devrimine dâvet ediyorundu Dali, bir 'deli-dahi' ortaya çıkmıştı ve buna karşı koymak zordu. En ünlü tablolarından biri olan 'Belleğin Azmi / Persistence of Memory' o erimiş saatleri ve saat kadrânları yiyen karnajlarıyla uyarılığın tık taklarını ve insanmerkezciliğe meydan okuyordu. Tasarladığı İtazok Telefon gibi sürealist nesneler ve dalgıç kafayeti gıyrek sergi konuşması yapmak gibi tuhafıklarıyla provokator olmaya devam etti. Bir deli-dahi ya da uyanmayı reddeden bir uyurgezer, akla ve uyarılığa karşı savaş açtıyordu, daha özgür bilincişçisi "paranoyakça" ulaşmakçicin.

Dali'yisevmekbir 'kirlilihaz' gibidir: Şimdi resimleri de bizi yasak bir bölgenin, rüya ve dinselğin ciritattığı bir bölgenin tamığı kılavve olmaıacak şeyleri bir araya getiren bir bilincişçinin özgürleşmesini sağlar. Freud ve Lautremont'un görsel muadili gibidir, bu yüzden severiz kendisini.

II- DALİ'Yİ NEDEN SEVEMEYİZ

YA DA HITLER'İN BİYİĞİ

Şimdiye kadar söylediklerimin aşağı yukarı bilinen şeyler ama bilhassa da Türkiye'de çok konuşulmayan bir yönü var: Dali'nin Hitler'e olan hayranlığı ve İspanya'da Franco diktatörlüğünü açıkça desteklemesi. Dali'nin Hitler'e dair "sempatist" bıyıklar ve insan yüzü üzerine verdiği bir röportajda kendini böyle demişti: bütün büyük ve önemli figürlerin bıyığı vardır, diyardı, Hitler dahil. "Büyük ve önemli" figür İafilya kalmayıp, Hitler'in kendisini "baştan çıkardığını" da söylemiştir sonraları otobiyografisinde. Bütün bu "sempatizantı" tavını bir Hitler tablosuyla (bakana asıda Hitler'e empati kurmaya çalışan The Enigma of Hitler" adlı tablo) somutlaştırmına artık tahammül sınırı aşmış, "Hitlerci bir faşizmi yücelttiği" gerekçesiyle Breton tarafından Sürealistgruptan atılmıştı. Sürealistler'in büyük bölümü Marksist'ti ve radikal sola yakındı ve Hitler, Mussolini ve Franco'nun oluşturduğu "faşistblok" "akarşı mücadele ediyordı. Dali ise, tam böyle bir dönemde bu üç figüre dair açık bir kınama yapmadan, sansasyonel bir Lenin resmi yapmıştı: The Enigma of William Tell. Dali'ye göre Lenin otoriter William Tell'di ve Lenin'in uzmamış "küç" da Sovyet Devrimini temsil ediyordu. Hitler'e bir empatiye çalışan Dali, Lenin'i nidükile etmekle meşgulüdü.

Dali bununla kalmamış, İspanya İç Savaşı esnasında Franco faşizmini desteklediğini açıkça ilan etmişti. Ve bunu

zamanında yakın arkadaşları olan Lorca'nın 1939'da Franco kuvvetler tarafından öldürülmesine 'rağmen' yapabiliştı. Entelektüel ihanet, İ burada da bitmiyor: içsavaşın sonra İspanya'ya dönen Dali, Franco'nun diktatörlüğünün "dünyaca ünlü" savunucularından biri olarak, entelektüel anlamda büyük bir suç ortağı ve vitrin figürü olmuş, Franco'yla sık sık görüşmüş ve hatta Franco'nun kızının gösterişli bir portresini yapmıştı. Dali Franco konusunda daha da ileri giderek onu 'İspanya'nın en büyük kahramanı' ilan etmişti. Ama Dali için kötü, insanlık için iyi bir haber: Franco'nun anıt-mezarı Madrid'deki yerinden kaldırıldı ve böylece tarihe bir 'gururnişanesi' olarak düşen Franco'nun mirasının itibarı yerle bir oldu: tarihsel adalet.

Bugün ilginç olan şey şu: bu diktatörleri destelemesine rağmen Dali'nin statüsü hiç zedelenmemiş. Çok saygın kurumlarda Dali sergileri açmaya ve bu 'karanlık' hikâye anlatılmadan Dali'nin işleri incelenmeye devam ediyordu. Halbuki Dali biyografisi bir yana, kendi eseri konusunda da bu mistik-faşist bir eğilimini dile getirmişti. Picasso'nun meşhur Guernica'sıyla kendi İspanya İç Savaşı resmini kıyaslayarak şöyle bir şey demişti: "Benim resimdeki savaş doğa tarihin bir parçasıdır, Picasso ise savaş 'politik' bir savaş sanıyor."

Dali'nin son derece 'politik' bir savaş 'doğal tarih' diye mistifize etmesi ve savaş suçlarını bu şekilde olağlaştırması onu 20. yüzyılın en büyük felaketlerinden birinin suç ortağı yapıyor.

Dali'yi sevmeden önce bir daha düşünün sevgili okurlar: sadece fantastik bilincişçinin gerekçüstü yaratıcısı değil, kanlı bir tarihin de 'süreal' bir destekçisidir kendisi. 🌸

Diğer
Günlikleri

MÜŞTEREK
FELÂ-
KETLER

681

'İlkörüşteaşk' varsa da sonrası hep dalginlik!

682

Tekini kaybetmiş bir şeye nasıl anlattırın ki eskimeyi?

683

Artıkışe yararıyor, diye atılanbir eşya gibi çikanp atılsam ya sende duran şu kalbi.

684

İnsan, olduğuna inandırıldığı yerden ne hızla düşer? Gel de anla, başına gelmeden!

685

"Senbenimher şeyimsin!"
Kulğa hoşgölyorama tehlikeli!
"Gidersen..Başkahiçbirşeyim yok." der gibi.

686

Aksıyordu ayağı uyardığım günün.
Anladım. Geleceği planlarken unutmamışım dünü.

687

Bazı şeylerden özellikle bahsetmiyorum artık.
Herkesi affediyor da insan, kendini edemiyor.
Hatırlamak bu yüzden tehlikeli!

688

Beklemek yoruyor.
Belirsizlik iki kere..

689

Müşterek felâketlerle kuvvetlenen birbağı zamâne dertlerinin hangisi yorabilir ki?

690

Çok sevdiğin yer, misafir olduğun birevde herkesten level uyanmışın gibi bir yalnızlık hâli.

Breton'a göre gerçeküstücülük, kişinin sözlü, yazılı veya farklı bir yolla, düşüncenin gerçek işleyişini ifade etmeyi denediği, en arı halindeki ruhsal kendiliğindenliktir. Aklin her türlü denetiminden uzaktır, ahlaki ya da estetik her türlü kaygıdan başışıktır.

KENDİLİĞİNDENLİĞE ÖVGÜ: GERÇEKÜSTÜCÜLÜK

YALIN ALPAY

Gerçeküstücülük (surrealizm), yirminci yüzyılın kaotik ortamını, dönemin kültürel sanat başkenti Paris'ten ızdı. Dür bir grubun görüşünden, beki de başlangıçta tek bir zihinden. André Breton'un kendininkilerden başka hiçbir fikirler butününe saygı duymayan enilginden sapkın ve modernist akla saldıran gerçeküstücülük, gerçekin odagını kaydırıyor, toplu yirminci yüzyılda basit ahenklele yayın alın tüpü televizyonlarda zaman zaman yerleştirilme karneçalanmaya yüz tutarak görsellen çitilmesi ve nenkleri bozması gibi, sanat yapıtlarında temsil edilen her anıyı, temsil değeriinin dâima taspararak, alâimada bağlanlara yerleştiriyordu.

İlk kez 1917'de Apollinaire'nin turettiği gerçeküstücülük terimini, 1924'te Breton bir manifestoyla anlamlandırdı. Bu anlamlandırmanın kendisi de gerçeküstücülüğü, manifestonun, aklın birincini dışlayan bir diki vardı. Rasyonalizmin her şeyi tanımlamaya eğilimi, üstüne bir düşünce öncünü takip ederek, mantıksal neden sonuç

ilişkileri içerisinde tanımdan tasıma geçen düzeni eneni, gerçeküstücülük manifestosunda yerler, manifesto, yirminci yüzyılın birinci hareketi, düsmelik hissiyatını savutta temsil etmeye adaylığını koyuyordu.

RUHSAL KENDİLİĞİNDENLİK

Breton'un tanımına göre gerçeküstücülük, kişinin sözlü, yazılı veya farklı bir yolla, düşüncesinin gerçek işleyişini ifade etmeyi denediği, en arı halindeki ruhsal kendiliğindenliktir. Aklin her türlü denetiminden uzaktır, ahlaki ya da estetik her türlü kaygıdan başışıktır. Düşüncesinin gerçek anlamdaki işleyişidir. (Breton A., 1968, s. 412; Breton A., Surrealizm Manifestosu, 2010, s. 203)

Breton'un "ruhsal kendiliğindenlik" tanımının, yaratılının, muntık, ahlak ya da estetik yargılara biçimlenmeden, doğrudan bilincinden tasparmasını

ifade eder. Yazı ve resim aracılığıyla, bireyin bir sekilde kişinin yüzeyindeki bilginde değil, derinliğindeki bilincindedir. Bilinçsiz, yaratılışın, sanatsal üretimin ve gerçekle uyumunun en yetkin basıyuru karnalı olarak kutsadır. Düşün öngörülenmeyen her şeyi erişime kapattır, yalnızca öngörülebilir olana ulaşması mantığa uşun görüldü. Gerçeküstücülükte bilinç, yalnızca bilinceye ulaşmanın aracı olduğunda kymetlendir.

MANTIĞIN MUHAFAZILIĞI

Gerçeküstücülüğe göre bilinçli, başka alında tutulmuş, kuşandırması, ükelle olarak konyalandırılması, bu sözcük ilkelliğe erişimin engellenmesi muhafazalı görevece. İste mantık atarınıpır.

İste gerçeküstücülük bu muntıkla ayrılmaz, zihnin ruhsal ve bilincel olarak tanımlıy. Özgürleştirilmesini yandırmaz; bilinceye yonden eritilmesini yandırmaz. Toplamal onayargılara ve sınırlandırmalara, yaşamın çıkar gözetilen düzenine ve nesnellik anlayışına

GERÇEK YOKTUR: İCATTIR, GERÇEKÜSTÜCÜLÜK VARDIR: KEŞİFTİR

Gerçeküstücülük icat değil, keşif peşindedir. Aklin yontucularıyla elde edilen verilerden rasgele bir insanın işi etmeye ya da diğ dünyaya ve onun gerçekliğine, aklin yeni yapılar üretmeye kaptır. İnsan diğ yonine, biraz kendisi işine kaptır, kendi içine

en derinlere gidebilir, hissettiği bakıy açlarını keşfetmeyi ve onları yazıya çıkarmayı amaçlar. Breton'un Üçüncü Gerçeküstücülük

Manifestosunda yazdığı üzere, "Gerçeküstücülük, kendimizi doğadan kurtarılmış değil, doğanın kendimizden harekettele anılamaya çalışmak zorunda olduğumuzu varsayar". (Breton A., Üçüncü Surrealizm Manifestosuna Önsöz ya da Değil, 2010, s. 259) Doğanın bilinen görüntüsünü değil, bilinceye ve

düşlere ilişkin görünümünü canlandırma hedefindedir. Yazı ve resim aracılığıyla, bireyin diğ dünyayı kendi bilincinin kullandığı filtreleriyle nasıl şekillendirmiş olduğunu betimlemeye girer. Bireyin ihmal ettiği çeşitli çabalarının daha üst bir gerçeklikle, dışların sınırlı gücünde olduğunu savınır.

Gerçeküstücülüğün akla ve rasyonaliteye bu denli karşı olmasa, evrensel akla insanınmanından ve insanın akıl yoluyla erişimi bilemeyeceğini ve anlayamayacağını düşünmesinden kaynaklanır. Breton'a göre modernite, insanlığın en büyük yanılgılarından. Evrensel keşif insanı hiçbir zaman bilipdedirmez. İnsan doğuştan evrensel bir bilge de sahip değildir. Gerçekçilik vasatlıktır, nefretten ve tam bir yavanklık ilebarer. (Breton A., Surrealizm Manifestosu, 2010, s. 184) Gerçekçi tutum, her türlü entelektüel ve ahlaki gelişme, dümdandır, varlık, açıklama ve yorumlamaya indirgenebilir bir şey değildir. Çözüm-akılda ve onun ulaşabileceği zanneden diğal gerçeklikte değil, ruhsal, bilincindedir ve onlarda yer alan işlel gerçekliklerdir. Gerçeküstücüler için gerçekten daha gerçek olan şey budur. ✨

KAYNAKLAR

- Breton, A. (1968) *What is Surrealism?* Diğ. çinde: *Reviews of Modern Art*. Berkeley: University of California Press.
- Breton, A. (2010) *Üçüncü Surrealizm Manifestosuna Önsöz ya da Değil*. A. Arınç içinde: *Surreal Manifestosları*. İstanbul: Bozay.

Yalın Alpay, İstanbul'da yaşıyor. Yalın Alpay, İstanbul'da yaşıyor.

BluTV'de yayımlanan 'SAYGI: Bir Ercüment Çözer Dizisi'ni, dizinin senaristi **Ercan Mehmet Erdem**, oyuncularını **Nejat İşler**, **Boran Kuzum**, **Miray Daner** ve **BluTV Dramalar Müdürü Sarp Kalfaoglu** ile konuştuk.

SAYGISIZLIK SUÇ OLARAK KABUL EDİLEBİLİR Mİ?

Ercan Mehmet Erdem'in OT'ta yazdığı ilk hikayelerden biri *suç yalancıları* arasında *koltuk kolçaları* tümüyle *igale* den *saygı* yoksun *bir karakterin saygı konusuna hassas diğer* *yoku tarafından terbiye edilemlisi* *igeryorum*. *Saygısızlık suç olarak kabul edilebilir mi? Dizde buna benzer hikayeler görecekmiz?*

Nejat İşler: Dizi zaten böyle hikayelerden oluşuyor. Gün içinde yaşadığımız, çok önemsemediğimiz şeyler Ercüment'in radarına giriyor.

Miray Daner: Evet, benzer hikayeler var. Günlük hayatımızda yaşadığımız saygısızlıklardan tutun hayatımızın tümünü etkileyip yönünü değiştirecek derecede büyük saygısızlıklara kadar bir süre öncek görüceğiz. Saygısızlık, suç kabul edilemez önce. Özellikle hak ve özgürlüklere karşı toplum olarak saygımızın artması gerektiğini düşünüyorum. Ercan Mehmet Erdem'in çok yönlü, güçlü, keskin ve özgün bir kalemi var. Umarım yaptığımız iş izleyicisiyle bulunduğu toplumdakı saygıya ışık tutar.

Boran Kuzum: Saygı kavramı ve sınırları, kişilere ve topluluklara göre değişebilir. Amabanagore saygısızlık bir suç sebebiyetvermediği sürece bir suç değil, karakter özelliğidir. Ercüment Çözer'in kendi adalet anlayışı içerisinde buna benzer çok fazla hikaye var tabii ki.

Ercan Mehmet Erdem: "İnce Düşünen Adamı" adlı öyküyü yıllar önce OT dergisine yazdığım da saygı meselesine takmış durumdaydım. Saygısızlık suç değil, ahlaki bir tartışma benim için. Bu tartışmayı Ercüment üzerinden keskinleştirip cevap bulmaya çalışıyorum. İnsanın özürsüzlüğünü çocuk yaşlarda, önemsiş görünen ayrıntılarla yaşıyavav oluştuğundudüşünüyorum. Zamanında 'dur' denmediği takdirde kar topu gibi

büyüyerek kemiklendiğini ve toplumsal bir manyaklığa dönüştüğünü inanıyorum. Tabii ki kibiri, bencil ya da kışkanc olduğu için bir insanı cezalandırmazsınız ama o kişi mesela kışkanc bir kocaya ve karısına tahakküm kurup narist bir tavırla 'ya benimsin ya toprağın' diyebilme hakkını kendinde görüyorsa işler değişiyor. Cezalar sonuç odaklı, ben işe dizde süreç odaklıym. O kadının göz göre göre öldürülmesine yüksek perden bir itiraz aslında Saygı dizisi. Çözümün ortaya koyduğumuz gibi olmasi mümkün değil, doğru da değil, odaklanılması gereken durum insanların sahipsizoluşu.

Adaleti sosyal medyada arayan ciddi bir kitle oluştu, olusan bu amorf durumun bir süre sonra nelere yol açabileceğine dair uyarıcı bir perspektif sunacağız. Bu bakışSaygı dizisinin temelini oluşturuyor.

Açılış sahnesinde Ercüment Çözer'in ödül aldığı ortam, ödülü çöpe atması, lüks arabasını bırakıp binek bir arabaya barlar sokakına damlaması... Karakterin bir tür Robin Hood olduğuna dair bir izlenim yaratıyor. Saygıdan alıp saygı hak edene vermesi. Saygısız biri zorla saygılı hale getirilebilir mi?

Nejat İşler: Kesinlikle Robin Hood'culuk oynamadığını söyleyebilirim. Etrafı güçlü insanlarla dolu olduğu için vakalar oradan çıkıyor. Saygısız biri zorla saygılı hale getirilir mi bilmiyorum. Bu bilim insanlarının işi...

Ercan Mehmet Erdem: Fragmada Ercüment'e devlet tarafından 'en iyi iş insanı ödülü' verildiğini görüyoruz, bu bildiğimiz Ercüment'e dair bir gönderme, devlete iş yapan, derin bağlantıları olan vs. Akabinde aldığı ödülü çöpe atıp çıkmasıyla, Ercüment Çözer'in bugünkü karakteri bildiğimiz evenibitiyor. Artık o Ankara'ya iş

çini uğradığında Behzat'la uğraşan birisi değil, kendi evinde bir oyun kurucu. Deplasman bitti, kendi sahasında. Bu sebeple bugüne kadar görmediğimiz, bildiğimiz birçok edebiyat şahidi olacağız. Behzat Ç. izleyenler Ercüment Çözer'i yeniden keşfedecek, izlemeyenler için ise her şey zaten sıfırdan başlıyor.

Mallory ve Mickey karakterlerini Natural Born Killers'tan hatırlıyoruz. Bonnie ve Clyde açık katiller bir arketip olarak dizde sinema ve edebiyat tarihinden tanıyoruz. Sizce bujiin globalde izleyicisi nasıl olur?

Miray Daner: Saygı çok derin ve bir toplumdaki her bireyi ilgilendirdiğini düşündüğüm bir hikaye. Sevgili Ercan Mehmet Erdem'in güçlü kurgusu, Ali Taner Baltacı'nın çekim dili, Firar Güney Kayran'ın muhteşem görüntüleri ve oyuncuların performansı ile globalde beğeni toplayacağına inanıyorum. Ercüment antattığımız hikaye, sadece yaşadığımız toplum problemlerini değil dünyaca yaşadığımız problemi anlatıyor.

Boran Kuzum: Biz aslında evrensel bir meseleyi anlatıyoruz. Çeşitli alanlarında çürümüşlük barındıran bir toplumda, vicdan muhakemesi yapıp kendi yolunu bulmaya çalışan, kendini sistemin içinde var etmeye çalışan gençlerin hikayesi. Bütün bu sistemin dışındaslında bireysel bir kendini sorgulama hikayesi. Dolayısıyla dünyanın pek çok yerinden insanın kendile bağ kurabileceği bir dünya.

Saygı kaç sezon planlanıyor?

Sarp Kalfaoglu: Saygı birinci sezonlar boyu devam ettirmek isteyeceğiz bir proje. Üstelik hikayesi de buna uygun yazıldı. İsmi "Bir Ercüment Çözer Dizisi" evet amaçta işini, aittolduğu evren: Saygı. Tabii her zaman olduğu gibi kolların, bir projenin devamına elverişli olmasını bekeleyeceğiz. Bu kolların hepsi bizi

Ercüment Çözer için deplasman bitti, şimdi kendi sahasında...

etken olduklarımız olmayabiliriz; edilgen olduklarımız da var. İzleyiciye büyük iç düşüroy. Ama amaç sezonlarla sürdürülebilmek Saygı'ya Hakkı o olur.

Bir spin-off olacağını his flashback benardıracak mı?

Ercan Mehmet Erdem: Hayır, hikaye İstanbul'da geçiyor. Ankara'ya uğrasaydı olablabilir ama kurduğum sezonda görmeyeceğiz.

Spin-off'ların kaderi aslı için güleşinden kalmak oluyor.

Bu handikapı nasıl aşmayı düşünüyorsunuz?

Sarp Kalkaçoğlu: Sorunuzdaki yargıya tam olarak katılmamakla beraber ben burada bir tercih olmaması gerektiğine inanıyorum. Yarı bizim "Behzat Ç."den daha çok izlenek ve sevilenceği" gibi bir derdimiz yok. Behzat Ç.'nin devamını yapmayacağımızı açıklarken de söyledim gibi, Behzat Ç., hâlâ bizim için çok değerli bir yerde duruyor. Bu konuda netiz. Fakat şimdi Saygı yapıyoruz. Söylemek istediğimiz kimi sözleri Behzat Ç. hikâyesi içinde söylemeyeceğimizi fark ettmişiz; başka karakter doğuyordu ve bu anlamda Behzat Ç. bize yeterli alanı sağlıyordu. Saygı tüm bu imkânları sağlıyor. Koskocaman bir Çözer var, kimdir bu adam bilemiyoruz. Bileceğiz. Aşkını göndere kapırmış Savaş var, haksızlıklar karşısında gözü dönen Helen. Makyevist Haset Ray ve kendini kanıtlamaya çalışan Savaş Halit... Tüm bu karakterler doğmak zorundaydı; Saygı'da doğdular. Bu bez ilanlar çok seviyoruz.

Size yadımın en büyük saygısızlık?

Mıray Daner: O kadar çok saygısızlığa maruz kaldım ki, bu soruyu biririneşince cevaplayamıyorum maalesef. Hangimiz kalmıyoruz gerçi? Evden dışarı adımımı attığımız bir gün içinde bir sürü saygısızlıkla karşılaşabiliyoruz. Gün içinde sıkça yaşadığımız bir şeyi en basit örneğiyle anlatmam gerekirse insanların edel alanlarına saygı duyulmamasını ve üslubu düzgün olmayan insanların her zaman saygısız bulurum.

Boran Kuzum: Bana göre en büyük saygısızlık diye cevap verecek olursam, üzün bozukluğu.

Nejat İşler: Şimdi geldiki anlamı...

Hangi saygısızlığı cezazı brolamak istemezsiniz?

Boran Kuzum: Birı hakkında bilinci olarak söylenen yalan.

Nejat İşler: Nezaketsizlik...

Mıray Daner: Korumasız ve güçsüz olana yapılan zulmün cezazı kalmasını istemezdim.

Bugün Türkiye'de en çok hangi alanda eksik saygı?

Nejat İşler: Bence dünyanın her yanında, her alanda eksik. Türkiye'ye özgü bir şey gelmedi anlamı...

Mıray Daner: Her alanda trafikte, işte, sokakta aklınıza gelebilecek her yerde bençilik hüküm. Toplum olarak yaşadığımız çevreye insanlara, hayvanlara, doğaya hak ve özgürlükleri karşı saygılı olmak çok önemli. Ne yazık ki izlediğimiz, okuduğumuz her haberde bir saygısızlık örneğiylekarşılaşıyoruz. Erkek şiddeti, kadıncınyazetleri, hayvanlara eziyet ve daha nice... Çağımızın en büyük problemlerinden biri haline geldi. Saygının hatırlanmasını değil his unutulmasını diliyoruz.

Boran Kuzum: Kendinden farklı olanı ve farklı düşüneni kabul edememe, ötekileştirme durumu.

Saygı'nın rehabilitasyon merkezi yer olan 9 numaralı odanın gizemi üzerine küçük birşey, ipucu lütfen...

Ercan Mehmet Erdem: Tabii ki öğreneceğiz. İpucu vermek istemediğimiz tek şey bu olablir.

Nejat İşler: Ercüment'in in geçmişi ile ilgili birşey, o orada. Elbet bir gün o kapı açılacak...

Kierkegaard aşkı çalkantılı bir denize yuva yapma çabası olarak tarif eder.

Müstesna Kitaplar

PELİN BATU

AŞK ANCAK ÖZGÜRLÜKLE VAR OLABİLİR

FREELEYİN HAYALETLERİ

Hocayı Boğaziçi'ne girdiğim ilk yıl tanıdım. Ortak dostumuz, büyük şair ve Bizans metnunu John Ashle birlikte partilerine gider, eksantrik sürgünler, sanatçılar ve akademisyenlerle takıldık. Buraday

Freeley'nin İstanbul hayaletileriyetanişıyor, 60'lı ve 70'lı yılların İstanbul'una yaşıyoruz. Bir köşede Aliye Berger, diğlerinde Jimmy Baldwin, Hayatlet Ögüz, Hilary Sumner-Boyd gibi bohemlerle kendi iktik ettikleri Hill Cocktail'i yudumuyoruz. Kitabı okurken aslı hayaletin İstanbul olduğunu anlıyoruz. Her zamanki nostaljik serzenişler bir yana, geçmişte unutulmuş bir şehrin arkeolojisininması gibi çıkartan ilk John'da anka arkaya yitirmiş olmanın hüznünü yaşıyoruz. Ve bir dönemin kapandığını görüyoruz. Şehrimizde geçim bir ıstırahate yatmışken, keşfedilmemiş bir hazine olduğu günlerini rakotör İrlandalımdızdan dinliyoruz. Bir şehri her rengeyle yaşıyalecek kadar hikâyeye aç, şarkılara konuşan Freeley'nin kıızı Maureen Freeley'ye de sonsöz için teşekkürlerimi sunuyorum. Sevdğiniz birini yitirince yazdığınız vasıtasıyla onlarla konuşabilmek bir lütuf.

John Freely: Stamboul Ghosts, Cornucopia, 2018

BAŞTAN ÇIKARMA SANATI

Sevgili Freeley öğretmeye devam ediyor; kitaptaiki partilerin birinde gazeteci-yazar Emily Hahnı tanıyoruz. Gezgini kadınımdız "baştan çıkarma rehberi" son zamanlarda okuduğum en komik ve zeki kitap. Belli ki dünyanın dörtbir tarafında tanıştığı erkekleri tıye almak için yazdığı "bilimsel" eserde 19 baştan çıkarma senaryosu var. Hahn, potansiyel "yazıcı" erkek modelini, öznenin, yeri ve (içki, sosisi sandviç, sezleng gibi) kullanılarak aksesuarları net ettikten sonra sahnelerin nasıl gelişeceğini, ne yapılması gerektiğini tarif etmiş.

Güyaerkeklerin yazılması ama kadının o anda yaşadığı iç-sıkıntısıveya gelgitleri öyleyici çizmiş ki, insanister istemez "tecrübe konuşuyor" diyor. Meselahayati dudu dizgin yaşaması

kadının sıcak bir yaz günü büyümekten başka işi olmayan bir bitki gibi hissettğini yazmış; ne mutlu, ne mutsuz. Modern Madamde de Tournel'rimiz (Tehlikeli ilişkiler adlı şaheseri mutlaka okuyunuz) "sen domestikte bir kadın olamazsın" diyerek yolunu çıkartılır. Mutlu mest evliliğin temeli, feminist kürekle kazılır. Burada Hamletotina iddiasından palyaçolar, aklını kötüye kullanan oportünistler, müzikle mest etmeye çalışan zırtapaotlar, istediğini elde etmek içinher türlü yolu deneyen hergeleler, derin düşünelere dalıp hayat felsefesi yapan kurtlar hepimize tanıdık gelir. Hahn büyük ciddiyetle sadece muzip olmakla kalmıyor, bizlere baştan çıkarma sanatının ne kadar absürt olabileceğini gösteriyor. Cavalier şairlerinin yüzünlarenci yazdığı gibi, "hayat kısa, sen (şimdiki) güzelsin, hadi tadım çıkaralım pürsümeden önce".

Emily Hahn: Seductio Ad Aburdum: The Principles & Practices of Coquetry, Brewer And Warren Inc., 1930

SOĞUKKANLI BİR EŞTET

Hahn'ın rehberinden bahsetmişken selevi Kierkegaard'a girmemek olmaz. Günlüğün eleştirisini New York Times'a yapan John Updike felyesofon Korku ve Titrimesindeki "beğeden sindi kesmek istiyen annenin

melerini karartma" örneği ile betimler: kitap Kierkegaard'ın eski nişanlısı Regina'yı kapma tebeşübbü ve bir günah kıyamadır aslında. En az 27 mahlas kullandığını ama Kierkegaard'ın bir başla gölgesiyile tanışmışoluyor böylece. Günlük, Jane Austen'lerin ballı aşk oyunlarını tersine çeviriyor. Kierkegaard aşk çalkantılı bir denize yuvayapma çabası olaraktarif eder. Don jüanizm'soğukkanlı bir eşettir. Genç kurbannitniyalına elde ettikten sonraevliliklubb. kavranıldan öyle bir şoktur ki, kız ayımla kararını kendi alır. Karşı tarafa tetor "Gücünü teslim etmek bilinen bir metottur: Etme sen değilsin, benim" takıldı. Tabii Kierkegaard bunu, "aşk ancak özgürlükle var olablir" gibi şairane şekilde söylemiş olur. Yeşil baharda dünya ne de güzel sömürülebilirken sonbaharda gencikten öğrenilececek şey kalmamıştır. Kierkegaard alınlıbozup Berlin'e yerleşir ve kitabını bitirir. Hayatının son günlerine kadar da Regina'yı anar. Yaşamayarak yaşattım. Tezini orisi üzerine yazmış teneha adanmıştı da bu yakaç.

John Kierkegaard: Başstan Çıkarmaya Günlüğü, Ayraçtı Yayınları, 2013

ECE

TEMKURAN

Bu kıştan sağ çıkmak zorundayız.
Çünkü bahar gelince muhakkak
iyi bir şeyler olur.

BAHARA ÇIKALIM

Biz birbirimize yakınlaşarak dayanışmayı biliyoruz. İnsanın acısını insan alır, bizim bildiğimiz bu. Söylenecek bir şey kalmadıysa elini tutarsın, sarılırsın, omzunu omza dayarsın, biz böyle yaparız. Fakat lanet bir virus bütün bildiklerimizi sildi. Ekranla vuruluyor kadehler, yaklaşıp birbirine sarılacağına uzaktan bir sarılma taklidi hareketi yapıyor insanlar. Kiş da geliyorsa jimdi, soğukve bulanık birkaç. Ne edeceğiz biz?

Bu kış zor geçecek. Kimimiz soğukta kalacak ölecek, sabaha kimsesizler mezarlığına gömülecek. Kimimizsiz kalacak, sabaha kadar tavana bakacak ertesi günü nasil çıkaracağını düşünerek. Maazları düşünülerek kimimizin, çocuğun defterine kalemine para yetiştiremeyecek. Bu dergiyi alırken "Dolmuşu para kalacak mı?" diye düşünenler olacak. Sırf lanet olası yoksulluk yüzünden belki, sözümlü bile birbirine ulaşamayacak. İşler iyile gitmiyor nitekim, zor bir kış geçecek. "Kış kadınının zamanı geliyor" diye eski yazılarımı paylaşanları görüyorum sosyal medyada; bu kış öyle birkaç olamayacak, ilk ve battaniyeli. Başka türlü bir kış olacak. Bir karakış bastıracak, kalbimiz Napolyon'un Rus kuşatmasındaki askerleri gibi kar uykusuna

Söylenecek
bir şey kalmadıysa
elini tutarsın,
sarılırsın,
omzunu omza
dayarsın,
biz böyle
yaparız.

birakmak isteyecek kendini. Belki yanımızda "Bırakma kendini, uyuma, uyanmazsın" diyecek birşah arkadaşla bile olmayacak.

Ve biz bu kışı geçireceğiz. Biz bu kışı geçirmek mecburiyetindeyiz. Ben bu kıştan sağ çıkmak zorundayım, sen de. Çünkü bahar gelince muhakkak iyi bir şeyler olur. Az da olsa, nadiren bile olsa, iyi bir şey olur. Bu kış sadece bahardan söz etmiyiz. Eğer sokaklara çıkıp bu düzeni değiştirmek diye bir niyetimiz yoksa tek çare baharı düşümeğiz. Bir kar gayla düşünmek tercih edilmeyorsa sessizce dayanmaktan

başka çare mi var? Bu kış bize bu soruyu soracak, göreceksiniz.

"Ağaca ekmek asıyorum" demişti Zeynep hanım Muz Sesleri romanında, "Çünkü yoksullarla karşılaşmak istemiyorum." Yoksullarla

karşılaşmadan, rahat bir kış geçirmek isteyenlerle yaşıyoruz. Sözleri dinlenen kişiler bunlar, sözleri hayatımızı

belirliyor. Biz yoksulluğalkım, sanki netliğini kaybeden bir filmün oyuncusu gibi, gözlerime görünmez oluyoruz. İşsizleştirece varlığımız istatistiklerindeki çirkoz, bizi artıksay olarak bile saymıyorlar. "Ekmeğin aslanın ağzında" adlı oyun kuşuylor fakat "pasta yiyeceklerin" sayısı hep aynı. Bu mesele aniden gelenelolu fırtınası gibi dövecekhepimiz. Ne gazeteler yazacak netelevizyon gösterecek tabii ki. Biz her gün sokakta göreceğiz yere yığılanları. Baktan bir kış olacak, besbelli. Yıkılanlar yoku sayılacak.

Hayatta kalmaya çalışacağız bu kış. Hayatta kaldık diye de mutlu filan olmayacağız. Çünkü hayatta kalmanın ahlakının kuralları çürütür insan ruhunu. Yaşırsın ama artık eksik ve ekşi. Bahar sana gelmez artık. Negenin sağlığını kurban edersin hayatta kalmış olma. Hâlâ yaşırsın insan etti yemisiyindir biraz, bilsen de bilmeden de. Vejetaryenda olsanhatta vegan bile, bu böyle.

Bahar kime gelecek önümüzdeki yıl? Herkese gelecek mi aynı güzelliğe?

İyi birşey söylemek gelmiyor içimden. Ne battaniyeli bir şey ne kedi. Ama kavga edilmeyeceksa tek bir seçenek kalıyor geriy: Saklanın! Saklayın saklanabildiğiniz yere. Ya da saklanırsanız saklanırsanız kaldı mı sizce?

Bakınca kendine,
en çok kendini
kırırsın, en çok
kendine kırılırsın.

Şiirli
Sorular

Hazırlayan: Osman Polatlıoğlu

DOLUNAY SOYSERT

Gitmek, Gözleride gitmek sürgüne. / Yatmak, / Gözleride yatmak zindanı

Gülerim hanım (Ahmed Arif)

Kimsemin göttiği yok aslında gözler içinden, herkesolması gerekitti yerde, senin gönderen. Hayat ettiğimiz yolculuğun derindeyiz hepimiz, yattığımız yoklara zindanlarda. Tüm oyun akında. Ya daralırın akının kara zindanında ya kaçarsınız uzaklara. Gittigin yerde kaldığın yerde hep akında. Tüm akın oyunda.

İnsan bazen ağlamaz mı bakıp bakıp kendine. (Edip Cansever)

Bakıp bakıp ağlarını içime, zordur kendine ayna zaten. Saklanacak hiç bir yer kalmadımda, yakalanıveririm ruhuma. "Neredeydim? Nye kayıpsaydın?" diye sorar. Bilirim cevabı da söyleyemem, ondan bir kendimle göz göze gelemele halim. Bakınca kendine, en çok kendini kırırsın, en çok kendine kırıl gansın.

İnsan içinde çevrilen bir çarkın sesini unutmaz mı? (Didem Madok)

O sesminik çarkın sesimiydi!

"Yaşıyorsun, yaşamalsın", diye dönüp duran.

Tam "bitti" dediğinde, geriden çılır çır çıkırdayan

Daha fazla tutunamayacağımı anladığımda

"Bırakmayayım" diye kendini hatırlatan

Uykulandımdan uyandıran,

aklmda hep kırdırdayan

Aynı ritim, aynı ses, aynı delirtici değişmezlik "Yaşıyorsun, yaşamalsın..."

O ses minik çarkın sesimiydi

Bir tekmeyle savrulup, birdaha çıkırdamayan!

Bu sokak ne zaman çalar / Belli belirsiz ayak sesleriyle! /

Bu sokak ne zaman çalınır? (Ahmed Erhan)

Belli bir daha hiç çalan olmaz kapını. sokaklar boş, sana çikan merdivenlerde sessizliğin ayak sesleri... İşte o güne hazırlyor hayat seni. Gelmeyecek olanı beklemeyi bırakman, oyalanır gi bi değil de, kendin için yaşamaya başlaman için bu yalnızlık terbiyesi. Kalınca bir başına ağlarsın çok istersen... Ama beklemeye kapıdan kimsiyi.

Melikelet mi, daha uzok, / gençliğim mi, yıldızlar mı? (Nâzım Hikmet)

Gelmeyecek hâlâ...

bakıyorsak gökyüzüne,

denizi özlüyor,

çocukların büyüdüğünü görüyorsak,

güneşin doğuşuna mutluluk,

zamanın akışına hayat diyorsak,

(güzelsiz bez)

Ne melikelet ne gençliğim,

ne yıldızlar uzak,

hepsi bende,

hepsi "Saklan unutmak kutum"da

aklının kymeteller rafında

Sesinde ne var biliyor musun? (Cemal Süreya)

Sessizlik...

dipsiz,

içine çeken,

merak edip gideremediğim bir yol

gibi, duyduğumda içine hapsolüp

hayata sığdırılmak istediğim,

kollarıyla sınıksız saran

sessizliğin müziği gökde

sesin

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

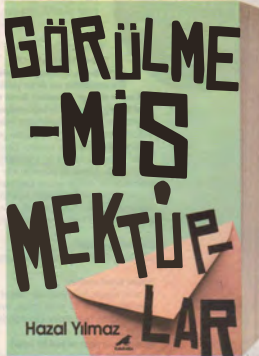
AYIN KİTAPLARI

Mahir Ünsal Eriş'ten

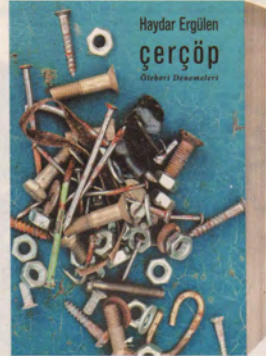
70'ler Türkiye'sinde,
İstanbul'da kendi
halinde bir mahallede,
"diğerleri"nin hem ağlatan
hem kahkahalar attıran
bir romanı.

Hazal Yılmaz'dan

Aidiyetlerimizi, farkındalıklarımızı, köklerimiz,
korkularımızı, umutlarımızı anlatan, yaşadığımız
zamanın tanıklığını yapan bir anlatı.

Haydar Ergülen'den

Bir daktilonun, kâğıdın ya da artık bir çocukluk
anısı olarak zihinlerimizde yer etmiş duvar
halılarının dünyasına bir yolculuk.

NEZİHE MERİÇ [1924-2011]... Hayat dolu bir yazar. Cumhuriyet kuşağının ilk kadın yazarı olarak anılır. Öykü, roman, tiyatro oyunu ve çocuk kitapları yazdı. Espirili, coşkulu, muzip bir anlatım benimsedi. İlk gençlik yılları boyunca ailesiyle gezdiği Anadolu'ya özgü duyular ve ifadeler, eserlerinde pırıltılar halinde yansır.

Yazar: Murat Mentef
Çizen: Hakan Karataş

BİR OH DİYELİM BE

Sevgili Nezihe Meriç, yazarlığınızı yaşam öykünüzle irtibatlı görürsünüz. Bayurun, bize hayatınızdan bahsedin a halle!
19 24 senesinde doğdum.

Cumhuriyet'i okursanız?

Evet... Babam karayolları mühendisiydi. O nedenle Anadolu'da bir ilden ötekine taşınıp durdum. Kendimi karayolları ağının çocuğu sayarım. Fransızca, Arapça, Farsça bilirdi babam. Ut ve keman çalardı. Resim yapar, şiir yazardı. Onun kitap sandığında ne varsa okudum: Sefiller, Goriot Baba, Parlayanlar...

Yay canına...

Yaaa... İlkokulu Doğu Anadolu'da okudum için arkadaşlarının çoğu Kürt'tü. Kürtçe konuşabiliyordum. Doğu ağızyla konuştuğum için, annem derd yanardı. Çocukluğum oralarda geçtiği için kendimi şanslı sayarım. Büyük gökyüzünün altında, dağlara tırmanarak, kolları koşarak, derelerde çimerek...

Şehirli bir ailenin, taşrayı, köylere dolayan çocuğuydunuz yani? liğin bir kısmı?

Evet. Normalde evde klasik batı müziği dinlerim. 18 yaşında piyano çaldım. Fakat halk türkülerini

de çok severim. Çocukluğumun mayasına karıştı o türküler.

Gençliğinizde İstanbul'a geldiniz ve sonra büyük şehirlerde yaşadınız...

1945-1956 İstanbul, 1956-1976 Ankara, 1976'dan sonra gene İstanbul... Kuleli Askari Lisesi'nin yanındaki yamaçta oturdum.

AĞLAMAK GÖZLERE İYİ GELİR

Almanların bir sözü var: "Entelektüeller yürür." Siz de...

Hah, ben yürüyerek yaşıyorum. Bir çıkışta 5-10 kilometre yapmazsam yaşıyorum tadını alamam. Yürümek beni dinlendirir, dinginleştirir. Şehir içinde yürümeyi tercih ederim. Örneğin Feth Camii'nin etrafında 6 saat yürürüm. Çevreyi inceleyerek.

Yürürken...

Şarkı söylerim bazen. Kırklarda örneğin. Başboş dolarsın. Vakit akışmasa, hüznülysem, Rumeli türkülleri söyleniyorsa, ağırlım. Ince ince ağırlım.

Ha! Ağlar mısınız?

Evet? Ağlamak gözlere iyi gelir.

Çocuk kitapları da yazdınız. Çocukları seviyorsunuz. Çook! Elmden gelse, dağ taş şeker yapar dağıtırm çocuklara.

1968'de Ankara'da başımıza bir iş geldi...

Hem de ne iş!.. ODTÜ'de ABD Büyükelçisi Robert Komer'in arabası yakılmıştı. O dönemde biz Dost Yayınları'nda Nâzım Hikmet'in bütün eserlerini basmaya giriştik. Beni tutukladılar. 1968'de, Mahkeme ta 1973'e dek sürdü. Genel af çıkana kadar yani. O yıllarda kaçça göçe, gizlene saklana yaşadım. Yazmak benim için güçleşti.

Halbuki 1962'de TDK ödülü almıştınız.

Ödüllübir yazardınız yani.

Oyle... Gelgelelim Türkiye'de yazan yazmaya yüreklenmezler. Yazmayınca da "Neden?" diye sormazlar. "Bu bizim yazarımızdır" diye kim elinden tutar yazarın, ona kim sahip çıkar?

SANATÇI TANIMINDAKİ 'X'

Öyküleriniz, romanlarınız, anılarınız...

Tüm metinleriniz son derece yeniklik ve akıcı.

Genede nispeten az yazdınız. Bunun tek nedeni,

1968'deki siyasi suçlama ve hapis endişesi miydi?

Hayr. Ben dile aşın duyarlıyım. Harflerin, sözcüklerin, tümcelerin yan yana geliş, birbiriyle karşılaşması, uyumu, tınısı... Kolay mı bir beyaz kağıda üç sözcüğü yan yana koymak! Bu işlemleri sürdürmek! Her sözcüğün arkasında bir dünya vardır. Geçmişin, bugünün, yaşamakta olanın, insanın, toplumun deviminin, evriminin, devriminin her şeyini içeren kolay mıdır yazmak!

Bilmem? Değil midir?

Değildir, Murat. Yazmak ateşle oynamaktır.

Yazarın hayatı nasıldır?

Yazarın hayatı, hep yazacağı metne bir hazırlıktır bence. O gözle bakar, öyle değerlendirdir, öyle dinler çevresinde yaşamı.

Yazmazken de yazarmıyanı bir yazar?

Bence öyle. Ben hep öykülerini içinde yaşıyorum.

Ya hiç yazamazsa? Hazırlama aşamasını geçmezse?

Billemeyiz ki... Sevgili Orhan Peker bir roman yazacaktı. Başlangıç cümlesi şöyleydi: "Bu kitap bulmak kolay olmadı." Romanı yazmadı, ama ben bu başlangıçı her çok sevdim.

Vakit akışmasa,
hüznülysem,
Rumeli türkülleri
söyleniyorsa,
ağırlım. Ince ince
ağırlım.

İNSANLAR
DEDİKODU YAPMAYI
ÇOK SEVİYORLAR.

NEDEN SİZCE?

SEVİŞİLİKTEN.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

Yani... tam anlamadım Sayın Meriç, sanatçıyı nasıl anlıyorsunuz?
Sanatçıyla ilgilantımları aşan bir X vardır. Tam izahı yapılamayan bir şey... Cevher. Adam yabancı ülkelerde, en birinci üniversitelerde okumuş, gene de yazdıklarında iş yok. Hanı şu X var ya, onun azizliği bu.

KIRK YILDA BİR ROMAN

Dile olan ilgisinin yoğunluğuyla ve anlatımdaki üzenliği tanıyan bir yazarımız. Dilendirisizce!
Dil bir toplumun varoluşsal teminatıdır. Dil yozlaşırsa, toplum kimliğini kaybeder ve dağılır. Bunu göz önünde tutan insanlar nerede? Dilin üzerine titirenler? Bu hususta elbirliğiyle hareket etmek gerekir oysa.

Türkçeye özen göstermediğini düşünüyorsunuz...
Maalesef... Dil kirliliği, çevre kirliliği, duyguyu kirliliği, hepşi birarada yaşıyoruz.

Çünkü...
Cahalik ortalığı toz duman etti

Yazar, anlatısınınlarını zorlamalı mı?
Sadece anlatısının değil hayatın sınırlarını da zorlamak.

Nedemekbu?

İnsan hep kendini gözlemli. İlişkilerini, yaşama biçimini, artlarını eksilerini göz önünde tutarak, durmadan gelişen dünya içinde yerini, yaşayışı sürekli yenilemek, yeniden biçimlendirmek.

Öykü, roman ve oyun yazdınız. Vede çocuk kitapları. Kendinizi o çok hangi türün yazarı sayıyorsunuz?
Öykücüyüm ben. Romancı değilim, roman yazar. Ben ilk romanımı Karsan Gıkmaz'ın 1961'de yazdım. Alacacerami 2003'te. Yani kırk yıl sonra! Böyle romancı mı olur?

Karsan Gıkmaz, kanunusa diline özgürlüklerin edebi sonatoları buluştuğu şahane bir roman. Üstelik çok genç yaşta, 25'inde yazmışsınız...

Ben de severim o kitabımı... Karsan Gıkmaz, İstiklal Caddesinde bir sokakın adıyla.

TALLADA KALLA ÇAPA ÇAPALLALI

Eserlerinizde kanunusa dilinin ötesinde yerli söyleyişlere, deyimlere de yer veriyorsunuz. Halk edebiyatının cehvelerini yerli bir dilsizle yapıyorsunuz, ha?
Bak ne diyeceğim: 1940'lı yıllarda Eskişehirli kadınlar, şöyle derlerdi: "Tallada kalla çapa çapallalı"

Yani?

"Tarlada kanlar çapa çapallarlar."

A-ha!

Bir de şu vardır, aklımda kalan: "Bizim kızı bi tayyareci isteyo. Oğlanın kırk leyrı ması var, patpatı da var, kız da vesen uçacak, vemesen kaçacak. Eh virivdik gitti!" Yani "Bizim kızı bi tayyareci oğlan istiyor. Oğlanın kırk lira ması var, motosikleti de var. Kızı da versen uçacak, vemesen kaçacak. Eh, veriverdikitti"

Çok acıyıpım... Pekala, tam bir mersan sorusu: Yazar olmasaydınız ne olurdunuz?

Moda tasarımcısı olurdum. İnsanın giyim biçimi dünyaya bakışını, çağın gidişatını anlayıp anlamadığını, hattayarıcı gücü olup olmadığını açığa vurur bence.

Giyim kuşamamızın özen gösterdiğiniz bir alan mıdır?
Kıyafet tarzımda kendime hissettirmiş bir şey her

zaman. Bir gün Füsün Akatlı'yla Tomris Uyar beni düşünürmüşler. Benim belli kıyafetlerimden biri: Tayyör, bere. Füsün Akatlı, uzaktan, tanıyamamış Meriç. Tomris'e "Bak" demiş "şu karıştan Nezihe Meriç kostümlü bir kadın geçiyor."

Hah hah haah! İlymim... Aşkta bahsedelim mi? Aşk ve edebiyattaki aşk hakkında neler söylersiniz?
Aşk hep vardır. Daima gündemdedir. İçinde aşk dair en ufak bir bul bulunmayan eserlerde bile asıl öge aşktır.

Okurite yazararasında platonik bir aşk veyaromantik kıvılcıklar mı var dersiniz?

Bilmem, belki... Şahsen ben okuru hep hayal ederim. O da beni düşünüyordur, derim. Merak ediyordur. Okurla beraber yazdığını varsaymam. Romantizm bir yana, dert ortaklığı ve elbirliğiyle yazarak okurun.

MUTLUKLUK DA ÖNEMLİSİ...

Aşkın çoğumuzda bir manaskaldı mı dersiniz?

Kadınla erkeği birbirine bağlayan, o anla bilmaz, tanımlanamaz duyguyu parçacıkların birleşmesiyle ortaya çıkan yaşamak için beraber çalışmanın, bir oyunu beraber oynamanın tadında bir anlam hep vardır.

İnsan mutluluğu aşkla mı yakalar acele?

Benim için mutluluktan da önemli insanca yaşamaktır. Aşk için de, diğer tüm ilişkiler için de geçerli bu.

Fakat artikinsanlar aşktan kaçıyor. Z. kuşağının, ilişkilerinde romantizmden kaçındığı söyleniyor... Eskiden de vardı bu, başka bir biçimde. Kadınlara erkek birbirlerine surat eder, inat eder birbirinden ayrı düşerdi. Şaşardım. Neden böyle yapıyorlar? Neden gümüyorlar... Aşkı, neden sevinçle, neşeyle karşılamıyorlar?...

Aşk insana ne kattıysanız?

Bir insan derinlemesine tanınamazlığı getiriyor. Onunla sıkı bir bağ kurma, bütünlenme deneyimi... İnsan

benim için hayatın anlamı, insanla ilişkilerimdir.

"İnsanca yaşamak" dediniz. Biraz açar mısınız?

İnsan çağdaş olmayı bilmeli. Bunu yaşamasına da söyleyemiyor. Yaşadığı çağı anlamalı ki emeliyle, eseriyle o çağa bir katkı yapabilsin.

Çağdaşlığı önemsiyorsunuz, çünkü...
Bazı töreler, hayatı öteleyer. Biz artık kendi hayatımızın törelerini koyalymız. Kişiliği de töreye ezdiremeyiz.

Sizde hep bir çimlilik, hayattan yemilik var...
Hayatı tkayanlara da kıyarsunuz sanki?
Kızarmı tabii. Hâlâ vîd vîd eden, hâlâ dediydim dediydim, bendim senden derdine düşen, benbecilik edelere şaşıp kalyorum. Anlayamıyorum. Yaşadık geçtik de kuzum.

UMUT İCAT EDİNİZ

Sanırım insanları başırsızlıktırıyor. Ondan "benbeci" oluyorlar. O da çenece vuruyor... Hatta kimileri depresyona sürükleniyor. Ne yapmalı?
Başırsızsanız, herşey olduğugibi kalmışsa ve üstelik toplum gene sizi ezmiş, değerinizi bilinmemiş ve hakkınızgine çığnemişse, sakın kötümserliğe kapılıp kahrolmayın.

Kahrolmayalım mı?

Kesinlikle. Butün yenilgilerden sonra elinizde bir tek zafer olanığı kalmıştır: Kahrolmamak.

Zira?

Dünyaya hep kahrolmayanlar değiştirmiştir. Onlar olmasaydı, kim bilir daha ne çok şeyse kahrolacaktınız.

Umutlu olmayı tavsiye ediyorsunuz ya?

Daima. Umut hep korunulmaz. En umutsuz zamanlarda bile. İcabında yeniden icat edilmeli.

Gelecek için bir temenniniz, dileğiniz var mı?

Biraz solukalım. Biraz kendimizi gezeelim. Tüm dünya, tüm insanlar için söylüyorum. Bir oh diyelim be.

Kapsamlı bir dilekte bulunduğunuz.

Olmayacak şeyleri dilemenizi bile insanlar rahatlatmış kim yadsıyabilir, ha? 🌸

SELÇUK
ALTUN

Bir bibliyofil olmuşsam tekrar tekrar okuduğum
çizgi romanların yayını inkâr edemem.

OKUDUĞU KİTABIN, HARFLERİ GÜZ

"Kuzguncuk Sahaf ve Aptülika için"

5101- Sumahan On The Water, Çengelköy sahiline tüm odaları Boğaz manzaralı kuresel bir oteldir. 19. yüzyıldan kalma bina sahipleri yüksek mimar Nedret ve Mark Butler tarafından butik otele dönüştürülmüş, albenili bir duruşu vardır. Çengelköy Deniz Feneri'nin kıyısında yer alması ne güzel bir ayrıcalıktır? Dünyanın ünlüleri dergileri ve gazetelerinin övüşüne mazhar olan otelin lokantasındabirkaç kezakşam yemeği yerken, bir fırsatını bulup burada konaklasam diye iç geçirmiştım. Kismet 70. yaş günümeymiş! Nur'la heyecan içinde check-in yaparken Nedret-Mark Butler'in da o akşam Sumahan'da olacağını öğrendim. Sayelerinde gecemizin daha anlamlı geçti, kuresel gazeteler ve televizyon programcısı konuklarıyla tanıştı. Boşuna her yerde bir hayır vardır dememişler!

(Kendime not: 70 yaşna girenlerin, pandemi sürecinde 65+ yaşındakilere getirilen kısıtlamalardan muaf olup olmadığını araştır.)

5102- Prof. Ahmet Süheyl Ünver (1898-1986): Hakim. Akademisyen. Araştırmacı yazar. Tezhip ve ebru sanatçısı. Ressam. Koleksiyoner. Gezgın. Filantropist. Üstat başta Osmanlıya olmak üzere aynı zamanda aidiyet sahibiymi. "Üsküdnâme-i" adlı yapıtındır: "15 ve 18 Haziran 1962 İki defa Harem İskelesi'nde Paşa Baba Kahvehanesi'ne gittim. Sonucunda ilçin vardı. Sevdim. Silivri'ne'nin yanından geçenleri esgünlüverice Doktor Rifat Osman Bey'in doğumu ve çocukluğu burada geçtiğini hatırladım. Tıbbiye hocalarımızdan

bir kısmı da burada otururdu. Hakkı Bey Üstadımız gibi gençler ve Ressam Rıza Bey gibi buradangelip geçenleri ve resim yapanları hatırladım. Hava da her iki gün de serindi. Ve içime rıkkat yağmurları yağdı. Üsküdar'a geçtiğim günler ruhum eski hatıraların akisleriyle doludur. Lâkin oradan dönünce ruhumu bir teessür kaplıyor ki tarifedemem. Üsküdar'da her şey yerli yerinde. Fakat ne yazık ki yerlerinde tanıştığımve bağlandığım zevât yok."

5103- "Yâhya Kemal ve Nüktesi'nden – Kadırcan Kalfi: Yahya Kemal Beyatı'ı midesine düşünün güzel yemeklere hayran bir adamdı. Bir gün şair Halit Fahri o nu ziyafete çağırdı ve ilâve etti: -Evimiz sizi ağırlamaya pek elverişli değildir,fakat nefis bir hindi dolması var. -Hindi güzel ama sofrada kaç kişi var sen onu söyle.

5104- Bir novella projesi içindeki sözcüklerde "i" harfi olamayan...

5105- 24.08.2020 tarihli "Kelebek" söyleşisinde: Soru: Sizde hangisi daha çok anksiyete yaratır? Geç kalmak mı geç kalani beklemek mi? **Ali Poyrazoğlu:** Bende en büyük anksiyeteyi geç kalmak yaratır. Geç kalani beklerim, aldırma, sabırlıyım. Ama çekmekten çok korkarım çünkü ben tiyatrocuyum. Yıllardır her akşamıyını saatte perde... Perde açıldandan bir saat önce

tiyatroda bulunmaya alışmışım. Biraz programım şartıştı zaman elim ayağın birbirine dolardı. 10 milyon kişinin dinlediği, çok sevilen, çok seversen yaptığım "Gölgede Muhabbet" adında radyo programı vardı. İki kere matneye geçkaldım diye bıraktım. Sadece oyuna değil aslında, genel olarak geç kalmaktan çok korkardım: Bir insana geç kalmak, bir aşka, bir maceraya geç kalmak.

(Bir randevuma geç kalmak benim için de küçük bir kâbüstür!)

5106- Ulus genelinde el yazmızın çirkin, imzalarımızın özensiz olduğu görüşündeyim.

5107- Küresel kültüratızı

Bertolt Brecht öldükten sonra tedbirin kalbine bir de hançer saplanması vasıyeti etmişti / George Santayana, "Moby Dick" hakkında: "O kadar atlayarak okumama rağmen ortasında takıldım." / Turgenev bir vapurda yoldaydı, birden yangın çıkınca, "Beni kurtarm" diye çığlık atar, "Annenim tek erkekevliydim." / Ruskin'e göre Rembrandt kaba ve can sıkıcıydı; Mairaux'ya göre Rembrandt, Dostoyevski'nin ağabeyi sayılır / Salvador Dalı Londra'da, dalmca kaskıyla konuşma yapmaya kalkar; boğulur gibi olurken kurtarılır. / Sylvia Plath'in heniz yayımlanmamış son şiirlerini imha etmişti derler. / Gustave Mahler'in babasının tavernası vardı. / Goethe, Faust'un ikinci kısmına başladığında 78'indeydi...

5108- (T)ALİM!

5109- 14.12.2017 tarihli bir Hz. Google haberine göre, "Danimarka'da araştırmalarını sürdüren bilim insanları, 512 yaşında olduğunu düşündükleri bir Grönland köpek balığı tespit etti. Hayvanın yaşayışan en yaşlı omurgalı olduğu düşünülüyor." Tanrı ömrünü uzun etsin duayan balığın tevellüti 1505! Doğduğunda Osmanlı İmparatorluğu'nun başında II. Bayezit vardı, Macellan ilk deniz yolculuğuna çıkmıştı, Leonardo da Vinci "Salvador Mundi" tablosuna henüz başlamıştı, Martin Luther rahip olmaya henüz karar vermişti, Mimar Sinan 15 yaşındaydı, Dünyanın nüfusu 500 milyona yaklaşmıştı...

5110- Tarihimizde Garip Vakalar'dan – R. Ekrem Koçu, 1952:

"Yavuz Sultan Selim'den, yani Hicazın Türkiye'ye ilhakından sonra, Osmanlı Padişahları saç ve sakal birtakım kesilenlikler dikkatle tapanlar, bir altmış gün içinde gulsuyu ile yakan ve güzel bir çekmece içinde biriktirilirdi. Her yıl Hac zamanında,

Sumahan On The Water

Sürreli hümayun ile İstanbul hacılarıyola çıkarken bu çekmece Sürre eminine teslim edilir, o da götürür, Medine'de peygamberimizin kabri civarında bir yere defnedir. Gariptr ki aynı zamanda bütünİslamlarınhalifesiolan Osmanlı padişahları, her serie, sakal vesaç kollarını Hicaza gönderdikleri halde kendileri Hacca gitmemişlerdir."

(Elimdeki kitap bitince, Yale Üniversitesi tarihölkümü başkanı Alan Mikhail'in ağıstosta piyasaya çıkan "God's Shadow" adlı yazamoyküsünü okuyacağım. Yavuz Sultan Selim'in batdıkı takma adının "Tann'ın Gölgesi" olduğunu biliyordum.)

5111- Sabahattin Kudret Aksa'nın 100. yaş yıldönümüdür. Usta şairin 1987 ününü bir şiiri:

Bir Yaz Gününde Büyük Bir İhlamur Ağacının Altında Kitap Okuyan Kadın Okuduğu Kitabın Harfleri Güz.

5112- İngilizkadjockeyHollie Doyle (doğ. 1996), 28.08.2020 günü katıldığı 7 yarışın 5'ini kazanmış. 2019'da ise toplam 116 yarışta birinci gelmiş. Aman bir eksik anlama olmasın, bu rekorları erke kjoyerlerle birlikte yarışarakelde etti.

(Velefendî Hipodromu ağzıyla: Yürü Hollie, yürü kızım... Kim tutar seni!)

5113- R. Ömer Kükner Yapı Kred'i'nin renkli yöneticilerindendi. Birlikte yıllarca çalıştık; ben Yapı Kredi Yayınları'nın yönetim kurulu başkanıyken o genel müdürüydü. Zeki ve muzipti, yaşama sevinci doluydu. "Tutkun ötesi" Galatasaraylıydı; takma adla futbol yazıları yazdı, bir zamanlar Yapı Kredi iştiraki olan Digitürk'te Lig TV genel müdürlüğü yaptı. Galatasaray Sportif A.Ş. genel müdürü oldu. Galatasaray TV'de yorumculuk, alt yapıda menajerlik ve dansmanlık yaptı, kulübüne katkı yapmak için çrpınd. "Hayatım ve Galatasaray" işlubeve iğeriği açısından sürükleyici bir kitap. Yazarın çocukluk, gençlikve Moskova temsilcilik anekdotlarını zevkle okudum. Galatasaray taraftarları için elzem yapıtı. kitappyurdu.com'dan ismarlanıyor.

5114- Kitapönerileri: Kocaman Adı Ağzının Tadı – Esra Erdoğan, YKY / Hayatım ve Galatasaray – R. Ömer Kükner, kitappyurdu.com Doğrudan Yolculuk / Edebiyatın Tesiri

Parçaları – Ali Lidi, İthaki / Keziban Mektuplar – Nurullah Ataç (Haz. M.C. Doğan), YKY / Cınayet Polisi, Dedemin Evrak-ı Metrukı – Cüneyt Ülsever, Kırmızı Kedi / Hayatların Politik HakkındaBize Öğrettikleri – Brian Massumi (Çev. Emre Sünter), Norgurk / Osman – Ayfer Tunç, CAN / Tom Sawyer'in Kitap Okuduğu Kulübe – Faruk Duman, YKY...

5115- "Kısa Kısa Kısa'sından – Enis Batur: "Suudi Arabistan'da kadınların otomobil kullanmasına "izin" verilmesi bütün dünya kamuoyunu meşgul eden bir gelişme oldu. Bir kez daha Türkiye'ye haksızlık yapıldığını gözlemledik bu vesile: Yıllardır insan olmalarıyla ehliyetverilir ülkemizde, kimse sözetmez bundan."

5116- Türk edebiyatının ismi en heybetli kişisi kim derseniz, yanıtım NİZAMETTİN NAFİZ TEPEDELENİÖĞÜ'ldür (1901-1970). (Üstat, feminist yazar yayığı gazeteci Suat Derviş'in üçüncü kocasıydı.)

5117- 2020 yılı üniversitelere giriş sınavına 2,4 milyon lise mezunu katıldı. İlk 100'e girenlerden 69'u, ilk 1000'e girenlerden 708'i Boğaziçi Üniversitesi'ni seçti.Okulumuzda tıp fakültesi de bulunsaydı belki de 900 kusura isleyi bağnımız basacaktık. Boğaziçi Üniversitesi bir kamu okuludur; 20 yıldır, ona destek vermek için kurulan B.Ü. Vakf'ında mütevelli heyeti üyesiyim. Okulumza destek olmak için çabalyoruz. Sevgili okur, sen de B.Ü.'yüsen yuvamıza katkıda bulunmayı düşünmez misin?

5118- "Şanssızlık iyi bir okulsu, mutluluk en iyi üniversitedir." Vladimir Nabokov

5119- Bir bibliyofili olmuştum tekrar tekrar okuduğum çizgi romanların payını inkâr edemem. (Tommi, Teksas, Tex Willerve yerli kahraman Karaçoğlan'a vesileyle şükranlarımı sunarım.) Suat Yalaz'ın 56 ciltten mürekkep Karaçoğlan kullıyattır hâlâ eden çıkarmaya kıyamıyorum. Suat Yalaz'ı (1932-2020) ve Kara Mura'nı çizeri Abdullah Turhan'ı (1933-2020) aynı gün (3 Mart 2020) yitirdik. Anılarına saygıyla...

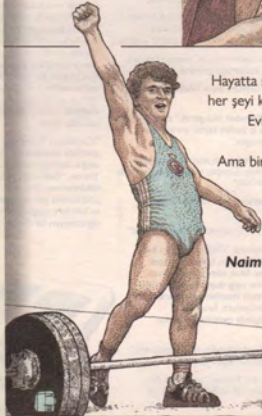
5120- Bir genelleme: Yazarlarımız pek okumaz, şairler birbirini okumaz, "Yân en iyi kitapları"anketine çağılan yazarların en çok okunan kitabı rahatlıkla oy verir. ❦

Ötaportreler

BİNOYET HAMET

Şiir bizim eski suç ortağımız Biz ne işledikse onunla işledik

Gülten Akın

Hayatta sahip olduğunuz her şeyi kaybedebilirsiniz. Evinizi, işinizi hatta sevdiklerinizi. Ama bir insanın hayatta kaybedebileceği en zor şey kimliğidir.

Naim Süleymanoğlu

Aşk her yerde, her şeyde... Acan bir çiçekte, esen rüzgârda, bir bakışta, tebessümde hep aşk vardı.

Yıldız Kenter

ETGAR
KERET

"Gündemdeki meseleler hakkında güçlü fikirleriniz mi var?" yazıyordu ilanda, altında da yanıt yerine, "Fikirlerinizle para kazanabilirsiniz," yazılıydı.

GÜNDEMDEKİ MESELELER HAKKINDA GÜÇLÜ FİKİRLER

Küçüküktü, ölüm ilanları sayfasının alt köşesinde mezar taşlarını arasına gidenim için bir yetim gibi duyuyordum. "Gündemdeki meseleler hakkında güçlü fikirleriniz mi var?" yazıyordu ilanda, altında yanıt yerine, "Fikirlerinizle para kazanabilirsiniz," yazılıydı. Kırmızı olan "güçlü," gündem," ve "para" sözcükleri dışında diğer sözcükler siyah harflerle yazılmıştı.

İş görüşmesi bir alışveriş merkezinde otoparkta, penceresi, yurduruk bir ofiste gerçekleşti, cüce denilebilecek kadar kısaydı ve güler yüzlü bir kadına. "Eminim yığılan insan başıdır, resesyon malum," dedi Yinnon, ortamı kломayacağı şarık.

"Hayır," dedi kadın, "başurussayı bekledimizden düşük."

"İlanın basıldıgı yer yüzünden olsa gerek," dedi Yinnon. "Gazete sizi düzmüş. İş ilanları sayfası yerine ölüm ilanları sayfasına koymuşlar."

"Düzmiş," dedi cüce, Yinnon'un sözünü tekrarlayıp gülümseyerek, "Çok hoş, Gördün mü? Medya hakkında güçlü bir fikir belirttin bile."

"Çok fazla fikir var bende," dedi Yinnon hevesli bir biçimde, "gerçekten"

"Güzel," dedi cüce. "Bırak örnek verir misin lütfen"

Yinnon irtılantılı temizeyip, "Ölümderi sonra bir şeylerolduğünü düşünüyorum, fazlasıyla gerekçesi ve hazine, yalnız bir şey, fakat adını koymuyorum. Çocukların büyüklerine saygı duymaları gerektiğini düşünüyorum. Korkunun insanları yanlış kararlar vermeye ittiğini düşünüyorum. İsrail futbol takımlarının Avrupa liginde oynamasını sağma buluyorum."

"Aradığınız kişinin sen olduğundan emin olmadım," dedi cüce uzun ve ince bir sigara yakarak.

"Neden?" diye karşılıkta Yinnon, "çocuklara dair söylediklerin yüzünden mi? Kalben çok sıcak ve liberal biri olduğumu..."

Fakat cüce sözünü kesti. "İlanda fikirlerin güçlü ve gündemdeki meselelere dair olması gerektiği özellikle belirtirler. Büyüklere saygı duymak iyi hoş ama gündem olmanın çok uzak."

"İdam cezasını geri getirelim," deyiverdi Yinnon. "Neden Arapları asırmıyor da Eichmann'ın asırmıyor? Alman olduğun için mi? Tersine ayrımcılık. Avnıparlara karşı ayrımcılık bu, ben böyle düşünüyorum." Bir anlık sessizlikten sonra, "Küstahlık, başka bir şey değil," diye ekledi.

"Peki," dedi cüce, "sana iş hakkında biraz daha bilgi veriyim."

Cüce Yinnon'u sokak anketlerine katılması için görevlendirdi, önceleri kanallara, ne yapılabildiğini görmesi için birkaç arkap bir işti bu, sonra ulusal kanallara geçmişti. Cüce ona sokak anketlerinde başanlı olursa panelistliğe ya da analiz edilebilirliği edilebileceğini söyledi, işi cıtreffiliydi ve cüce her konuda fikir beyan etmesi gerekiyordu, halkan geleni görüşünü yansıtabak ya da izleyenleri öfkendirecek

fikirler,terchen ikisi de. Yinnon'un ilk söyleşilerinde ekranın altında, "Yinnon Merkin - Dış Teknisyen," yazılıydı. Fakat cüce ona bunun geçicolduğünü söyledi, bu tanımı dahiyi tanıncayakları, cüce kullanacaklardı. Gerçekten de bir süresince, "Yinnon Merkin - Kanaat Sahibi," yazısı görünmeye başladı. İnsanları onu sokakta tanımayabışamlardı. Tepkileri ya olumlu ya da nötrdü,fakat aslaolusmüz değildi. Debbie adında bir kızsüpermarkette ona, "Seni hatırlıyorum! Dün haberlerde bağran çıkıksun. Mesele neydi tam olarak?" Bu masum soru sobhete dönüştü,sobhet arkadaşlağa, dahasonra da -tam olarak Roş-Haşana gününde-iki tarafını da nazıylansel münasebete. Yom Kipur aşkını, Tel Aviv bulvarlarından birineyürürlekemyanlarındansibisletilerle elektrikli trotinellerle saçlarını kazıtış çocuklar geçti.

"Çocukların Yom Kipur gününde bisiklete binmelerini doğru bulmuyorum," dedi Yinnon. "Gelenek yüzüne tikirmekten farkı yok, çocuklarınageleneklere ve liderlere saygı duymayı öğretmeyen bir millet..."

Küçük ilanlar sayfasında kısa bir ilan gözüne çarptı: "Aşık çiftler aranıyor."

"Mola," dedi Debbie,gülümseyip elini tutarak. Bir saat boyunca hiç konuşmadın öyleceyürüdüler.

Haftasonuna doğru Yinnon bir siyaset programına konuk panelist olarak katıldı. Solunda oturan kadını Arap kökenliydi ve da sofı bir Yahudiydi, başını erten kadınlardan ve ikide birde moderatöre bağırıp ona kendinden utanması gerektiğini söylüyordu. Konuşma sırası Yinnon'a geldiğinde, Yinnon tek kelime edemedi kadının kendine mikrofonu, "aynıcılık beyaz çamık," diyermindendi. Yinnon ona sertifikasını zamanda motive edici bir karşılıkvermek istedi, sevginin herşeyi tatlı ettiğine ve Debbie ile tanıştıkları sonra Yinnon'un "aynıcılık beyaz çamık" dediğini, bir gün önceki aydınlatıldığı bir bir beyan, katı bir durum televizyonu uygun olmadığında kavrı ve onun yerine,

"Kesseni, parazit," diye bağrdı, "bu ülke benim gibi ayrımcılık beyazçocuklara askere gittiği ve vergi ödediği için varlığını sürdürüyor." Studiyodaki seyirciler çığırcaalkışla Yinnon o anda tartışmanın dedi başını garisine bakağadın emin olup kendi sıcak, hazineyi düşüncelerine döndü.

Bunun Yinnon'un sen başanlı göstereydi. Ondan sonra sevkini yitirdi. Cüce onu ofise çağırıp kaygılı olduğuna söyledi.Yinnon sokak söyleşilerine gelen giderimle ilgili,fakat cüce artık tanındığı için bunun olansız olduğunu belirtti. Başarız birkaçpanel denemesisinden sonra Yinnon cüceye dedi.

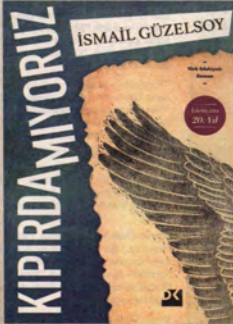
Bunun üzerinden bir hafta bile geçmeden küçük ilanlar sayfasında kısa bir ilan gözüne çarptı: "Aşık çiftler aranıyor." Altına sözciksim mantıktan yoksun bir biçimde, "para" sözcüğü eklenmişti, üç, ülem şaretiyle Yinnon nımarayı aradı. İş görüşmesi aynı alıyerisi merkezinde gerçekleşti ama bu kezgüroymeyi yöneten keçi sakalı şıman bir adamdı. Yinnon'aışık çiftlerin yanlıştı "GerçekAşk" a dındırbir yarışma programını yapması olduğuna söyledi. Çiftlerden biri korkmuş bir ortamasokuluğunda diğeriinin onu kırtarmak için bir fedakârlıkıyapması gerekiyordu "Amerika'da bir yarışma translarla yapılar ve çok başanlı oldu," dedi şımanadam, "fakat İsrail'de insanlar daha tutucu"

Debbie önce yarışmak istemedi, ancak bunun Yinnon için ne kadar önemli olduğunu kavrayınca kabul etti. İlk programda Debbie'yi et yiyen ates kanıncalarının yuvasınıatırdılarve Yinnon onu kırtarmak için sol gözüünü orıtarıyadirmek zorunda kaldı.Yarı finalde Yinnon'u vahşi bir Özbek gecekınıymıruklardan kırtarmak için Debbie'nin seksini bir şırıptız yapması gerekti. Finalde Yinnon, Debbie'yi elektrosoktan kırtarmak için pipette kendi idranıncıti.

Debbie ile Yinnon birinci oldular ve çok para kazandılar, ayrıncadılarının arasında ödülünemi bir kalp bulunan saftıldandı, elmas kalmak bir de kapa isimli aldılar. Aşk için ona fedakârlıkıyapılanı için mahşup bir gülümsemeyleYinnon'un sunucusuna atkırilekte yaşamadıkları söyleydiğinde adam şoke oldu. Bu, televizyonu çiftolarakın çkışlarıydı. Studiyodan edenerleeriken sürcüsü direksiyondayduyaykalmış bir kamyon yoldan çıkıp onlarıatırdı. Yinnon bir keresindeidatık kazaları üzerinde bir tartışma paneline katılıp İsraili sürcüleri yerdere veruvmüştu, fakat şimdi onemi yoktu bunun. Kazakorkunçtu ve yaralarmış olan Debbie onu hayata döndürmeye çalışıyordu, fakat öldüğünü, ölümünden sonra cüce ile karşılaşacağını söylediğini keffetti. Hazineye yalnız bir şey. Adı konamayacak bir şey. ✨

Edebiyatta
20. Yıl

Bu romanı okuduktan
sonra kötülük ile iyiliği
yeniden tanımlamak
zorunda kalacaksınız.
Kıırdamıyoruz iımızde
kıırtısız kalan, suskun
isyanın sesi olacak.

REWHAT
ARSLAN

Ekstrem sıklıkla "Bahtiyar muharrir, münevver bir okuru elbet sükûta bulur" dediği sessiz okur, belki de bana ilk kez seslenmiş, varlığını müjdelemişti.

SESSİZ OKUR

"Diliimin sınırları, dünyanın sınırlardır."

Ludwig Wittgenstein

Kıymetli sessiz okur, geçen sayı öykü yazamayımsın arın ve sosyal medya hesapların (o da Instagram'ın ibaret) üzerinden gelen mesajların yoğunluğuna beni şaşırttığı söylemek isterim. Yazdığım almadığım mesaj, yazmadığım alıyordum, beni derin düşüncelere sürükledi açkışa. İçlerinde "Abinden yazmadın? Ne güzel yazıyordun" dan tutun da, "Artistik! Yapma lan tirrek!" e kadar geniş bir duyguya samimiyet yelpazesi barındıran bu mesajlar, bana okurun gerçek sesini ilk kez duyuyormuşum gibi hissettirdi. Ekstrem sıklıkla "Bahtiyar muharrir, münevver bir okuru elbet sükûta bulur" dediği sessiz okur, belki de bana ilk kez seslenmiş, varlığını müjdelemişti.

Edebiyat camiasının, nitelikli eser verme gayreti içinde dan incelikli bir zümrüsünün var olduğuna inanıyor; imzalarla, fuarlarla kat'ı sürette katılmayan, katışa dahi kendini göstermeyen, yazarı-çizeri sosyal medyadan kat'ı etmeyen, etse bile beğeni ve yorum yapmaktan kaçınan, eğer bir kitap reklamsız, tanıtımsız ikinci basıyorgırmüşse, yazarı tarafından "Orada bir yerlerde olduğuna inandığım sessiz ve gerçektokura sevgilerimle" diye teşekkür edilen bu sessiz okur benimle Instagram'dan DM ile konuşuyor olabilir miydi? "Abi hayırdır niye yazmadın? Korona mı oldun amk?" diye haykıran bu kişiler benim sessizliğe gerçek okurlar mıydı?

Oyle olduğunu farzederek çalışmaya koyuldum hemen. Yazmadığım gelen mesajları hayra yordum. Yazdığımı okunacağıma dair gülmeleri dinlerdim. Ve fakat okunduğunu bilmek bir lanetmiş, onu anlamdım. Bugüne kadar dergiyi gönderdiğim yazıları bir tek taşhış sırasında Elif'in, bir de sayfaya yerleştirirken Faruk'un okuduğunu düşünerek yazıyor, bütün okur kitleni Elif'e Faruk'tan ibaret sayıyordum. Bunun böyle olmadığını bilsen bile böyle düşünmek yazmamı kolaylaştırmıyor, beni rahatlatıyordu.

Ama şimdi, bir okur varsa eğer ortada ve bu, herkesin çekindiği, ürküttüğü, sessiz ve gerçek okursa... Hani şu. 'bestsellers' yazarları bir gecede, yüzde elli indirim etiketleye, kasa önü sepetlerine düşüren kudrete sahip okursa... Ödül, jüri, mansiyon, plaket, çanak-çömlek işlerinin büyük kolpa olduğuna uyanmış okursa... Tikamışa kulaklığı vasatın şarkısına, ayraç kovalamıyor, kaldığı yeri unutuyorsa ve bir de memnuna kaldığı yerden... Bookstagram hesaplarında, tarla larla metruk tren garlarında, gün batımında bir liman... Mevlana'nın Kşamsefa

şafığında, bir ada vapurunun köpüklü izinde ve ekseriyetle şehvetten anırdırılmış genç odalarında daha nice dijital sunum tepsiyle önümüzesürülen kitapların, türlü filtrelerle maruz kalan kapakların gerçek rengini merak eden okursa bu...

İşte o zaman işin rengi değişiyordu. Bu okura söyleyecek sözüm var mıydı? Benim? Şimdiye kadar, iyi kötü, suyasız bana dokunmadı yazıp çizmi; kendini eğlendirmekten başka bir gaye gütmenden üretmiştim. Sessiz okur bunun farkında olmalıydı. Belli ki bendendaha cüretkar olmamı istiyorlardı. Sessiz okur kendine yeni bir ses arıyordu. O ses benim miydi? Olabilir miydi?

Düşünceler, zihnimde yanıp ampule şuursuz güveller gibi tozlu kanatlarıyla çarpıp duruyorlardı. Onları dindirmenin tek yolu masaya oturmak ve kalemi mükrebeye daldırmaktı. Kararıydım, sessiz

okurun sesi olacaktım.

Yedi gün yedi gece durmaksızın yazıyordım. Tasarımları bir yandan Instagram story'lerimde paylaşıyor, sessiz okura çabaldığım göstermeye çalışıyordum, Ortaya çıkan, tedirgin edici olduğuna okur ümit vericiydi de; tasarladığım öykü rüyamda geçiyordu...

"Dergideydik. Kasım sayısını hazırlıyorduk. Bu sefer elimizi çabuk tutmuş, Kafa ve benzeri muadillerimiz Atatürk kapağıyla çıkıp 10 Kasım'dan faydalanmadan, biz Atatürk'ü kapak yapıp büyük lokmayı kapmaya çalışıyorduk. İçeriyi farklı bir Atatürk dosyası hazırlamış, Atatürk'ün bilmiyem yönlerine ışık tutmuş, ülkemizin bu çakanlı döneminde; ulastırıcı, birleştirici bir Atatürk portresi çizimlerin keyfini yaşıyorduk!

Kutubok tavada acılı menemen yapmış, sofra'yı organize ediyordu. Ben ayran için bardak getirmeye mutfaka gidiyordum ki kapı yumruklandı. Gelen olduğum için ben açtım kapıyı. Gelenler Yılmaz Ozdl ve Atatürk'e benzeyen adam Göksel Kaya'dı. Hışım ile içeri girdiler. Bir hayli sinirliydim. Göksel Kaya duvarda asılı olan dergiden Küçük Prens sayısını koparıp yere attı. "Bu uzaylı sarı pijama kapama yapmaya utanmıyor musunuz lan!!" diye bağırdı. "Diktatör dediler bunun kitabında Atam'ı!"

"Türkiye'de o bölüm sansürlü basılıyor" dedik saklinletirmek için. Yılmaz Ozdl "Prens kükürttür ama mide bulandırır!" diyerek yine aç kelmeyele çok şey söylemeyi başarıyor.

Göksel Kaya cebinden 12'li vesikalik fotoğraf çıkıp, bir tanesini kapağın incisiyle uğraşan Serdar'a uzattı. "Beni de basacaksınz deriyel" dedi. Sonra masadaki menemeni görüp yemeye başladı.

Yılmaz Ozdl, Faruk'a "Bensiz, Mıjdat Gezen'siz, Uğur Dunder'siz bir Atatürk sayı yapmayı düşünmüyorsunuz heralde!!" diye çıkıştı. Faruk "Yoo! Düşünüyoruz" dedi. "Bu ükde düşünce özgürlüğü yok mu?"

Yılmaz Ozdl biraz yumuşadı. "Var tabii! Ama yani yine de bi görüş alıyadınız... Atatürk üzerine çok çalışmış insanlarız biz."

"Atatürk'ün görüşleriyle bize!" dedi okur. Yaman bir Atatürkçü edasıyla. Arkasından vuran akrobatik masa işi

Göksel Kaya'nın şüketini menememe düşüncüyordu. Göksel Kaya şüketinin sınırları dışında kalan yerleri Kutub'un yiyebileceğini söylüyor, buna da "Mısak-ı Menemen" diyerek gülüyordu.

Yılmaz Özdi "Hiç değişse bu sayıyı az bilem fakat 1919 TL'den satın" diye kârlı bir fikir atıyordu ortaya.

O ana kadar rüya ortamını ustalıkla gözlemleyen derginin sahibi, şair ve yayıncı Dündar Hızal "Baskısı, dağıtımı, kargosu derken 2023T'lyi bulur ol" dedi.

Murat Menteş editör odasından çıkıp "Beyler, beyler..." diyerek durdurdu münakaşayı "Bizim maksadımız Atatürk'ten para kazanmak değil, Atatürk'ü vasıtasıyla kalpleri kazanmaktır! Şimdi lütfen mäsade eden de işimize bakalım!"

Yılmaz Özdi ve Atatürk'e benzeyen adam bu dergiden bi cack olmayacağına anlayı yollandılar. Kappa kadar geçirdim ikisini. Göksel Kaya güler ayak bana ödün "Rewhat ismi hiç hoş değil Senin adın Tuncel olsun." dedi. Atatürk'e benzeyen adama bile itiraz edecek takatimin olmadığımı hissettim o an "Olur paşam!" dedim "Tuncel iyiyim..."

Neticede Atatürk kapaklı Kasım sayımız çok satıyor, o sayıdaki yazım "Tuncel I. Arslan" ismiyle çıkıyordu.

Rüya'dan uyanmış gibi Google'a "Rüyada Atatürk'e benzeyen adam görmek" yazıyordum. Başka bir sekmede 5816 no'lu kanun maddesi açılıyordu.

Böyle bitiyordu öykü...

El yazmalarını çalışma masasına serip bir sigara yaktım. Keyif sırası değişti bu. Tedrğin içi çekişimlekleddiçce tükendi dudadımda. Boynu bükük bir kül kaldı geriye.

Tüm bu çaba, bu ses arayış, sessiz okur tatmin edecek miyd? Yoksa yazdıkları başka sesizlikler mi ürettiyordun? Diyemem istediğimi söyleyemeyip, anlaşılan mı istiyordun? Yüreğimin can kelebeklerini kurtuldukları kozalarda boğup öldürüyordun, zihnimin lanetli ölülerini, fravanlarını,renkli, nakışlı caputlara sarı sarmalayarak diti tutuyuma mı çalışıyordun? Bu metafor denen mereti kendini korumak için mi kullanıyordum.

O dakika, sessiz okurun varlığından da şüphe duymaya başladım. Bu mefhum da bir metafor olabilir. Büyük ihtimalle, benim gibi sözünü sakınanların, anlaşılmaktan korkanların, başını belaya sokmadan yazmak için kırk takla atalarını uydurduğunu bir okurdu bu. Yoktu.

Bir yerlerde söylemekten çekindiğimiz, metinlerin içine binbir emekle girdiğimiz şeyleri anlaşılan birininlin olduğunu bilmek iyi geliyordu belki de. Yazmadığımız zaman, posta kayıracasına mesaj gönderen okurumuz sessiz okur olması mantıklı geliyordu.

Anlaşılan, okuru yazarından cesur bir memleketle dönüşmüştü burası. Sessiz olan benim gibi yazarları. Sadede gelme konusunda marifetliydi. Hünerliydi sınırlık konusunda. Bu ülkenin sesini kıran yazarları gibi yarlanmamayalım. gözetilirdi,adılye koridorlarında, ringlerde, cezaevi avlularında, süzgülünde çürümeyelim diye el birliğiyle oluşturmştuk bu sessizokuru.

Hemen Faruk'u aradım, "Sessiz okur yok! Onu biz yarattık!" dedim.

Kadim bir sırı ifşa etmişim gibi kılındı Faruk "Hele hele..." dedi.

"Cesurca yazacağım artık öykülerimi ve bunları yayımlayacak yürekli dergilerin olduğunu biliyorum!" diye haykırdım.

"Hele helehele..." dedi tekrar.

Kapattım telefonu. Bir sigara daha içtim. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Bazı insanların şefkatli bir hafızası vardır. En kötü anılarını bile eksilterek anlatır. Başlarına gelenlerle hatırladıklarının çoğu zaman aynı olmamasını nedeni budur.

BENİ BÜYÜTÜN, AĞLATMAYIN.*

Beni önce deli sandılar. Geçici deli. Hayatta bizi bir anı mutlakla uğradığı insanlardır. Annenin anlatıldığı göre doğduğumda normalmişim. Orta boya sıradan bir bebek. 6 yaşından sonra hızzı aşıya başladım, süt içmemin yasaklanması ise yararamam olmalı ki

8 yaşırna geldiğimde ailenin tamamlanmış uyardım. Sınıfta arkadaşları sıralarda oturmaya hemen alıştım, baka taklanı kapaktan duymazdan gelmeyi öğrendim. "Naber fasulye sıngı? "Ooo, deriz feneri!" "Yükanda havalar nasıl, zurafla?" Komşuların perdelerini taktığım, yetmişmedikler ciamlarını sildiğim zamanlar haric kesimin birlikte görülmele istemediği biriydim.

En sevdiğim arkadaşlarım arasında 25 santimetreye dikilmiş bir okula benzer yürüyemiyorduk, bizimle dalgı geçiyorlardı. Desdiklerine göre kolların fazla uzunu ya da çok kolu olmanması gerekliyormuş. Erkek olamıyacağımı, ille dikkatçeki bir özelliğim olacaksa o da bekledinin üzerinde bir güzelliğ olabirmiş, o zaman da Allah mutlakla kırık şansı vermiyormuş. İnsan değerin estetiğe oluculduğu bir dünyada yazadığımı benim gibi erkekyaştaki kesifder, diğerleri tarafından normal sayılmayanların kendilerini saklamaya çalışmaları ve hayallerinden tasarruf etmek zorunda kalmaları bu yüzden dir.

Geçtiğimiz yıl okula bir voleybol takımı kuruldu. Erhan Hoca seçmeleratılmama gerek olmadıgını söyledi beni tani kapıvı ne şmaçör seçti. Utanarak zorunda bırıaldığım genetiğim ilik kez benim tarafımdıydı, fiyeye yükselmek için hafife ziplamam yettiyordu. Her sette mutlakla gösterişli bir şmaç yapıyor, her sayıdan sonra çilçene seviyordum. Hayatımda bundan daha iyili bir duygu yoktu. Beni dışarda tuhaf yapan şey, o salonda ben üstün yapan şeye dönüşüyor, ucubeliğim alışıyordum. Bana fasulye sıngı diyenler, maç kazandıgımda "Helal olsun, şu uzun kız!" diyenlerle aynı kişilerdi. Anormal sayılan görünüştünüz, demek ki bulduğunuz ortama göre arzu edilebilir bir şey olabiliyordun.

Bir gün şmaç her zamanla...

Sepya

daha çok ziplamam gerektiğini fark ettim. Bir başka gün dizimin hemenaltında biten eteğimin blediklerine doğru imenmeye başladığını. Kısılayordum. Yaşıttım günbeğün uzarken ben kısılayordum, kadar resmen el değirtmiştii. Anneme kısılarak olmak üzere olduğumu söyledim. İlik duyduğunda bu hoşnadağdergi olsada bana delirmişim gibi baktı. Erhan Hoca, buğüne kadar gormediğim birliği yüzünden aklımın karışmış olabileceğini, bu yaşlarda bunun sık görülen bir şey olduğunu söyledi. Bu, karışmadıkine delirmiş olduğumu söylemenin en nazik yokudur. İnsan, kend kendini fiziksel ya da ruhsal olarak bozma kabiliyetine sahip bir varlık ne de olsa. Delirecek kadar renkli bir hayatı gücüm olmadığımı kantlamak

Eğer bu benim hikayem olmasaydı size ne kadar çok ağladığımı da anlatabilirdim.

İçin çok uğraşmam gerekti. Rehber öğretmendenin camii hocasına kadar yine kapı kapı dolatıldım. Beni hemen gerekçer bir doktora götürmüştü olsalardı deli olmadığımı antıyacaklardı, ne de olsa bilimin delilik dâhil her türlü teşhis koyabilirdi bir çağdaş. Benim yaşırda nadir görülen bir tür kemir emmesinden muzdarığımış, boyumun ne kadar kısılaçgıgını kestrirmek zormuş, spora ara vermeyi

ve ilaçların alamıyılı olurmş, Erhan Hoca, Nuray ve Ayşeğülle bir bir ziyarette geldiğinde söyledii, takımıy yeni kapıvı Nuray olucakmış.

Bazı insanların şefkatli bir hafızası vardır. En kötü anılarını bile eksilterek anlatır. Başlarına gelenlerle, hatırladıklarının çoğu zaman aynı olmamasını nedeni budur. Eğer bu benim hikayem olmasaydı size ne kadar çok ağladığımı da anlatabilirdim. *

*Har ve Ötesinin Deli adı parkından. (Boşanık, 2008)

Bu fotoğraf, Beyhik Salıf'ın ailesine. Hikayesindeki kişi ve olaylar kararmazdır, ota karışma fotoğrafı değildir yaktır.

YAĞIZ
YILMAZ

Türk müziğinin en büyük seslerinden biri. Aşk dolu şarkılarıyla gönlümüzü çınlatan **KAMURAN AKKOR**'la buluştuk. Yeşilçam ve gazino günlerini, filmlere konu olan şarkılarını, tiyatro oyunlarını, aşkı ve pek çok şeyi konuştuk.

YOLUMA KONAN TAŞLARDAN MERDİVEN YAPTIM

OSCAR WILDE'İN DA DEDIĞİ GİBİ...

O plaktır, filmler, o tılsımlı, sıradaşı yorum... Bunca yıl sonra geriye dönüp baktığımda neler görüyorsunuz? Bir rüya gibi, güzel bir hayat. Tıpkı o bizim filmlerdeki gibi: Siyah beyaz ama rengarenk çiçeklerle dolu. Mutlu, mutlu... (Gözleri doluyor) İnsan zaman zaman geçmişi özler. O güzel sahne çalışmaları, devasa kadrolar, matine-gazino günleri... Halkla göz göz bütünleşmek bambaşka bir şeymiş meğer. Ama ne diyor Oscar Wilde? "Hiç kimse geçmişinin insanı alacak kadar zengin değildir."

"MÜZİKTE ESAS OLAN DİLDİR"

Müzik aşkınızla zail eden geliyor değil mi? Babanızın sesi güzeldi, anneniz de ded çalması vede ablanız Gönül Hanım (Nekar)...

Evet. Ailemde müziğe büyük bir ilgi vardı. Ben ablamı çok dinlerdim. Haliyle ondan çok etkilendim. Güzel okuyan sanatını en iyi şekilde icra eden bir ses ablam. Şarkı söylerken de diksiyonuna çok dikkat ederdi. Kaldı ki bize çok iyi Türkçe konuşmayı öğrettiler. Bu sayede isimizi iyi yapabildik.

SANATIN İNSAN ERTESİ GÜN GÜZEL YUVARIR

Entelektüel birisiniz?

Hayatım boyunca her daim "Öğrenmenin yaşı yoktur" şiarına inanmışımdır. Bilgisizlik ve bilimsizlik "ihmal anayasası" doğurur. İnsanın kendini ihmal etmesidir bu. Bence insana en büyük fayda okumaktan ve araştırmaktan gelir. Dahası ne olabilir ki? Hepimiz bir ansiklopedi gibi olmalıyız. Hayatımızı buna göre ayarlamalıyız. Entelektüel her bireyin yolu olmalı. Aksi takdirde modern birey olamayız. Zor mu? Hayatın diğer zorluklarından daha fazla zor değil. Her birimiz aydınlanmak, aydın olmak durumundayız. Okuyan insan ertesi gün güzel uyandır.

SANAT SEVGİSİ HEM HUZUR HEM KUVVET VERİR

Siz çok çalıştınız değil mi? İstedığınız hayata ulaşmak, bir devrin sesi olmak ve sanatla yaşamak için? Elbette ama öncelikle istidim, çok istidim. Ve kendime bir yol çizdim. Bu yolda ilk taşlar çıkmadı mı? Hem de çok çıktı. Ama ben yoluma taşları merdivenler haline dönüştürdüm. O zamanlar şarkılar gibi aşkı da farklıydıysan ki?

bir merdiven yaptım. Bu yolda akıcılık, realistik, sanatsal zekâ ve olağan durulum dengede tutarak yol almak en büyük şansımı.

Kamuran Akkor Tiyatro Şenay Sahnesi'ni (KATS) kurup bir sanat merkezini hayata geçirdiniz. Üstelik şimdilerde kendi sahnelerinde tiyatro oyunlarında da oynuyorsunuz. Nasıl bir his, bu anlatırsanız?

KATS benim çok uzun zamandır hayalimde olan bir sanat merkezidir. Hem tiyatro sahnesi hem de konser sahnesi kürdük. Burada eğitimler de veriliyor. Sanat sevgisinin verdiği huzurla ve metanetle yol alıyoruz.

Ne mutlu
aşık olabilene,
aşık olduğuyla
yaşayabilene!

SEVMekten DAHA GÜZEL BİR ŞEY VARSA O DA...

1990'ların sonundasonahneyi bıraktınız. Şimdilerde yeniden döndünüz. Gazinoların görkemi KATS'ta da var mı? Her dönemim ayrı bir güzelliği var. Eski dostlarımızla (ki çoğu veda etti sahnelere, bizlere) çok güzel günler yaşadık. Ancak, bugüne de farklı güzellikler yaşıyoruz... Her dönem kendi paylaştığımız usullerini ve atmosferini yaratıyor. Aşk gibi yer ve mekân fark etmeden, yazık çekmeden...

Aşk dediniz... Bizler aşkılar, sizlerin şarkılarınızla yaşıyoruz. "Bir Ateşe Attın Beni", "Aşk Eski Bir Yalan", "Bize Tılsım Gelsin", "Bize Tılsım Gelsin", "Keder Çikmaz", "Dert Bende" vedahopek gibi. O zamanlar şarkılar gibi aşkı da farklıydıysan ki?

Şimdilerde herkes "Eski şarkılar ne güzeldi" diyor. O devir başkaydı. Esasına bakarsan o zamanlar her şey ayrı bir romantik hisler ve duygusalmış. Eski aşklarda kavuşamama var, bir öylem var. Bu duygular şarkılarımıza da yansıyor... Aşk eşiz bir olgu. Ne mutlu aşık olabilene, aşık olduğuyla yaşayabilene! Hala ki doğru insanlarla yaşanan aşkların tadına doymaz. Dünyada sevmekten güzel bir şey varsa eğer sevmek sevmektir. Karşılıklı aşk yani... Aslında aşkın tanımı olmaz. Bir de maalesef acı az aşk olmuyor. (Gülümsüyor.)

O ŞARKILARI SESİMİZLE TAŞIDIK

Şarkılara dânilim. Sizce eski şarkılar ile yeni şarkılar arasında ne fark var?

Günümüzde popüler şarkılar, güncel sözler üzerine kuruluyor. Eskiden ise romantik hisler üzerine kurulmuş şarkılar vardı. Önemli olan şarkının kalbe hitap etmesidir.

Şimdi baktığımda da yeni sanatçı arkadaşlarımız da klasik parçaları seslendiriyor. Repertuvarlarına "Bir Teselli Ver", "Sev Yeter", "Zalimim Zulmü", "Senin Olmaya Geldim" gibi parçaları koyuyorlar. Çok güzel, benim hoşuma gidiyor. Zira o şarkılar benim arkadaşım gibiler, benimle büyümüşler, benim sesime bugüne taşınırlar...

Evekdendi kendinize şarkı söyler misiniz?

Söylüyorum ama etrafıta kimse rahatsız olmasın diye haykırımdan mıldınarak söylüyorum. (Gülüyor.)

TIYATRO MACERASI

İlkrolaktiyatrosahnesinde aldıntın.

12 yaşındayken Tamer Şener'in tiyatrosunda 80 yaşındakibirini canlandırdınız. Tiyatro sevenizinden bahsedermisiniz?

Evet, 12 yaşındaydım ve 80 yaşındakı bir karaktere bürünmem istemiş... Ne makay var ne başka bir şey! O rolün altından kalkabildim. Ne mutlu ki halen tiyatro sahnelerindeyim, oyunlara çıkıyor ve müziklerle yapıyorum. Bu senede "Kelebekler Özgürdür" isimli oyunla seyirci karşısındayız.

MÜSLÜM GÜRSES GERÇEK BİR BEYFENDİYDİ

Münir Nurettin Selçuk, Müslüm Gürses, Borys Manço, Suna Yıldızgılı, Sezen Cumhur Önal, Ayşeşül Aldin, Muzafer Arslan, Murat Saydan ve daha birçok sanatçıyla birlikte çalıştınız. Nasıldır ilişkileriniz? Her biri o kadar değerli ki... Çok güzel günler yaşadık. En çok Müslüm Gürsesle çalıştım. Çalkı Gazinosu'nda. Çok efendi bir adamdı. Muhterem Nur Hanım'la beraber

geliyordu gazinoya. Mesleğine saygılı, zamanında sahneye çıkan kibar biriydi. Münir Nurettin Köprülü. Değerli tartışılmaz bir üstüştü. Muzaffer Arslan söylediğim şarkıları filmlerine konu ederdi; "Artık Sevemeyeceğim", "Hayatım Sana Feda", "Arm Balm Petegim", "Dert Bende", "Kahveci Güzel". O zamanki muhabbetler öyle tatlıydı ki, sohbetle dalgıp dalgıp sahne sarmazdı bile unutturduk...

FİLMLERDEKİ GİBİ YAŞAMANIN SIRRINI

Birçok filminiz var ve bunlar yalnızca sizin şarkılarınız üzerine senaryolastırılmış çekiliyor. Bir de rol almadığınız fakat şarkılarınızla yüreden filmler var. Bu tevaccüh size neler hissettirdi?

İnsan tabii ki kendisini değerli hissediyor. Düşünsenize, bir plajınız çıkıyor ve akabinde o plaktan hareketle filmler çekiliyor. Ne havali ama... (Gülüyor) O şöretle, el üstünde tutulmayı saygıyla taşımak gerekiyordu. Ben bunu başardığımı hissediyorum. Çünkü saygı, hayatım boyunca büyük önceliğim olmuştur. Saygı olacak ki sevgi olsun. Sevgi olacak ki işler düzgün yürüsin. İşte o zaman o filmlerdeki gibi harika bir hayat yaşamak mümkün olur.

"YAHU KAMURAN BENİM SENİN ŞARKILARINLA BAŞIM DERTTE!"

Bir yandan da birçok sinema yıldızının sesli olduğunuz şarkılarınızla; Türkmen Şoray, Filiz Akın, Fatma Gök, Hülya Koçyiğit, Perihan Savaş, Selda Alkorve onlarca sizin şarkılarınızla seslendirdi filmlerinde... Onlar pleybek yapıyor ama ses sizin. Bu hususta ne demek istersiniz?
Hani şimdi günümüzde sesli kitaplar çoktayı, dijital uygulamalar... İşte bizim iş ona benziyor. Sesli kitapta bir yazının bile sesi olan sanatçıları var. Ama eser onların değil fakat bir dinlerken ister istemez sanki o kişinin kendi eserini okuduğu hissine kaplıyoruz. Bizimki de öyle bir şeydi. Hâli o şarkıları aktarırlar söylediğini insan kışılır var. Hatta geçlerinde bu konuyla ilgili, bir dostum kolumu kırılmıştı. Aradı; "Yahu Kamuran benim senin şarkılarını başım dertte!" dedi. Güleştük...

Nasıl yanı?

Onun oynadığı filmde, şarkıyı ben seslendiriyordum. Bir gün sokakta biri ona aynen şöyle demiş: "Ah, ben sizin oyunculuğunuzdan çok sesinize hayranım, hele o filmde okuduğunuz şu şarkı var ya, benim düğünümdeki dans şarkımdı..." Kendisinden biraz minidandmasını istemiş! Bizimki de ne yapmış, kalakalmış... (Gülüyor.)

Bu güzel anılarımızı anlattığınız bir kitabınız olmasa keşke. Sahi, sever misiniz yazmayı?

Evet, severim. Ama tabii yoğunluğuma çok üstüne düşmüyorum desem yendir. Daha çok okumaktan yanayım.

Neler akırsınız?

Tiyatro kökenli olduğum için oyun okumayı çok severim. Onun yanında öykü, roman ve şiir... Biyografi ve otobiyografi kitapları da çok severim. Ve de insan psikolojisini olumlu yönde etkileyecek, etkileyecek olan kişisel gelişim kitapları. Gerilim ve polisiyeden pek hoşlanmıyorum çünkü hayat yeterince gerilimli. Kitaplar bizi güzel ve mutlu diyarlara götürmeli bence.

ZEKİ MÜREN'LE BULUŞULACAK YER

Sizce "mutlu bir diyor" nasıl bir yerdir?

Sessiz yani gürültüsüz ve huzurla donatılmış bir yer. Kadına şiddet, ictidar kavga, açlıktan ölen çocuklar yok mesela. Ne şehir trafiği, ne hava, ne ses kirliliği... Kan, dövüş ve pislikten uzak. Hüzün kaykayları, düş bozumları ve çaresizlikten irak. Kimse kimsenin işine burnunu sokmuyor, herkes kendi doğrusunu kendi arıyor. Gözlerde kln, kötülük, nefret ve ihtarlar yok. Emojilerdeki gibi her gözde kalpler, gülmekten ağrıyan çeneler, her kafada melek saçları... Bir "Cennet" edası yani... Gerçi herkes kendi Cennet'ini de Cehennem'ini de kendi tasarlıyor. Bazıları o mimarı oldukları tasarımı kendi dünyasına çeviriyor bazıları ise hayaline kavuşmayı bekliyor. Zeki'nin

(Müren) şarkısında dediği gibi: "Elbet bir gün buluşacağız." Olur da buluşsak öyle güzel bir diyarda buluşalım, olur mu?

MAKSAT SEVGİ ÖLÜMÜN

Gençlere, akırlarınıza şimdiki dünyaya dair biriktiriniz, tavsiyeniz?

Mutlu olunlar, mutlu yaşamaları peşinde koşunsunlar. Nerede mutlu olduklarını varsayıyorlarsa orada kalsınlar ve dönüp arka kalmakmasınlar. Ne kalp kırsınlar ne de kırılınsınlar. Kötülükten kaçsınlar, iyiliğin peşinde olsunlar. Derslerine, geleceğe günlerine her şeyiyle tam tekmlil hazırlıklı olsunlar. Yarının ne getireceği belli olmaz, bu lafımı unutmamasınlar. Sevsinler, aşık olsunlar, gezsinler, görsünler ama en önemlisi doğru baksınlar. Umud düşmesin ayaklarından. Ümit işiğni yakalasınlar ki tasarladıkları diyarı yalnızca hayalden ibaret olmadığının bilincine varsınlar. Her birini sosyal mesafeye uzaklaştırsınlar.

Neydi sizin slogan, maksatı yeşillik olsun, sevgi olsun... (Gülüyor.)

Mina yılına...

**DARİO FÖ
NEDEN
BANLI
ADMİN?**

F'ber optik öpüşüyoruz

İki bin yirmideyiz, wifi şifresi neydi

Tesi büyük cesi küçük 2023 gibi bi' şeydi

Ülkemiz canım bir arpa boyu

Ülkemiz İzmir'den Van'a

Bir generalden miras kaldı sana.

Mars'a geri sayım başladı

İki bin yirminin sonundayız

Ülkemiz geri adım iki,

Bazen bir adım ileri tabii ki.

Ülkemiz ne çok neon tabela,

el arabasında simit sevimli,

Ülkemiz çoğunlukla sivilceli,

Devletin yaşı hep on sekiz,

Betona şehvetle uyanıyor

Ülkemiz kaçak kat canım,

Metrekaresini çok severiz.

Anlıyorum ama konuşamıyorum seni

Bana ağzımı ver,

Bilinmeyen bir dilden doğdum ben,

Unutmuş eksik sever babam t'yi,

Sorun çıkar mı bebeğim? *

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

Mehtmet Ali & Akgomascros

**Kalbim kırılmaya o kadar müsaitmiş ki
bir akşam yemeğinde çit etti. Sanki yedi mahalle
duydu sesini de bir o ezmedi.**

BENİ SEV DİYE

İlk dayanımı ne zaman yediğimi bilmem ama ilk "Aferin"i ne zaman duyduğumu dün gibi hatırlırım. Okul koşusunda birinci geldiğimde babam "Affffferin!" demişti. Alt dudaklarını dişlerinin arasına alıp gözlerini sıkarak. O gün ne kadar koştuysam sonra daha hızlı koştum. Ter içinde kalsam da dizlerim kopsa da ayak tabanlarım patlasa da ciğerlerim ağzımdan çıksa da kalbim adımlarımdan daha hızlı atsa da yansa da buz gibi havaya yağmen karnımdan yukarısı çayır çayır yansa da koştum. Sınav günleri geldi koştum. Zekâ kapasitemin tamamını kullanabilmek için zekâ kapasitemin tamamını kullandım.

Sevilmenin tek yolu, "Affffferin"den, "Affffferin"inyolu birinci olmanın, birinci olmanın yolu da koşmaktan geçiyordu. Sınavlarda karnıma gelip oturan yumruğu sonradan suratımın ortasına yiyeceğimi biliyordum.

O zamanlar şimdiki gibi çocukların duygu ve ihtiyaçları sorulmuyordu. "Derslerin çok iyi olduğu için seni yatılı okula vereceğiz," dediler. Kafamı salladım. Sevilmemin tek yolu olan başarımın bana ettiğine bir bakınsınlar! Hele, Meğer ben cehennemimin ateşine odun taşımışım yıllarca da haberi yokmuş. Yaz bittiği gibi yatılı okula birakıldım. Bir de öncesinde alışveriş yaptık. Yeni pijamalar, diş fırçası, şampuan, özel havlular, çarşaf takımları alındı. Etüt odasında düşünürken direksizlerimle beraber iç organlarım da çürüdü. Başıma bu yatılı okul felaketi getiren çok iyi derslerimi zayıflatmaktan daha etkili bir fikirim yoktu. Bir güzel bıraktım dersleri, kitapları, defterleri, önemli günleri ve şirleri. Yokus aşağı top gibi yuvarlandım.

İlk veli toplantısından sonra annem beni bahçede kenara çekti. "Aklini başına topla!" diye bağırdı. Bu okula ne kadar para veriyorlarmış haberi var mıymış, babamın teri kurumuyormuş bunu biliyor muyummuş, hangi çocuk benim gibi yapıyormuş, hiç etrafıma bakıyor muyummuş, bu kadar yatılı okula aklim alıyor diye mi yollarmış beni yatılı okula aklim alıyor

muymuş... Azarları yedkçe yedim. "Haftaya sınavların başlayormuş," dedi annem, "etütler olacaktı, bari bu hafta sonu gelme de şu yediğin boku temizle. Son şansın!"

Bunları dedi ve gitti. Yanağma bir öpücük bırakmadığı gibi "Görüyoruz," de demedi. İki günde bir arayan annem o hafta boyunca beni bir kez olsun aramadı. Zaten okulda bir tane olsun arkadaşım yoktu. Hepsi iki senedir aynı okulda olduğundan çoktan kaynaşmışlardı. Üstelik herkes benden önce olgunlaşmış, kızların göğüsleri tam büyümüş, evci

sinav lanet gibi matemattikti. Evime dönme şansımı hepken kaybettüğinden neredeyse emindim. Sanırsın göçmemin, vize almayı bekliyorum. Sınav stresi yüzünden altıma işediğim haberi tek bir Allah'ın kulu duydu ama altıma işediğini herkes duydu. Birbirinize "Yeliz altına işemiş..." derken ne vardı sanki... evine gideceğiydi işi..." diye ekleseydiniz. Ölülerdi.

O dönem yine sınıf birinciliğine oynadım. Asla zeki değildim ama sular seller gibi ezber yapıyordum. Eğitim sisteminin tekdüze ve ezber dayalı olmasının balını kaynağını yiyecektim.

Takdir kaptıgım gibi eve gittiğimde babamdan yine aynı şeyi duydum. "Affffferin benim kızım!" Başarılı da olsam başarısız da olsam o okuldan alınmayacağım kesinleşmişti. Hiç değişle eve gittiğimde omzumuz savacları diye kitapları sular seller gibi ezberlemeye yıllarca devam ettim.

Aradan yıllar geçti hiçbir şey değişmedi. Hayatın bana çocukken gösterilen hayatın aynısı olduğunu, sadece büyüdüğüm bir mercekten o hayatın üstüne eğildiğini anladım. Başarıdan başarıya koştuğum gibi aşktan aşka koştum. Ama âşik olduğumda sevmek için tırnaklarını kerdim. Sekiz altı çalıştım. Ev kirasını birlikte ödemistik. Faturaları paylaşıştık. Eve temizliğe iki haftada bir kadın gelirdi, ben öderdim. Çocuk da yapıştım. Çocuğa süper de bakmıştım. Yemek de yapıştım. Çorba,ara sicaklar, ana yemek, tatlı... Bu sıralamayı bir kez olsun bozmadım. Fakat yetmiyordum. Sürekli sipariş alan ama bir avuç çalışıyolaşılara yetemeyen şirket gibiydim. Tek başıma bunca şeyi nasıl yöneteceğime dair kimseden fikir alamazdım.

Kalbim kırılmaya o kadar müsaitmiş ki bir akşam yemeğinde çit etti. Sanki yedi mahalle duydu sesini de bir o duymadı. Koltuktaki kahve lekesi tam üç gündür duruyormuş, bir silseymişim, yoksa kadını haftada bir mi çağırılmışım. Akacak kan damarda, taşacak süt cezvede, kırılacak kalp... Neyse neyse. Durmuyormuş işte. Tatlı faslında içeceğe diye yaptığım kahveyi lekenin üstüne boca ettim. "Affffferin!" dedi. Start tabancamda bu laf benim: "Affffferin! Ama bu defa hak etmiştim. En azından yapmam istediğimi yaptığımda aferin almıştım. Bu kadar için mutfağa değil koşmak, yürümedim bile."

Meğer ben
cehennemimin
ateşine odun
taşımışım
yıllarca da haberi
yokmuş.

yalanıyla hafta sonu kaçamağı yapacak gençliğe erişmişlerdi. Bense çocukluğukla genç kızlık arasında sayırdım bir evrede takılıp kalmıştım. Ailemle yükseltmezsem cezalandırılacak kadar çoktumdum.

Bir hafta boyunca etüt odasının on masa, otuz sandalye ve kırık dokuz kütüphanesinin eşya listesinin altına bir şey daha eklenmişti: Yeliz. Benim adım.

Yatağımdaki koca lekeyi ilk o zaman gördüm. İlk

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

21 ISSANAT SEZON

5 KASIM'DA
BAŞLIYOR.

YENİ SEZON ETKİNLİKLERİMİZ SOSYAL MEDYA HESAPLARIMIZDA.

    / issanat | issanat.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

#sanatsızkalın

EMRAH
SERBES

Hikâyeler

"BİR BEHZAT Ç. VE HİKÂYESİ"

NÖBETÇİ 1

SAVCININ EMRİ

Dunduşlar Behzat Balgat (Ağrı'daki örgütüne noktasında, polise ateş açmış. Polisler hemin karışık vermiş, şüphelilerden biri ölmüş, diğeri de kaçırmış. Merkez'in peşine nistat, bütün eklerini açılarda yerleştirilmiştir isteniyorsa. Merkez 45 30 ayaırca anlaşılmış, olayın bütün eklerini olaylarına ilişkin bilhassa itirdi. Behzat Ç, Akbaba'yı yoksunda duydu bu anında, teklifi mandalına basıp "45 30-Merkez, anlaşılmış tamam," dedi: "Olay yerine ilk olarak ediyordum," diye ekleyip ayağından trenin çeki, direksiyonu ters istikamete kıldı, büyük bir gürültüyle ağırlaştırıyarak öyle bırakarak hem ortasından arabayı döndürdü, beton kaldırım zıp karp jende geçti. Tekrar gazlayıp siren açtı. 45 30 koduyla birinciünceyete büro eklerine selandı, derhal olay yerine itekalleni zind. Celso Dörtel Talimat Payına yaklaşıp frenleri zıkkı, arabayı kaparken uyardı, yarı kapı açtı, Harun atladı içeri. İtalyan taraflarında Numune'ye doğru ferahlerdi, bulvarın üzerinde, uzaklarda, simsiyah gökyüzünde şimşekler yağmıyordu.

Harun, "Ağbi bir yavaş," dedi. Skatıyla içi gevreyi, heyecandan sesi titriyordu, "Bu işte bir sakatlık var" diye bağırıyor. "Bir simsiyah zıpa da konuşalım"

Behzat Ç, ne arabanın hızını kesti nedensini kapattı, "Sen anla!" diye bağırıyor.

"Polise ateş açmış, olayın biriminin ilk kalineden bilhassa isteniyor" dedi Harun. "Merkez, diğer birimlerle de içinde onaylayıp bilhassa itirbat kuruyor. Az öncekiği Amir Ali Akbaba'de yandı, gecenin de yandı, Whatsapp Cıvay Cıvay rahatsız açıldı Bu konuda ayık olamazız!"

"Harun" dedi başkimese. "Ortopiya sıkı öğretilmiş Ben mevzuyla aygım zaten. Anapolise ateş açmış arabaya yarı gideniz zaten Merkez'in anonsuna takılmayın. Esdilerden böyle görüldü"

"Tamam Ağbi sen ediyorsan," dedi Harun. "Özaman Amirim yarımda, mevzuyla aygıt, teley emri" yazıyorum gruba."

"Aynen öyle yaz, kimse konuşmasın mesaj atıp birbirimize çağırmayalım"

Uygulama noktasındaki polilerin önünde indiler, Behzat Ç, önlemlerle sıkıştırdı ama bir şey demedi Olay yerine Özlükler'e aitlik yaprak gelmiş, e ve görevlileri almışlar. Başkimese ve Harun (atayının olduğu araca yarırdılar.

"Nepe Ağbi bu mesaj yeri oldu," dedi Harun telefonuna kontrol edip. "Grup rahatsız."

Uygulama noktasından kaçan aracı, eskikasa, Doğanmarka bir arabaydı. Akbaba solfor mahalli taraflarında kapıyı açmış, içeri girmiş, yan kalktıca vurulmuş yatan şüpheliyi inceliyordu. Bezaaz edilevni elerle şüpheliyi boyundan tutmuş, kollarıyacakmış gibi yaklaşıp.

Başkimese yaklaşıp Akbaba kenara çekildi. Başkimese kafasını uzatıp arabayı koldaki, içi aksama kalktı. Mermi şüpheliden emsinden birip geriğinden glemiş, torpido götüne sığmıştı. Yirmi bir yaşlarında bir gençti, elinde 9 milimetrik, kabızı yarıymış, Star diye bilinen emsuz bir tabanca vardı. Behzat Ç, adının elerini koldaki.

Akbaba, "Elden barut çıkıyor ama..." dedi.

"Tez" dedi başkimese.

Cevap vermedi Akbaba, parmaklarını dudaklarına vurmuş arca itedi. Birer 216 yaklaşıp, başkimese yavaş yavaş arattırma başlarken, rüzgârı beraber yüzlerine kapıyordu, başkimese diri çekilmesini beklerken kaldırdı. Hayatla geldi yarılarına, elerini montunun ceplerine sokmuştu, "İmdi bu uygulama noktasındaki elemanlar diyecek ki," dedi. "Uygulama noktasındaki elemanlar bu yan kalktıca teleyim, bunlarda arkadaşlarımız var," dedi. "Söförl olan kaçırm."

"Kaçan nerede?"

"Onu Ali Bakiler alıng."

"Neye? Hadi bu deniyolar kovamandı diyelim, bölge karakollarından, devreyelenden kimse yok muymuş?"

Hayatla ayakbağısının burnuyla yeri esyekeyle önüne baktı, "Ağbi skatlı mevzu işte," dedi. "Cıvayetten başka kışe konuşamazım."

Akbaba iki parmağıyla filtresinden sıkıttı 216'dan derin bir nefes çekti, "Bu tekliften çıvıcıkta," dedi.

"Çivici çıktı o kadar dadeği Ali Akbaba" dedi Behzat Ç, "Madem polise ateş açılmış Akıy Şube Müdürü nere? Tabiri senere? Bu olayda salıya yatan kim varsa istatırlayayız."

"Ali Akbaba nere de almış adan?" diye soruldu Harun.

"Diğerleri Bakirliğin usunda," dedi Hayatla.

"Nıye arayacakmışkalık?" diye sorduk Akbaba.

"Ö tarafı kaçmış öğretilenlik," dedi Hayatla. "Sanki Diğerleri Bakirliğin yurt dışına gönderince. Milli Kuvvetlere deği kaçsa oradan alı yarırdı, bir Alkın kulula bulamazdınna."

"Bence," dedi Harun. "Bir anında bezedisitr olup gidecek. Sin zıpağıda Persuani Cıvayarak, orada güzel bir çığır yelim."

Behzat Ç, Harun'a ters ters baktı, 216'yı ayakbağısının topuğunda söndürüp imzartı olay yerinden uzak bir yere fiskeledi. Uygulama noktasındaki polilerin yanına yürüdü. Üç kişiydiler, hepsi yirmili yaşlardaydı. Resmi üniformalı ve çelik yelekli iki adam ve bir kadın.

"Geçmiş olum arkadaşlar," dedi Behzat Ç. Başkızı uzun boylu, "Seni kaçanlık polisin?" diye sorudu.

"İki senice amirim."

"Meslek yüksek okulundan mı mezunsun?"

"Hayır, ben istatistik okudum."

"Sen köm."

"Ben larlı bölümünden mezunum."

Behzat Ç, kısa boylu, çipil gövde olan üçüncü memura döndü.

"Sen" dedi.

Üçüncü memurun yüzü ufaldı, buruştu, gözlerini kısırdırdı.

"Ben matematik öğretmeniym amirim," dedi.

Behzat Ç elini onun omzuna koydu, "Güzel," dedi. "İmdi, bir arabanın kamerası glemiş i nermi artı bir mermi daha kaç mermi yapıp kardeşim? Bakma bana öyle, cevap ver bakayım."

"Dört."

"Özaman arabanın camında niye çıkmırmıyız var. Matematik öğretmenim adına hesap bilmiyorum."

Behzat Ç, telefonunu çıkartıp arka planı gösterdi.

Behzat Ç., Harun'a ters ters baktı, 216'yı ayakbağısının topuğunda söndürüp imzartı olay yerinden uzak bir yere fiskeledi. Uygulama noktasındaki polilerin yanına yürüdü. Üç kişiydiler, hepsi yirmili yaşlardaydı. Resmi üniformalı ve çelik yelekli iki adam ve bir kadın.

gök gürüyordu.

"Ben sınıyımızdan daha fazla cıvayettik yaptım evladım," dedi başkimese.

"Anladığımız kadarıyla elimizde polisyok ama anından okumuş içi, geçi var. Sizinle bilahare konuşup kalbini kıracağız."

Başkimese Harun'a döndü, "Şu arabanın ön camını açın," dedi.

"Tamam Ağbi."

Hayale tıhla yaklaşıp, biriden Behzat Ç, hınırından birip koluna girdi, az iteye güttüler, "Ağbi soruşturmayı doğrudan nöbetçi savcı devralacakmış," dedi. "Savcı Belgin."

"Soruşturmayı doğrudan devralacak ne demek lan?"

"Südemek," dedi Savcı Belgin, birbiriyle olay yerine girmiş şüpheli kolerle başkimese sınıyırma başlarken, "İstisnahlı şüpheli derhal olay yerinden terk edecek," diye devam etti. "Bir tek olayıyı incileme memurları kaldırca. Genelkuruldenize bapırmakmış sin zıpa cıvayım, Şu anında itibatın birinin poliker olayı yerini terk etnin. Cep telefonumuzda dahi kayıptırmı Hepinizi telefonlarınıza bana verecektim?"

Savcı Belgin arabaya yaklaşıp Harun'a girince, "Key seni," diye seslendi. "Kime diyorsun? İn zıvırdı Güi buraya, uzak dırs o arabadan!"

Harun ne yapacağını karar veremiyordu önce başkimese sonradan savcıya baktı. Ardından arabadan uzaklaştı.

BAKMAYI BİLMEK YARATICILIKTIR!

Salvador Dalí

KALPLERİ
KIRMAK DEĞİL,
KALPLERİ
KAZANMAK
İSTERİM.

K. Atatürk

İnsanların her şeye rağmen bir arada olmaya devam ediyor olmasının tek bir açıklaması var. Çünkü buna mecburlar.

İHTİMALEER

ALİ LİDAR

380.

Neden ona hiç çiçek alıyormuşum. Oyle sormuştu yıllar önce. O zamanlar "aman aklıma gelmiyor onca işin arasında unutuyorum" faln demiş geçiştimiş. Galiba yeterince zaman geçti. Ve artık itiraf edebilirim. Çünkü dünyada itiraf edilmeyecek hiçbir şey yoktur, sadece yeterince geçmemiş zaman vardır. Aklı edemediğinden değil, vazoya koymayaçağını bildiğinden bütün çiçek almamaları. Çünkü çiçekler çöpe atılır, ihtimaller atılmaz!

381.

Bilhassa 19. Yüzyıl'da Doğu'dan bakıldığında Batı, pek çok doğulu aydın için hak ve adaletin, özgürlüklerin, ertelemeğin umutların kutubuydu. Batı'dan bakıldığında Doğu ise yine pek çok batılı aydın için her türlü zevkin ve bunların başındakilerin cinsel arzusunun zirvesi olarak tahayyül edilmekteydi. Batı kural demekti ve pek çok şeyhahın bilinçaltısında bu kuralsızlığı yaşamakve Batı'daki kulların manzumesinin boyunduruğundan kurtularak nefes almak istidadı vardı kanımca. Varsa okuduğunuz seyahatnameleri, oryantalist bakışla oluşturulan edebi metinleri tahattur ediniz, bu döneme yapılan resimleri gözünüzün önüne getiriniz; kadınlar daima bir mindere hafifçe yaslanmış, her türlü cinsel dürtüye amade bir şekilde dudaklanarak olak gizmiştir. Ezcümle, Doğu, Batı'nın arada kalmışın tarafından bir kurtuluş reçetesi, egzotik bir tat,köylü pazarından alınmış boku ve organik yumurtadır. Durum şimdi çok mu farklıdır? Sizce!

382.

Bazı şeylerden ne olursa olsun kaçamaz, kurtulamaz insan. Bir tür fatalizmden bahsetmiyorum çünkü kaderinamkla ya da inanmamakla anlam kazanan da ka yabden metafizik bir mevzu sonuçta. Ama insanınız da inanmasanız da olacak olanın ne olursa olsun olacağı gibi bir gerçek varışte hayatta. Misal, Kafka. Neşes aldığı her an babasıyla, ailesiyle, otoriteyle çatışan, bireyolabilmeye engelolduğı işin topluluem ne küçük yapıtaş kabul edilen ale oluşumuna siddetle taarruz eden Kafka, öldüğünde bile aslında kaçamamıştır, yine hayalini kurduğı birey olamamıştır. Yaşarken olan öldükten sonra da olmaya devam etmiştir. Bİnı bakalım nerede yatmaktadır Kafka? Prag'da, New Jewish Cemetery'de, Hermann Kafka ve annesi Julia Kafka'nın yanı sıra Mehmet Ali & Akşemsî Paşı

Elinden gelse müteveffanın mezarını kazıp kemiklerini babasından çok uzağı götürmek isterdim ama yemez. Hayranlarımdan kurtulmam devlet ağma saçar affedersiniz. O yüzden yolu yok Kafkacığım, sonsuza kadar anne ve babanla koyun koyuna yatacaksın maalesef.

383.

İnsanların her şeye rağmen bir arada olmaya devam ediyor olmasının tek bir açıklaması var. Çünkü buna mecburlar. İnsan, gerçek huzuru ancak tek başınayken yakalayabileceği olan ama ihtiyaçları ve doğası gereği bunu beceremeyen hastaklı bir tür. Allahtan bu kâbusu devam ettirebilmek için kullanılabildiğı sahane bir silah var elinde. Samimiyetsizlik! Bu etkili silahı yerli yerinde kullanabilenler çok da takılmadan yaşamaya devam ediyor, kullanamayanlar ise tutunamıyor. Bütün hikâye bu. Düşünün, bir zihin okuma makinesi olsa ve herkes herkesin herkes hakkında düşüncüklerini öğrenebise kaç kişi birbirinin zihnüne bakmaya devam edebilir?

Yakın zaman önce okuduğum Andrej Nikolaodis'in Kıyamet adlı romanında tam da bu durumu anlatan sahane bir bölüm var. "Çok yakın bir arkadaşım sarhoşken yanıma gelir ve bana hakaretler eder... Ertesi gün onunla tekrar karşı karşıya geldiğimde başı önde benden ötür diler. Çok ötür dilerim, sarhoşum der. Peki arkadaşım aslında ne için ötür dilemektedir? Düşündüğü ya da hissettiğı şeyler için değil elbette, sadece düşüncelerini söylediğı için ötür dilemektedir. Alkolün etkisiyle, dile getirdiğı hakikatler insanlar arası nezaket denen prezervatifi patlatığı için ötür dilemektedir. Onun ötür, önmüde duran şu olguyu görmeyen belim için edilen bir ricadır: Evet, benim hakkımda gerçekten o tür şeyler düşünüyordur. İnsanlar arasındakı iyi ilişkiler denen şeyin merkezinde ikizlülük vardır. Her günkü bağışlayıcılığımızın özünde bu yatar."

384.

Albert Camus'un çok sevdiğı kedisinin adı Sigara'yımsı. Camius hakkında epey yazdım ve okudum fakat bunu bilmiyordum, yeni öğrendim. Tam da sigarayı bırakmayı düşünmeye oyalanmak için eve kedı mı alsam diye etrafı bakınmaya başlamışken en sevdiğim filozof/yazarın kedisinin isminin Sigara olduğunu öğrenmek Allah'ın bana yaptığı bir espri sanki... Aldım ben mesajı, iyisi mi sigaramı durduğı yerde bıraktım. Çünkü düşünüyordum ki, Sigara'yımsı bir sonraki mesajı almıştı & Sigara'yı, benim izim!

BÜLENT ŞAKRAK

En sevdiğim beş film?

Yeşil Yol
Arabesk
The Irishman
Joker
Kelebekler

En sevdiğim beş şarkı?

Yarımış Meğer (Nesret Ertaş)
Sarhoş (Mahzun Yeşil)
Gönül Defteri (Davut Suları)
Bir Omurluk Mısıra (Erkan Oğur)
Zaman (Erdem Ergün)

En sevdiğim beş kitap?

Kuşlar Yasına Gider (Hasan Ali Toptaş)
Otomatik Portakal (Anthony Burgess)
Dedemin Baklağı (Sermin Yağar)
Sessizlik (Ergin Akyıldız)
Babalar ve Oğullar (İvan Turgenyev)

En sevdiğim beş karakter?

Mahmut Hoca
Türist, Ömer
Cibali İbo
Tory Montana
Şarlo

En sevdiğim beş şehir?

Çanakkale
İstanbul
Tunceli
Zürich
Kopenhag

En sevdiğim beş çocukluk oyunu?

Misket
Çelik Çomak
Yakartop
Saklambağ
El Kızartmaca

Doğanın tahrip edilmediği, ütopyaların
diriliğini koruduğu, emeğin ve adaletin
saygınlığını yitirmediği, masumiyetin
egemen olduğu zamanların romanı:

SUS BARBATUS!

SUS BARBATUS! 2

Faruk Duman
Roman, 588 s.

1979 kışında ekmeğinin peşine düşmüş Ç. köylülerinin kışla savaşını, A. Dağları eteklerinde başka bir dünya hayaliyle kolluk kuvvetleri arasında kalmış gençleri anlatan ilk cildin ardından ikinci ciltte bahar mevsimi bütün görkemiyle gözler önüne seriliyor. "12 Eylül" hızla yaklaşırken romanın arka planını oluşturan siyasal olaylar iyice belirginleşiyor.

Faulkner, Yaşar Kemal gibi yazarların kaleminde destanlaşan modern romanın çağdaş bir çeşitlemesini **sunuyor Faruk Duman**. Gerçeküstünün dilini yaratarak siyasal, tarihsel, toplumsal gerçekleri ete kemiğe büründürüyor.

Sus Barbatus! çıktığı yıl Orhan Kemal Roman Armağanı ile Cevdet Kudret Roman Ödülü'nü alarak geniş bir yankı uyandırdı.

"Başkaldırmak insana özgü değil. Doğanın her yanında var. Kışın her şey öldü sanırsın, baharda akıp çıkar, geri gelir."

 YapiKredi

Kültür Sanat Yayıncılık

YKY

YAPI KREDİ YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://tantev.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

#kitaphayatır

TANER ALP

Nejat Uygur'un yokluğunun 7. yılındayız. Eksikliği aile ve sanat yaşamımızda nasıl hissediyordunuz?

Süheyl Uygur: Nejat Uygur'un eksikliğini aile olarak çok hissediyorduk. Onu çok özleyorduk. Önsüz bir günümüze geçiyorduk. Babam sağken haftanın üç günü eve gelirlerdi. Tiyatro yepyeni projeler konuşulurdu. Sanat yaşamımızda da eksikliği vardı. Tiyatromuzun kurulma nedeni Nejat Uygur'dur. Çok destek oldu. Oyunun ismi de 'Boynuz Kulağı Gecer' dı. Nejat Uygur yönetmişti. Belki birleri için çok iddialı ismidir ama onu da babam koydu. Bunun içine eniştimiz Bahri Beyat'ı da katabiliriz. Yıllarca beraber oynamışlar. Nejat tiyatrosunda çok güzel şeyler yapmışlar. Aile içinde ve sanat yaşamımızda Nejat babayla çok güzel hatıralarımız var.

Behzat Uygur: Tabii ki her geçen yıl daha çok özleyorduk. Ancak bir tesellimiz tüm turnelerde ve oyunlarda Nejat Babayla oynadığımız salonlar ve kaldığımız otelleriymiş. Sanki hiç aramızdan ayrılmamış gibiyiz. Her vesile ile anıyoruz. Seyirciyle birlikte de anıyoruz. Yaşadıklarımızı anlatmamız bir nebze olsun teselli ediyor. Nejat Baba'nın gösterdiği gibi daha fazla işimize yararlı oluk. Ustamızdan gördüğümüz gibi yılmadan tiyatroya devam ettik.

Sizler Nejat Uygur'un turnelerinde dünyaya geldiniz. Çocukluğunuzdan itibaren tiyatro tutkusunu nasıl aile ortamından taşıyordunuz?

Behzat Uygur: Sanıyorum 1969 yılı Şehzadebaşı'nda 'Ayyar Hamza' oyununu oynuyorduk. Oyun sırasında ayağına pano düştü. Oyunu tamamlayamadı ve bayıldı. Doktor "Nejat Bey deli misiniz, bu ayağa nasıl oynadınız, iki parmağınız kırılmış" dedi. Tiyatro tutkusunu aile ortamından taşıyorduk. Bu ayağa nasıl oynadınız, iki parmağınız kırılmış" dedi. Tiyatro tutkusunu aile ortamından taşıyorduk. Bu ayağa nasıl oynadınız, iki parmağınız kırılmış" dedi.

Süheyl Uygur: Babamın tiyatro ve sahne tutkusunu inanılmazdı. Tiyatro için yaratılmış bir sanatçıydı. Televizyon ve sinema yaptı ama istemeyerek yaptı, para kazanmak zorundaydı. Oyun bittiğinde fırçayı alı motifler çizdi. Çok güzel resim yapırdı. Onun büyük aşkı gerçekten tiyatroydu.

Geleneksel Tiyatrodan gelen iki sanatçı olarak, bu size göre Nejat Uygur'dan bırakılan bir miras mı? Nihai konumunuz bulduğunuz yer mi?

Süheyl Uygur: İkiisi de olabilir. Tabii ki Nejat Uygur'dan kalan bir mirastır. Zaten geleneksel tiyatrodan içinden geliyorduk. Nejat Uygur'un bütün oyunlarını neredeyse seyrettik. Biz de o mirası en iyi şekilde sürdürmeye çalışıyoruz. Babam kavuklu piskaryaptı ama modern hale getirdi.

Tiyatrocu SÜHEYL ve BEHZAT UYGUR kardeşler ile buluştuk; babaları Nejat Uygur'u, tiyatroyu ve eski günleri konuştuk.

USTAMIZDAN GÖRDÜĞÜMÜZ GİBİ YILMADAN TİYATROYA DEVAM ETTİK

Geleneksel Nejat Uygur tavrını harmanladı. Biz de 2020'li yıllarda böyle yapmaya çalışıyoruz.

Gerek evlat gerek sanatçı olarak hangisinin size daha çok etkisi oldu? Tiyatro Nejat Uygur'un mu? Baba Nejat Uygur'un mu?

Süheyl Uygur: Hem tiyatrocu hem baba Nejat Uygur'un bizde çok etkisi oldu. Hem karışıkli oynuyorsunuz hem babanız... Bu ağır bir misyon. Evin içinde baba Nejat Uygur, tiyatrodan Nejat Uygur. Özellikle benim üzerinde çok etkisi oldu. Ben yıllarca oynamadım önce de çok seyrederek, yardım ederdim. Özellikle çocuklukta Nejat Uygur'u çok takip ettim. Mesela bir oyunda "Arkadaşlara tanıştım" et. Önce ben çıkardım sahneye" dedi. Janyı attı. Buna uygundu. Sahne de kadife perdenin önünde hiç mimik yapmadan ve söz söylemeden durdu. Seyirci kahkahalarla güldü. Bunu hiç unutmam.

Behzat Uygur: İkisinde de çok etkili şeyler yapıldı. Tiyatro ve özel hayat o kadar iç içe geçmiş ki turnelerde kaldığımız otel odalarında bile gördük. Türkiye'nin tamamını dolaştık. Hem babamız anemimiz hem sahneyi paylaştığımız ustalarımızdı. Nejat Baba'nın yanında profesyonel olarak oynamaya başladığımızda evde "babacığın" deyip sizli bizzli konuştuk. Karşısında bacak bacak üstüne atmadık. Ama "3'ün 1'i" oyununda o Sefiylus'u

ben Sezar'i oynuyordum ve sahne hayratça davranabiliyordum babama. Sahne babam dediği. Nejat Uygur'du, ustamdı. O da evladılarla görmedi sahne. Tiyatroya girdiği anda evlatlık babalık paspasını altına bırakırdı.

Süheyl ve Behzat Uygur da sahnelerde 30 yılı devirdi. Türk Tiyatrosu'nun imkânlanmasından 20 yıl 30 yılı mıydı?
Süheyl Uygur: Çok zor bir 30 yılı geçirdik. Tiyatroyu kurdumdan önce güle bir handikapımız vardı. "Nejat Uygur gibi güldürülecek miyiz acaba?" diye düşündük. Uç oyununu oynadık. Ben hep Nejat Baba'nın rolünü oynadım. Seyirci onı yargıladı. Ama "Boynuz Kulağı Gecer"le o zorluğu atlattık. Tüm provalarımız babam geldi. Bizi takdir etti ve acımasızca eleştirirdi. Yaşamız ve sağlığımız müsaade ederse belki bir 30 sene daha gidebilirdik.

Behzat Uygur: Oldukça zordu. Kendi adımız 30 yıl, ama tiyatroya başlayalı ne kadar oldu diye sorarsanız doğduğumuzdan beri. 56 yaşındayım. Annenin karnında başlamışım. Süheyl da haesiki.

Ama kendi tiyatroyu kurmak ve devam ettirebilmek çok zor. Keşme keşme malzemeleri, kostümleri ve dekorum hazır olsa, sadece oyunumuzu oynasak diye düşünürüz bazen Süheyl'e. Ama zorlukları yaşamış ve çözümler bulmuş ustaların orakları olarak göğüs gerdik. Kimseye almadım 30 yılına getirdik. Bir 30 yılı da zorlukların olacağına bilerek geçireceğiz diye düşünüyordum.

30 yıllık tiyatroya artoğu olarak, iki kardeş olmanın avantajlarını yaşıyor musunuz?

Süheyl Uygur: Kardeş olmanın hiçbir dezavantajını yaşamadık. Çok iyi anlaştık. Anlaşmadığımız konular oldu. Bunu dezavantaj olarak görmedim. Ben mesela çok atak değildim, projelerde çok düşünürüm. Behzat zeki adamdır ve daha ataktır. En büyük avantajım Behzat'la karşılıklı oynamak. Tiyatromuzu kurma nedenlerinden biri Zeki Alasya-Metin Akpınar'dı. Onlar idolümüzdi. Onlar gibi kahkahalarla güldürecek miyiz diye hayal ederdik. Ve hayalimiz oldu. Bir hayalimiz de onlar gibi Harbiye'yi doldurmaktır. Ve bir Ağustos akşamı Marko Paşa müzikaliyle o salon merdivenler dahiltika basa doldu.

Babamın tiyatro ve sahne tutkusunu inanılmazdı. Tiyatro için yaratılmış bir sanatçıydı.

Nejat Uygur

İllüstrasyon: Benoit Hamet

Behzat Uygur: Avantajlarını yaşadık tabii, iyi anlaşılan iki kardeşiz. İyi arkadaş olabildik. Tiyatro sahibi ender kardeşlerden biriyiz. Surur'ler vardı hatırladığım. Kardeşlikten ziyade anlaşabilmek ki partner olabilmek kendi tiyatromuzda 30. yıla getirdi bizi.

Tiyatrodaki ödül sisteminin sizden zaman zaman eleştiriler duyuyoruz. Ödül dağıtımında hatalar olduğunu ya da popülizmin ağır bastığını düşünüyor musunuz?

Behzat Uygur: Kesinlikle hatalar olduğunu ve birçok ödülü masa başında verildiğini, bir ödül mafyası olduğunu her zaman ele getirirdik. Geçen yıl bir üniversiteden arayıp gelmiş geçmiş en iyi sunucu ödülü kazandınız dediler. Ya kardeşim deli misiniz? Hali Kivanç, Orhan Boran, Erkan Yolaçları nasıl görmemişler gelip beni gelmiş geçmiş en iyi sunucu seçersiniz dedim. İsterseniz başka dalda verelim deyince küfür etmemek için kendimi zor tuttum. Daha önce de bir ödül töreninden arayıp yılın programı ödülünü vereceğiniz dediler. Sonra da "Sunucu mu yoksa program dalında mı olsun, istediğiniz dalda verelimiz" deyince "Alın o ödülü..." deyip telefonu kapattık. Üzüntümüzü şu ki o ödülü alıp mesajlar veren birçok ünlü gördük. Sadece sanat değil futbol ve diğer dallarda da ödül sisteminin yanlış olduğunu ve hiçbir ödülü kabul etmeyeceğimizi sosyal medyadan açıkladım. Popülizmin dolay yarıyorlar bunu. Çünkü ben sosyal medyada bahsedeceğim, canlı yayında söyleyeceğim, bu yüzden Behzat Uygur'a verelim diyolar.

Şahane Pazar'la Türkiye'nin ölenen yılları 90'ların en önemli figürleri arasına girdiniz. Televizyon yıllarını özleyor musunuz?

Süheyl Uygur: Şahane Pazar bir efsaneydi. 12 sene bir eğlence programı yapmak hakikaten efsane. Samimi yapıyorlardı. Studyocu tiyatroya sahneye seyircileri tiyatroya seyircisiolarak görüyorduk. Televizyonu çok özlemiyordum. 2020'li yıllara yakışır bir Şahane Pazar olursa Behzat'la beraber düşünülebilir. Ama bir gün tiyatroya sahnesine çıkmazsam da olurum. Aradaki fark bu.

Behzat Uygur: Geçmişe dair çok şeyi özleyorum tabii, güzel gündü. Bununla ilgili Süheyl'e ki kişilik gösteri hazırlıyor. #HGGG he gidin güler. Eskiyle yeniyi karşılaştırmıyor. Anlarını olduğu bir gösteri. Ama güzel şeyler yapacağımız için ilerisi de bizi heyecanlandırıyor. Şahane Pazar televizyon klasiği oldu. Şu an 35'inde olan gençler sobanın üstündeki maldanla kabuğünün kokusunu duyarak programı izliyorlar. Bu kokuyu duyup programı paylaşım yaptığımız yorumları okuyorlar. Bu kokuyu duymadığımızı düşünmüştük diyorum. Sanırım bizden çok seyreidi diyorlar.

Sustukların, vazgeçtiklerin, birileri istiyor diye yaptıkların, peşinden koşmakta ürküttüklerin... Alt alta yazdın. Hayattan ne kadar da alacağın birikmiş.

ÖLEN ARKADAŞLAR

Sen içini çekerken, gün gecenin ortasını şaşığı çekiyordun; gitme vakti yaklaşan tedirgin ölümler oturdukları yerden seni izliyordu. Suratlarına bile bakmadın! "Ölen acıyı bilmiyor, incinen ölüme şerbeti" dedin. Bir bardak daha doldurdun, "her zamankinden" biraz daha azdı. Mesajı alan cesetler müsaadelerini istedi. Optün onları, uğurladın. Arkalarından baktın. İslanmış yavaşlığı silip silimemek arasında kaldın.

Okul zamanı bir arkadaşın vardı, sürekli her mevzudan nasıl kârli çıktığını anlatırdı. O küçük sahtekârlıklarını da pek bir ballandırdı. Otobüsteki "bilet aktarma sistemi"nin açığını bulup bedavacılık yapardı; her şeyin en ucuzunu ayarladığını, promosyon ürünlerini her ona çıktığını, her satıcıyı bağlayıp bazı şeyleri nası belesle getirdiğini tek gözünü kırparak anlatırdı. Tüm anlattıklarını toplanan belki zarar ederdi. Yine de o kadar güzel anlatıyordu ki inanırdın. Yıllar sonra onu aradın, belki bir şeyleri gözer sandın: "Selam. Ben artık özgür olmak istiyorum ama bedelini verseye defterine yazdırmak istiyorum. Yer midir bunun bir yolu?" Bir süre hesap yaptı, görmesene de hissettin ki bir gözünü kırptı, borcu alacaklarından nasıl düşülebileceğini tane tane anlattı. "Ne de olsa ölümden sonra borçlara af çıkardı". Bu çocuk tam bir kır çakalı. Telefonu kapattın, hesapladın. Sustukların, vazgeçtiklerin, birileri istiyor diye yaptıkların, peşinden koşmakta ürküttüklerin... Alt alta yazdın. Hayattan ne kadar da alacağın birikmiş. Oysa bir şeyi tükürür gibi söylediğinde bile, buna alacağın denk gelirdi. Özgürlüğün bedeli..

Alacaklarının borçlarının arasında, yarmın bardak yokluğu, yutkunmak zorunda kaldın. Aslında tükürdüğünü yaladın! Hesabı istedin, "halledildi abi" dediler.

"Kim halletti lan" dedin? Dediler ki "ölüler". "Ölenin ödeyeceği bir hesap yok, hesap yerli orası değil tam da burası" dedin. Çıkın, hafif salınarak yürümeye başladın. Düşündün ki insanlar yaptıkları iyilikleri her verseye defterlerine yazıyor. Bir gün çantayı alıp sokaka çıkacaklarını ve her hacizmemurugıbalı alacaklarını toplayacaklarını düşünüyorlar. Bu dünyada ya da öte dünyada... Fark sadece zamanlara... "Vaktinde ben ona şu iyiliği yapmıştım" diye düşünmeyi kaldı mı? Eve gitmekle, henüz feneri söndürmemiş birkaç arkadaş bulup şehri hissetmek arasında kaldın.

Bir biraaldın, duvardan atladın, bekçilere yakalanmadan arkadaşlarının arasına daldın. Mezarlarındaki toprağı eline aldin, solmuş çiçeklerini koldan. Senin izlediklerine olan inancını yitirdiğinde çiçekleri nasıl da sulamayı bıraktığını hatırladın. Bir çocuk yaklaştı, para istedi. 50 lira verdin. Çocuğun gözü parladı, sen içkinden, "Belki beni hatırlar da arada mezarları sular" dedin. Para her şeyi çözer, vicdanınımı temizler sandın.

Gün ortusunu üzerinden atınca acıyı daha fazla hissetmeye başladın. İşğin kederle tepkimeye girmesi... Dayatılan hayatına her sabaholduğubigirmekle, geceye geridönmede arasındakaldın. Mecburen işgitemiğekiğin barbarlar, çkarclar, arkadaş konuşanlar, meczuplar ve vefasızr caddesine daldın. İyi de bugüne kadar sen hiç mi hata yapmadın? Öldürdüğün arkadaşların hatırladın. "Ölen acıyı bilmiyor, öldüren vurduğı yerden kanıyor" dedin. Cezanı çekip çekmemek arasında kaldın.

Çocuk yine yaklaştı. "50 lira verdik ya, derdin ne" diye çıkıştı. Başınaaldığın testidarbeyilerereyiğildin, üzerine atılan toprak ve dokülen suyla ayıldın. Kimsenin seni unmadığını anladın. ✱

BESTE TOK

Pazartesi olsa da rujumu sürmeden bakkala bile gitmedim, ucu çıkmış oçelerimi de çıkarıp yerine daha canlı bir renk sürdüm, saçlarımı düzleştirdim; olacaklara son derece hazırlıklıyım.

HAYATIMIN AŞKI

V enüs yine yaptı yapacağını. Çılın Venüs, kalbimin kelebekler havalandırıyor. Haftalık burç yorumuma bakılrsa, hafta sonuna kalmadan hayatımın aşkı ile tanışacağım. Bende bir heyecan patlaması!

Pazartesi olsa da rujum sürmeden bakkala bile gitmedim, ucu çıkmış oçelerimi de çıkarıp yerine daha canlı bir renk sürdüm, saçlarımı düzleştirdim; olacaklara son derece hazırlıklıyım. Sokakta gördüğüm herkese olumlu bir şüpheyle yaklaşıyorum. Bir defa "hayatınız aşkı" lafı fazlasıyla güçlü, çok romantik ve ıtırat etmeliyim ki beklentimi yükseltiyorum. Gerçikaynı yorum köşesinde, geçen hafta da evleneceğim yazıyordu. Bu işin sıralamasında bir hata olduğu açık; ama yine de yazılanlara inanmak istiyorum.

Salıdan itibaren etrafımdaki ilginin arttığı su götürmez bir gerçek. Patronun bunca yıl sonra bana "günaydın" demesi tesadüf mı, yoksa henüz taze olan boşanma davasının yarattığı yalnızlık duygusu mu? "Hayr, patron olmasın, sakın! Göbekli yaşlarındın gün almamış biri olsun. Amin!" Yazılanlara güvenip herkese öldüğünden daha seven davranıyorm galiba; yoksa metrobüs kuyruğunda neden omuz atmayp yer verilir ki olsun? Böyle giderse Cuma aşkımı muşam, şamdanı romantik yemek randevum var, beni sakın aramayın.

Çarşamba ensemden başlayıp göğsüme kadar uzanan bir sıcaklık hissediyorum, üzerimdeki çapkin bakişların etkisi kesin bu. Ofiste fotokopi çekerken benimle göz kontağı kuranların sayısı giderek artıyor. Bembebay kağıtların üzerinde insanın elleri ne kadar da kendini gösteriyor. Bir erkeğin elleri temiz ve bakımlı olmalı. Satınalma departmanındaki 1.80 boylarında, ama tırnakları uzun ve elleri mürekkep lekeli kumral eleman, sırf temizlik konusunda geçip not almamayı gönlümdü kadro dışı kalıyor. "Yaz kızım bunu listene, 1.80 boya artı, mürekkep lekesine eksi koy, kumrala yarım artı yeter."

Çarşambayı sinirle kapatışım Satürn'ün ters aşısındanmış. Ne zaman bir yerden burnunu gösterse her şey allak bullak oluyor bu gezegen yüzünden. O olmasa ben Venüs'ün gazıyla alıp yürüyeceğim diye düşünüyorum, metronun camından kendi yansıyama bakarken.

Perşembe en sevdiğim gün zaten, cumanın gelişini mıydılıyor. Bu aşkım arkadaşışım doğum gelişini partişine davetliym. "Hayatımın aşkı" ile tanışmak için zamanın dardaldığı düşünülürse bu doğumgünü fikri ilaç gibi geliyor. Tüm gün ofiste kimseye aklı gözle bakmıyorum. İşimin başındayım, pür dikkat çalışıyorum imajı çizerken, aslındaöğle tatilinden itibaren aklımı kuralcayan tek şey, yanımda getirdiğim ayakbağına eteğimin altına uyup uymayacağı. Kafanda bu düşünce bitiriyorum mesalı.

Partideki herkesin parmağında alyans mı var yoksa bana mı öyle geliyor? Kendimi şarapla avutmaktan başka çarem kalmıyor. Ah ulan Satürn, bir çekil git aradın! İkinci kadehin suyu muhtemelen serap görmeye başlıyorum. 1.80 boylarında, göçğini içine çeken değıl de bıldıgın göbeksiz, genç bir adam yanıma gelip benimle tanışışına memnun olduğumu söylüyor. "Ah, sen onu bir de bana sor!" Sonunda mantıklı bir; benimle tanışışına kim memnun olmaz ki! Kendimden beklediğim bir sakinlikte gülümsemekle yetiniyorum. Manyığım galiba. Oysa içimde zor zapettiğim diğer ben, kılkap oynamak için çıkık çıkık zillerini anıyor. "Aferin kızım, perşembeden bağladın işi, hafta sonuna bekar girmedin."

İçecek bir şeyler almaya gidip döndüğünde elinde çiçeklerle geliyor. Ne tatlı bu adam ya! Kesinlikle işini biliyor. Sohbet ederken duyduğum mantıklı ve kuralı cümleler hoşuma gidiyor. Tek sıkıntı; suratlarımızın birbirine gereksiz yakın olması. Belli aralıklarla bir adım geri gittiğimi fark ediyorum, ne var ki özüm olmuyor. Ben gittikçe karışmaktadı de geliyor. Bu göz göze halimiz pek romantik

görünse de benim gözlerim giderek şaşlaşıyor.

iki kadeh önceli durakta, mantığıyla vedalaşp ayrıldığı için dibimdeki, bana çok aşık olduğumu anımsatmaya başlıyor. Simdiye kadar gördüğün en güzel kadın olduğumdan, kendisine hayranlık uyandırmasın bahsediyor. Bek sen şu banal Bir çilnık yap beni instagram'dan takip etmeye bile kalıyor. Vay be, dahice! Neredeysebanalikten gözlerim dolacak. Biz nasal bu hale geldik, ne hızla birbirimizi tüketik bilmiyorum. Bir yandan da benden randevu istiyor. Bu adam bende giderek daha fazla mesale alma isteğı uyandırıyor.

Doğum günü olan arkadaşışımın masasına geçiyorum son bir umut. Bizimki iki dakika sonra yine burnumun dibinde bitiyor. Tutuklu olmaksın çok alacak gibi sürekli tepemde. Zarif hareketleri yeni yavaşca jestlere brakıyor. Daha fazla tahammül edemeyip, tuvalettegipte bahanesiyle bir taksici atıyorum kendimi. Takside "fena adam değildi aslında" ve "tam zamanında kurtardım paçayı" iş seslerinin birinden diğierine atıyorum.

Cuma sabahı her şey naohs, herkes sinir bozucu görünüyor gözümde. Ben de pek matah sayılmam, tüm haftanın aksine gayet pespayeyim. Resmen hayal kırıklığı yaşıyorum kaderin karşısında. Öğle tatilinde yağış tuzsuz salatamlı çatalarken doğum günü şahibi arkadaşım arıyor; partideki adamın fazla duygusal bir karakteri olduğundan bahsediyor. Söylediğine göre kendisi bana kafayı takmış, iflah olmaz bir romantik olduğundan, işim çok zormuş. Kafayı benle bozması umrumda bile değil, çünkü haftaya Uranaşaşağıcı değistirince, bizimkinden ilgi mligi kalmayacak zaten.

Cumartesi sabahı boğaz ağrısıyla uyanıyorum. Aksırıp tıksırmam da cabası. E tabii bütün hafta millet kıskıkla gezerken ben tırl tırl elbiseler, yok denecek inciklet çorapları, iflah olmaz romantik boy gösterişem olacağı buydu. Telefonum çalıyor, iflah olmaz romantik sevgilim anıyor. Bu adam işini biliyor demiştim ben, telefon numaramı ilk yarın saat içinde almış boşuna değilmiş. Hiç açamam, çünkü bugün buluşup sıcak bir şeyler içmişimnaevlenelimdiye tutturacak. Dert almayacağım durduk yerde başma. Telefonun sesini kışp ilhamırumu duyulmuyorum. Hayatımın aşkını bulmayı bir başka baharaerteliyorum. Hayatımın aşkı olduğunuzu düşünüyorsanız bile bu onu beni aramayın. Hayatım ve yalnızım! ❀

Hayatımın aşkı olduğunuzu bile bu hafta sonu beni aramayın. Hastayım ve yalnızım!

SURADA BİR DEF-
TERİM YARDI... BUR-
DAN BİR ANEKDOT
ANLATACAKTIM SİZE...
HAH, SURADA.

MAD MAX FİLMİ -SON MAD MAX
TABİİ- ÇEKİLİRKEN, FİLMİN
YÖNETMENİ GEORGE MILLER
-BU SAYIDA KİNCİ MİL-
LERİMİZ OLDU- SÖY-
LE BİR KİŞİ YATIRIYOR...

FİLMDEKİ KIZLAR ACABA SADIĞE
HAYATTA KALMAYA ÇALIŞAN KADIN-
LARI OYNADIKLARINI MI ZANNEDE-
CEKLER, BUNUN FEMİNİST BİR DÜ-
RÜŞ OLMASI GEREKTİĞİNİ HİSSEDE-
CEKLER Mİ?

VE, FİLMDEKİ KIZLARI İDEOLOJİK
OLARAK HAZIRLAYABİLECEĞİNE
NANDEKİ KİŞİYİ TESLİM ETMEYE
KAZAR
VERİYOR.

VALSİNA MONOLOGLARI-
NIN YAZAR VE OYNATICUSU
EVE ENSLER'A... MUHTEŞİM-
LEN MAD MAX'İ İZLEYEN
HİÇ KİME MAD MAX'İN
YARATICISININ BOYLE
SOPHİSTİK BİR DÜŞÜŞÜ
OLABİLECEĞİNİ
DÜŞÜNMEYİŞTİR.

EVE ENSLER VE GEORGE MILLER
OTURULUP ÖZLERİNE HİKAYE
VE KARAKTERLER ÜZERİNDE
KONUŞUYORLAR.

VE EVE ENSLER KADIN AKTÖRLERİ ALIP ONLARA
FEMİNİZM ANLATIYOR.

MAD MAX'İN
KIZLARI, ANE-
KAONDA HE-
LEN ÇIKIUS,
SINONIE DE
BEALYÖR, VE
HATTA RÖ-
Lİ ROLLER-
İNİ OYNUYOR.

RBB DİMEŞKEN, NOTORIOUS
BİRKYİ ANMADAN GEÇMEYELİM.
ÖĞREN AY HAKKIN RAHMETİNE
KAVULUN RUTH BADER
GINSBURG YANİ, ARD YÜKSEK
MAHKEMESİNİN EN SOLLUNDA-
KI YARGİCİ...

ÖYLE HAYRAN
OLUNAN BİR İSİM Kİ
SCUDRY DODD'AKİ
KİŞİ BİLE GADAR
BAYRAMI İÇİN RBB
KOSTÜMÜ
GİYMEYİŞTİ BU SON
FİLMDE...

15 AYLIK BEBEĞİ KUCAĞINDA
HARVARD'I BİTTİREN BİR
AVUKAT OLARAK BAŞLAYIP...

ARD YÜKSEK MAHKEMESİNİN TARİHİNDEKİ
2. KADIN YARGİCİ OLMUŞTU. AMERİKALILAR BOYLE
DER: 'ÖNDE RUTH OLMADAN 'TRUTH' HİCELENEMİZ'.

SENATO
KOMİTESİNİN
KARŞISINDA ERKEK
SENATÖRLERE
BOYLE DİMEŞTE:
YARADILIRIM,
AYAKLARINIZI
BOĞAZIMIZDAN
ÇEKMEYİNİZ Kİ
NEFES ALABI-
LELİM. BU SÖZ-
LERİ T. YÖZÜLDA
CADI OLDUĞU
İDDİASIYLA YAKI-
LAN BİR KADININ
SON SÖZLERİDİR.

RAHMETİMİ DE ANDIĞIZDA
GÖRE BU SAYI 3. MILLERLA
KAPATABİLİRİZ. EVET BUZDO-
LAHINDAN BİR MILLER
BİRA ALACAKSIN SİMDİ...

TEVFİK AYTEKİN

SARDALYA MEVSİMİ

ROMAN

Bir kadının bütün ömrü dört mevsime sığdırılacak olsaydı, o mevsim Sardalya Mevsimi olurdu. Senin bile umudunu yitirdiğin, önce yapraklarını döken, bir umut filizlenir diye beklerken, bütün dalları kuruyup, ufalıp, un ufak toprağın altına giren, eskiden suların gezdiği topraktan dahi umudunu kestiğin çatlakların arasından ha gayret bir kadın açar. Sardalya Mevsimi işte o üç kadının, Buket, Şoger ve Sevda'nın üzerinden bütün kadınların hikâyesidir. Varoluşçuluğun doğasında biri toprağı döven şimşek, diğeri göğüste zemheri soğuk, öteki kalpte dalıdır. Aşkın acısı kalpten mideye inmişti, işçiler gurbete, iki melek vücuda, aşkılar aşka düşmüş, dört kuşak bir ailenin çocukları annesiz büyümüşü. Humi ve Buket varoluşun mistik diyarlarına sökün etmişti. Sardalya Mevsimi geldiğinde, kadın ne ise o değil, ne olmuşsa oydu. Derken kadınlar bahçelerde erken yeşeren, genç, kırılğan dallara tutunmuş. Nehirlerin dinlediği yankılar gibi, ateşten önce eğilmiş. Ateş gibi dikilmiş, güneşle çenelerindeki buzları çözmüş, dünyanın saçına isyan gibi sinmişlerdi. Artık insan, 'hayatın saklı kalmış duyguları gizleyecek kadar uzun olmadığı'nın' gün gibi farkındaydı. Yeryüzünün ilk hikâyelerinden bu yana kadınlar ikinci kez insanın yeni kimliğini doğuruyordu. Sardalya Mevsiminin bir gözlüğü olacak olsaydı, merceğı doğuyla batının arasından, bütün kökleri birleştiren kandilleri gösterirdi. Tütsülendi ruhlar. Ölümün isiyile şarkılar söylendi. Kemanlar filizlendi mezarlardan, klarnetler saksıda bitti. Altıncı mevsim Sardalya Mevsiminin izatihi kendisiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

11. ayın, 11. günü Yalnızlar Günü imiş. Yalnızlık kavramı son senelerde hangi köşeyi dönsék karşımıza çıkıyor...

SİDİKLİ KONTESLER GÜNÜ

11. ayın, 11. günü Yalnızlar Günü imiş. Bekârlar Günü de diyorlar. İngilizcesi Single's Day. Aslı astarı, Çin alışveriş günleri. Alibaba online satış sitesi Yalnızlar Günü'nde 30 milyar dolara yakın satış yapıyor.

Yalnızlık kavramı son senelerde hangi köşeyi dönsék karşımıza çıkıyor. "Köşeler" de yalnızdır esasen. Orada, bulunduğu yerde hep aynı köşe olarak kalmak kolay mı? Köşeye dönerken bize de buluşturuyor bizi köşeye buluşalım" derler. Şehrin köşelerine yalnızlık sinmesin diye.

"Köşeyi dönmek", Özal yıllarının şifhri kavramı idi. İş bilir, iş bitirir, yırtar anlamında. Fakat o köşeler dönülürken bu esnada birileri zarar görmüş, hakları budanmış, maddi manevi olarak yalnızlığa giden bir yönüğe doğru itilmiş, sonraki yıllarda katlanan, büyüyen bir sosyal mesele olarak yatağını kemirerek...

Bu cümle yarım kalsın. Veya şöyle bağlayalım: "Dün yediğin humralar, gelir.ötünü tırmalar."

Deniz fenerlerinin yalnızlığa takmıştım uzun yıllar. Yalnızlık mı dedin? Al sana bir deniz feneri. Allah'ın unuttuğu, kuş konmaz kervan geçmez bir yerde yaz köşü dikilip duran... Yalnızlığın simgesi. Resim, grafik olarak güçlü. Romantize edilebilir.

Artık deniz fenerlerine bakınca yalnızlık görmüyorum. Altı üstü fener işte. Beki de kendim simge olma yolundayımdır. Hayırlısı diyelim.

Yalnızlık kavramına dair çeşitli tanımlar var. Galiba bu yıllarda üzerinde en çok konuşulmuş, diğer birerley ile ilişimsizlik anlamına gelen yalnızlık. Bunun ne kadari modernizm, ne kadari modernizm üzerinden aktarmalı yabancılıkla, ne kadari kapitalizm denilen sonuçlaşmış şeysi... bilemiyorum.

Bir de Seçilmiş Yalnızlık diye bir kavram var. Bir kişi kendine yetecek kadar yalnızlık bulmuşsa, "Seçilmiş Yalnızlık" olarak kabul edilir.

gider. Başka uçları da olabilir.

Şimdi ufaktan dokunduracağım bir yerlere. Risk alacağım. Belki de yalnızlaştıracağım. Olsun. Alıntılar var mesele yalnızlık üzerine:

"Gülmeye, tozu gitsin yalnızlığımızın"

Güzel, şık duruyor. Ama iki satır yukarısında şu dizeler de var:

"...bâdî o kuz mesin herkese meydan okuması
oğlunmaya giden kâşık her sabah erken
fakülteye tutuklanmasın sınav çıkışı
anısın" (*)

Yalnızlığın bir huyu var, yüz verisen
peluş battaniye gibi gelir sarar seni,
bağımlılık yapar. Bırakamazsın.

Yani şiirin bir cümlesini çekip alınca, cümle de şiirin bütününde yalnızlaşıyor bençe. Ama derseni ki, "İlaahi abi, tek cümleciler bütün şiiri ezbere biliyorlar, onları yazıyorlar aralarında. Sıkıntı yok." Kabul o zaman. Benimki cehaletimden diyelim.

Başlığı, Can Yücel abinin Sevgi Duvarı şiirinden aldım. Şöyle bir gövdeye ağıt:

"...bu miyân dünyâda
Kör karandıkta aşar dikiş gözlerimizi

Dilimize aşkından kalma birkaç fûr
Salonlar piyasalar sanatsevercileri
Derdim günün insan aurasına çekmekte seni
Yakanda bir amonyak çiçeği
Yalnızlığım benimsidiklikatesim
Ne kadar rezil olursak kadarın"

Yalnızlığın bir huyu var, yüz verisen peluş battaniye gibi gelir sarar seni, bağımlılık yapar. Bırakamazsın. Her gittiğin yere götürürsün. Rahat durmaz, "kalk eve gidelim" der. Eve gittin diyelim. N'oldu, başın göğme mi erdi? Kurtul o battaniyeden. Yalnızsan yalnızsındır. Kendine bile ezdirme kendini.

Bir de Değerli Yalnızlık var. Dış Politika kadrolarının son 10 sene içinde ürettiği bir kavram. Uzman bunlar, tıkr tıkr ödenen maaşları var, araba, şoför, makam tahsis ediliş. Vardır bir bildikleri.

Bir duvar yazısı gördüm. Şöyle diyor: "Yalnız kalacak kadar haklı olma."

Yalnızlık üzerine bir sempozyum vb. düzenlesen, katılmılara önce roman havası dinletirim. Şöyle aksak bir rüzgâr geçiş üzerimizden, sonra oturup konuşalım. İmkânın olursa birer tek, duble bir şeyler de veririm. Belki hissiyatlarımız değişir, sempozyuma gerek kalmaz. "Meseleleri mesele etmezsen ortada mesele kalmaz" da diyebiliriz.

"Ne sevenim var ne soranım var, öyle yalnızım ki..." Bunu ne yapalım? İstiklal Marsı'ndan sonra en çok söylenen şarkıydı bir zamanlar. Adeta bir gazel.

Gazel olması mümkündür. Lise edebiyat dersinde Fuzulî'ye denk gelmiş her kuşağın bir yerinde vardır şu dize:

"Ne yanar kimse bana âşep-i dilden üze
Ne aşar kimse kapım bâd-ı sabâdan gayn"

Nerede okudum hatırlamıyorum ama şöyle bir şeydi: "Fakat bu yalnızlık şeysi ağırlıklıya vardı Mezihe Hannan. Yalnızlık, yalnızlık hissi derinleştirir insanın kendine ait olduğunu ve yâkı taşıyama döner. Kendi kendini yalnızlıkla zehirlemek... Mümkün mü? Olabilir mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

İlkokul talebesiydim "gökyüzündeyalnız
gezen yıldızlar" şarkısını ezbere biliyordum:
"yeryüzünde sizin kadar yalnızım / bir haykırsam
belki duyulur sesim / ben yalnızım, yalnızım"

Daha beter ol bacaksız. İlkokul
çocuğusun, senin neyine yıldızlar ile sidik
yarıştırmak.

Uslubum biraz fevri bulunabilir. Agresif de
derler. Olabilir. Yalnızlıktandır.

Suriyeli müzisyenlerin Mülteci Makamı diye bir şarkıları var. Şöyle bir cümle geçiyor şarkının içinde: *"kıyılarınıza, kumsala, plajlarınıza cesetlerimiz vurduysa, özürdükleriz."*

O öbür dileme, hafiften boyun bükür gibi öbür dileme, orası ağırızalılık kokuyor bana. Mesela "göküyünde yalnız gezen yıldızlar" benzetmesine bu arkadaşların hakkı var. Çünkü müteci dediğin bu dünyada arafta kalmış bir canı. Araf dediğin azap yeridir, biz onu cennet-cennem arasındaymışız biliyorduk. Meğerse buradaymış.

Kafasında şablonlar olan bir dangalak ile iş görmek zorunda kalmak da bir tür yalnızlık. Anlamıyor, anlayamıyor, bir yol belletmişler ona, tutturmuş gidiyor, uyarıyorsun kavrıyor. Çünkü kendine ait bir düşünce sistemi yok. Klon gibi bir şey.

Kendi değerlerinden kemik seviyede emin tipler vardır. Onlarla beraberken de bir yerlerden yalnızlık hissi tüter.

Bence yalnızlık hissi'nin bizzat kendisi dahil hiçbirine pabuç bırakma, bildiğin gibi yürü git. Onlar düşünsün.

"Yıllar önce bir gün, hoş bir kadın bana
"Denizizi ilk ne zaman gördünüz?" diye
sorudu. Şaşırdım. Ben deniz kenarında
doğdum çünkü Kendini bildim bileli
denizhep oradaydı. O, denizimiz bir
yerlerde doğmuş büyümüşü. Denizizi
ilk defa yetişkinliğimde görmüşü. Denizizi
görmek onun için anlamlıydı. Denizizi geç
görmüş olmak bir güzelliğten mahrum
kalmışkanlarımla geliyordu. Mahrum
kalmışık ya da bırakılmışık bir şeylerin adını
olmadığını şayet ediyordı. Sorusunun
daha arkasında bir aidiyet kabulü vardı.
Ben orada, o'nı kimizin arasına girin,
birbirimize ulaşmamızı engelleyevir
her nerede işek bulunduğumuz yerde
yalnızlığımızı altnı çizen bir şeyler
hissettin. Herneredeise, iyidir,mutludur
insallah.

Mehmet Ali & Aksamsefası
Eyvalleyin Utçular. Selamsevgynen.

Hem siyasi otoritenin var olduğu hem de özgürlüğümüzü koruduğumuz bir düzen nasıl mümkün olabilir? İşte bunun yolu toplum sözleşmesinden geçer.

İLKER
KOCAEL

GYGES'İN YÜZÜĞÜ: GERÇEKTEN AHLAKLI MIYIZ?

H ikâyemiz Lidyâ'da geçiyor. Kahramanımız Gygys, kralın hizmetindeki erdemli bir çoban. Bir gün yer yarıyor ve kahramanımız burada sihirli bir yüzük buluyor. Bu sihirli yüzüğün kerameti, yüzüğü tapan kişiyi istediği anda görünmez kılması. O zamana kadar erdemli biri olarak geçinen Gygys, bu yüzüğün yardımıyla kralın sarayına kadar giriyor. Nihayetinde kralıçey baştan çıkıyor, kralı öldürüyor. Ülkenin başına geçiyor.

Platon'un Devlet kitabında anlattığı bu hikâye, bize ahlakla ilgili ne söylüyor olabilir?

Şöyle düşünelim: Gyges yüzü kerametini fark ettiğinde önündeki seçenekler nelerdi? İlk seçenek Gyges'in hikâyede tercih ettiği yolu, yani

o zamana kadar bağlı kaldığı ahlaki öğretileri bir tarafa bırakıp tamamen çıkarlarını incelemek. Alternatif bir hikâyede Gyges, görünmezlik gücüne sahip olmasına rağmen ahlak kurallarına uymayı sürdürebilir, tüm cazibesine ve kolaylıkla yapılabilirliğine rağmen kralı öldürüp onun yerine geçmeyi kendi iradesiyle reddedebilirdi.

Bu iki farklı senaryo
ahlaka dair bizi şu
soruya götürüyor: Acaba
kendince ahlaki geçinen
bizler, özümüzde ihtiyatlı
ahlaksızlar olabilir miyiz?
Yani eğer toplum baskısı
ve cezaı yaptırımlardan
muaf olsaydık, acaba sırf iç
motivasyonumuzla ahlaki
davranışa devam edebilir
miydik? Yoksa görümler
ve durdurulamaz olmanın
şevkine kapılıp, o güne kadar
içtenlikle bağlı olduğumuzu
düşündüğümüz tüm ahlaki kodları bir
süreliğine rafa mı kaldırırdık?

Bu deney karşımıza kusursuz hâliyle çıkmayacak olsa da hayat bizi zaman zaman benzer ikilemler sürükleyebilir. Şimdi hepimiz şöyle bir ikilemle karşı karşıya olduğumuzu düşünelim: Karşılıksız olarak beş milyon TL kazanacaksınız, ancak bunun karşılığında sizin hiç tanımadığınız beş kişi hayatını kaybedecek. Bu kişiler kimler olduğunu bilmeveceksiniz, kimlerinin bu durumdan haberi

PDF Kitap Arşiv

**İNSAN ÖZGÜR OLMAYA
ZORLANABİLİR Mİ YA DA ÖZGÜRLÜĞE
MAHKÛM MUYUZ?**

Başlıktaki iki kelime, yani zorlamak ve mahkûm olmak, özgürlük kavramıyla çelişiyormuş gibi görünebilir. Halbuki felsefe tarihinin iki önemli filozofu hiç de öyle düşünmüyor: Jean-Jacques Rousseau'ya göre gerektiğinde "İnsan özgür olmaya zorlanmalıdır." Jean-Paul Sartre'a göre ise "İnsan özgürlüğe mahkûmdur." Peki günlük dilde kullandığımız özgürlük kavramıyla çelişigibi görünen bu ifadelerin felsefi derinliği nedir?

Toplum Sözleşmesi kitabında Rousseau şöyle der: Bugün içinde yaşadığımız siyasi sistemlerde alınan kararlar, bizim irademizi yansıtmıyor.

Dolayısıyla kendi irademiz dışında alınan kararlara uymak zorunda olduğumuz için hiçbirimiz özgür değiliz. Peki hem siyasi otoritenin var olduğu hem de özgürlüğümüzü koruduğumuz bir düzen nasıl mümkün olabilir?

İşte bunun yolu toplum sözleşmesinden geçer. Yani doğrudan demokrasiye dayalı bir sistem kurulacak, orada alınan kararlar da "genel irade"ni yansıtacak. Genel irade, toplumun kendi iradesi olduğu için herkes kendi kuyduğu kurallara uymuş olacak, yani kimse özgürlüğünü kaybetmeyecek. Peki ya genel iradeye uymayıp özel çıkarlarını takip edenler olursa? İşte onlar da genel iradeye boyun eğmeye yani "özgür olmayı zorlanacaklar".

Gelelim Sartre'a. Onun varoluşu düşüncesinin temelinde yer alan "İnsanın varoluşu özünden önce gelir" sözünden başlayalım: Bir makası düşünelim. Makas, belirli bir işlevi yerine getirmek üzere üretilir. Yani özü, tanımı, işlevi var olmadan önce belirlidir; varoluşu bu tanımdansondra gelir. İnsan ise tam tersine önce dünyaya fırlatılır, yani onun varoluşu önce gelir. Özünü şüpheli olduğu ve kaçamadığı özgürlükle kendisi belirler. Verili bir şablona sahip olmadığın göre, insan kendi kendini özgürce inşa etme sorumluluğunda kalıyaz. Yani kasacası "İnsan, özgürlüğüne mahkumdur" Rousseau'nun belirli bir siyasi sistemle bağdaştırır. Sartre'ın ise insan varoluşunu merkeze yerleştirdiği özgürlük, gündüğümüz gibi farklı bakışlarda farklı şekillerde alışıyır. Ama anlam farklılıklarını bir yana bırakalım, şu söyleyebiliriz: Özgürlük, insanın en temel ihtiyaçlarından biri.

**Acaba kendince
ahlaklı geçinen
bizler, özümüzde
ihtiyatlı ahlaksızlar
olabilir miyiz?**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

TARIK TUFAN

KAYBOLDUĞUNU KİM KOLAYCA KABUL EDEBİLİR Kİ?

Bir eylemi, durumu yirmi yıl sürdürmek ona derinden ihtiyaç duyduğuna veya deli gibi sevdiğini, inandığını, kalpten bağlandığını, anladığını bulduğunu, belki de bunların tümünü birden hissettğini gösterir. Geçen yirmi yıl düşününce yazmak, merzubahis olduğunda bu duyguların hemen her birinin kanımı karıştığını hissediyordum. Kelime Çocuklar Korusu'ya başladım ve 'Kaybolan'ı geldim. Yirmiyi yolda kaybolmanın anımsak biraz mızdır. Gözük bu Yirmi yıldı her varoluşumu arıyorum. Kaybolmaya dur ilki kapıldım ortaya çıkınca el yordamıyla yazmaya başladım. Olduğum büyük hayır ruhların romanları beni kendi dünyasına çekti demek daha doğru olur. Roman sayfalarında dolarken kalbimde hissettiğim büyük sarımsı oralarla olmanın gerektiğini hissedirdi.

Kendi hayatımın içinde "Ben yazar olacağım" dediğini hiç hatırlamıyorum. Zaman, içindeki aklımla kablice ve ruhuna muvafık olarak alan büyük bir yangın. Onüne katan her şeyi yanlı harik ateş. Bu yüzden de bir kariyer planı hiç gelmiyor. Aşağıda olan bir ruh yazdıkları sükrünün keyfine yazdıkları hissediyor. Yazdıkları "Ben ancak bu varoluş halinde kendim olabiliyorum" düslencesi peşispor. Yazarkı bir karardın, plandın ziyade oluş hal. Ebbette bir yerden sonra sebet etmeziz, fedakarlıkta bulunmuyor, yazmanın sağ açtılı özürleyemizin, kendi olabileme gücünün haklıkı vermeziz gerekiri Yazıya sıkı sıkıya tutunmadığınızda gerisin geri aynı bölgeye yuvarlanmazmış muhtakik.

Kaybolmak gerçeğin keşfettiğiniz yaşlar, dönemler, ruh halleri oluyor. Romanın anı karakteri Hakan'ın kırk yaşında yaşadığı sarımsı onun kendi hayatında yaşadığı sudur. Belki geç kalırsın bir farkındakı. Çünkü kayboluşu çok daha eski zamanları unuyor. Aklın erdiği andan itibaren hayatını ilgili duyguları anlayabilsin. Ebbette bunları yorumlama ve taş etme biçimen o yapın kırkını verdiğide gerçekleştirebiliyor. Oni yedi yaşında bir geç kızın kayboluşunu ve kendini bulabilme mücadelesiyse, kırk yaşında bir adamın veya kadının aynı değı. Gerçek olan şu ki İnsan mızdardırın kaybolmaktadır.

İnsan kendisine acı veren, çaresizliğini büyüten bir duruma karşılaştığında önce yok sayma eğilimine giriyor. Kaybolduğuna kim kolayca kabul edebilir ki? Yirmiy yaşlarında genç bir insanın ve bir gece kafanı yazdığna yordığında uzun süren yitkizlülüğün sonunda kendi kendine bir gerçek kırıl etmek zorunda kalıyordun. Ben kayboldum. Ne kadar büyük bir acı! Oysa daha yola çıkılı çok olamazdı. Bu kadar kısa zamanda mi kayboldum? Ya da kırkılı yaşlarımda yapıyordunuz. Hayatınızda bir sevgili var, eş var uzun yıllardır aynı il yapıyorsunuz, hasbelkader bir şeyler birkindiniz, gençliğinizi tamamladınız ve bir sabah kalabalık trafığın içinde dürmüş beklerken aotıcı bir soru zihninizi maskap gibi oymaya başlasınız. Bu gerçekten bir miymi? Yaşamak istediğin hayat bu muydu? Geçmek bilmeden bir değı aynı ki. Ebbette

kimileri farkına varamıyor. Boyunlarındakı sırtak kimsik kartlarının varlıklarına şaret okduğuna inanıyorlar. Instagram'da paylaşılkan perlikli ortamları, neyeli yüzleri hayatlarındakı mutlaklığı delil sayıyorlar. Yazların kırkını hatırlan Kadıköy'de, Beyoğlu'nda sosyallemek kılı geliyor. İnsan olmaları dar bir anlam dünyasına sorgulanıdır, bir hakikat peşinde olanlar bu yaşadıklarınızda hayat mı diyele? Bu sıradanlığı, bu basmakalıplığı, bu dayatılmış mutlaklık sahnelerine hayat mı diyele?

Hayatın içinde uyarılar ve uyuturanlar var. İnsanın durduk yere içe dönmesi, rahatsız edici sorular sorması, yitkiz kalacak kadar sarımsı düşüncelerin peşine düşmesini çıkartan nedir? Ebbette büyük romani, sanatı, sinemayı hayatında tutan insanlar böyleler bir çıkırtmanın muhabatı olurlar. Bunlara hayatını açtıranları piyasasını uyutandırılarıyla yetinirler. Kaybolduğunuz farkında olan insandır, izlenirine sırayet eden hülden tanınmak mümkün. Gösteri alarlarının tümünün anlaşımsı olduğunuz farkındadırlar. Sahte gazetelikler, yapmacık duyarlıklar, yalancı beğeniler, bitimsiz harcamalar, pesinde koşmaklı huzur bulamıyacaklarızı anlaşımlardır. Kariyer planı yapıp bulun.

Herkes çok iyi, şefkatli, alçakgönüllü, ama hayat berbat.

ardından ahlaaksı bir rekabetin içinde masumiyetini kaybetmenin kalplerinde açığı arttırmaktan başka bir iş yaramadığını keşfetmişlerdir. Fotoğrafı altına kalp koymakla birisi gerçekten sevmeyi ve onun için bir şeyler feda etmeyi aynı oldumadı aç çekerek öğrenmişlerdir. Fasil hayatla, hakikat sarımsı çekilen hayatı birbirinden nasıl uzak olduğunuz bilincindedirler. Bize satılan yaşam kültür paketinin içinde gerçekle sevgizlik, okuk, tatminizlik, kıyaklık ve labor olduğuna kendi gönlüyle gömmüşlerdir. Doğruları, inanışları, düşüncesi ve duygularını biçimlerini piyasaya doğduğunda ne kadar boş ve anlamsız olduğuna şahit olmuştuklar. Onlar bir yarışı içlerinde yaşadıklarından yüzlerinden tanımlarlar. Diğerleri zaten sahnele birbiriyle kavgı ediyorlar. Fazladın beğeni alabilmek için kendilerine kostümü ve duyarlık seyyorlar.

Yas insanada çok derinlerde bir yerlere dokunur. Taş gibi ağır bir yükür. Bu hayatta sahip olduğun en değerli ve gerçek yüzünü kaybolma yüzüneymiş gerekirir. Açıkın sarımsıların herveye ulaşabileceğini bilenelede yunusunuz. Kaybettiğinizde dir duyduğunuz sevginin, bağlılığın, aidiyetin ve ihtiyaç piddetinden katbekat fazla piddette acılar çekersiniz. Yasın süresi de kestirilemez. Sevdığınız insanı kaybetmenin acısını belki sadece kendi ölümünüz duyurur. Melankolye biriz metafizik durumdur. Huzru tercih ederim. Daha gerçek ilana kalırsı. Melankolye biriz modern zamanları, romantikler icat etti. Huzun öyle değı, yas duyduğuna daha yakın. Raskolnikov melankolik değıdir mevela. Sonu iyki da öyle. Yusuf Mutlak Boveri'nin yapıldığına melankolik demek doğru olmaz bence. Huzun daha şifalı.

Yola kendini bırakmak kolay gibi görünmüyor. Kim kendine mutlak güvenik duyduğuna ermişden yola bırakabilir ki! Olayısıyla bu sonarını mutlak enayalın yok. Yok götürülebilir yarıstı götürilemezlik, görüleceği yer hakikat veya bala edilebilir. Bence mutlak olan yola bırakmak ve tedbir olabilmek. Rıza gelmek ilüvdiğine rıza göstermek. Bunkar belki yoldan da mutlak. İnsanın içel kavgası yarı.

Artık bugün gerçek duyular, fikirler, inanşlar geliştirip, kendi yolunu çizmektense bunların gösteri değerinden itibar devşirmek modası var. Kan anormusu sosyal medya hesaplarında duyuruyorsun, ama hiçbir şahidi gerçekten çımsızlık hilde hac kan veremiyorsun. Kendini seyyorlarsa ama müteccelerden, yokuşlardan, sana benzemeyenlerden nefret ediyorun. Bir eylemi, değeri, duyarlık yaşamak yerine onun "performans" prestijine kapına yarıp var. Herkes çok iyi, şefkatli, alçakgönüllü, ama hayat berbat. Hep biz güzeliz öteki kırık. Artık bunu sorgulamanın zamanı gelmiş mi?

... devamı **SARMAŞIK**'ta.

Yekta Kopan yazdı, Levent Gönenc çizdi.

kyayın, hayretli!

Birdaklık lokantaa Soflaha sıhla vermeli! Göçer bir Sig'ı Saver M17! Gurdurdu abıttı etim, çekemeden bakdım. Tabıncayı bulunca bir nebeze ferahladım. Duğ aldım. Nama z kıldım. Duze tıv nve yattım.

Takuzalar oksonra karıyma çıkacaktı. Ağı üğünce, kan davası, sıdık yarıp. Danimarka'da bile peşime yırakmadı.

VEZİNLİ, KAFİYELİ BİR DAYAK [2012, KOPENHAG]

Halim harap, paltımı zıym, zor ne ile alıyorum. Ne içtim de böyle sarhoş oldum hiçbir fikrim yok.

Narrebir'dayım, Türkuvaz bir Peugeot'runiçinde 5 ay önce 1000 ayaşa almıştım. Küküstürden hallice.

Eva yarım saate gelic. Umanm yarı. Bir yerlerde sımazsa. Eva benimsevgüm. Siyah. Benden 7 yaş kiçik. Müasref hilmorumu gereği aldım. O bir hayal kaldım. Mesuaf kutur diye beklemektirym. San bir okandı. İnan dula ne kadar sevgem elabilir! Henüz hayatıyatsızca. ezanmlı bana. sancas yonun, fırsakoun, rezalelin sonu yok.

"Bu halatı larım herhal" diye düşünüyordum. Kowulmuş, terkeldmiş, unutulmuşum.

İk tek Baktım bir polisi. Cama vurcam. Ayctm.

"Sarhoşsunuzayım" dedi "araştıranın lürden"
"Öley" dedim. (Kıtm Koluma girdi Otobüse bindir eyme yoku eci)

Bir durak toraindim. Gerisinden döndüm. Eva geldi. Sanlmayok. Öpücükyok. Bir kuru seham. Etilim yığılabancır yataktan. Makıay akıms, saçdağlık, surat beğ karış. Detaya girmeyeyim. Tutmuş bezediğim ot beddualar. Hayatımı kalıfessı ahlal ümitsiz. Yerin yedi kat döbendiye.

Çatırdım düdüklü Gaz abıttım. Alıyırş

yapacağı marketten. Pakt edeyim derkenbirdenGÜM! Dıve tosladım arkadan birdu!...Eve Audd den inkiyemesme bir damçıkı, yanında belahla sıbilla arkadaşları Fitness Club reklamından murlımlar! Komandobirliğinden yeni mi zıym! Kar! Herif geldi ben tuttu yakamadım. Peugeot'nuncamından çekip çıkardı. Oanca mızırmı. "Unskıy, unskıy!" [unskıy!düyorum yani "öür dilerim." İnlımyorum. Zaten dilim dönmüyör, kalamı dumanlı. Eva çiğlik atlağına tokat yedi uçtu yere yapıtı.

Bayım bina dönişör. Alkol zehirlemesi, peker koması. Takatım yok, ıngalish çok da fazla dönişörler. Hongkong'da Dağıtanzlıdastımlı yadı. Muay Thai şampiyonası adamlar. Bu abler onlara benzeyiyor. Neşye içlen başladı. Eller ağır, gıfı vurup tek sayıyorlar. Kafa, yumruk vektirne, n e arasan var. Bir zamanlar ekranlırın, basın ilanların, billboardları süşşşş yücümü dağıttılar. Öyle böyle geldi cidden açtı, vezinli, kafiyeli bir dayak. Düşüm yere kan revan gördüm. Saba, simik, ter, zıdr... Halim elverden irak.

Beni anla beklemlerin emeserimiz, kufiler sarıvıyör "Sık karışor! Geber piç! Alana lıne!" Hal! O da ne! Doğru mu duyuyorum? Bussözler! Türkiye'den kıldı çok da tıvı oñence. Cevap vermek istiyorum fakat dım iş. Dudakları patlamış, dişlerin çatlık. Beynim kulaklarımdan aktı akacak. Tekkileme edemedim gülmüyörüm. Boğruşne, suratıma çalıyıyorlar. Neden sonra yorup paydos ettiler. Gerderken se'lenidim so bir gayretle. "Allah!"

Durup döndüler, şaşkın "Ne diyor lan bu!"

Töreden, kasıldım, azıcık dağırdım. Karabankı bir kış gibi inlede: "Allah ran olıun defteri kardeylerim!"

ŞEHİT İSKELETLERİ (2007, SEUL)

Sırdı de dijital, pikselli bir sandalar. Titanyum yapıpıklar varımlımlar! Çelik ağızlarıdan kopup düşüyor.

Deteyan katısonna benzeyör bu gidekliden. Şehit sıyrdıyordum 40. kattan.

Telofunum çaldı binden. Jenerik müziği Kara Şımpık'ın. Arayan bulam, gene. "Karedeki şehitliğe gittin mi evlat!"

"Kıbbaba gıdemedim, nasıl gıdeyim?"

"Şehitlerhi yalmız bırakılmırd! Derhal git, çabuk ol, haklım helal etmek akla takıldı."

"Baba ben Seni'deydim, Şehitlice Bana'dı. İstanbul-Ankara arası bir mesafe. Dua etsem olmaz mı burda? Bısan'a yolum dönmüyör ki hiç?"

İlle de tutturdu "Gıdecekisin lan!"

"İlanm" dedim, "olur peki, ıgıhterimiz... Senin namına da dua edeceğim söz."

Atımdertte sığın hel tıne. Atılamann yoku yektı pederi. Yerindı şehitler ya tağıbusayehi. Ara sor, şehitliğe zar zor, güçlela buldım. Kışede abdest aldım nıyayım. Bir de baktım mezarlar açaydı, tuhal. Pıf gıdekle, pızzakolsı kadar Meğer diklene gımmişler askerleri! Ağad dıker gıba yım, olacak pey mi!

Dedim "Ne! Bıdıkay yazıyette!" Bekçideki "Dostum, yer yok, mecburim."

O bıldıge kapı kapı doluyör bırıyler dağıtın, resim makamlara dılek yazıyan vatanşahlar vardı Türk. "Şehitlerimiz önu kabıleyr evrimde! 8 ay gımmişlerim minazıpe değıl! Rıblan incıyör. Çıömbulunus." Bıcmıkler 60 kıyır senesısora yana yakıla ıztıyör şehitlerin kemiklerini. Çırtıfı iş, azık da, sonu hayırbun.

Uzun uzadı dua ettim. Bırkaç damla yağladım.

Türkiye dedınyannın bırac una gımmişler vıburda can vermişler.

Beki ben de Kore'de olceektim? Beni de toprağıya saplayacaklar! Mezarına bırç kımsge meyecekler! Sonuçtıbıyarene yehidim ne gazi. Hatırlayan, öleyen yok duadeden. Kemiklerim bıleştıymıyolar. Kore hükümetinden.

Zyaretçideklerine bıyler ya z'dım. "Bıomlalk, minnettara cemette mutluklar." Sonra da detterdeki yazıtlara z'dım.

Bir de ne göreyim, Süleyman Abi! Hong Kong'da bıazın korosoluktan. "Allah" yazmış. "Yardım" yazmış ve "İmin" yazmış. Hong Kong'da ilk onları ılgımsıydım. Hayırdım, yurtdışında belde düşürüm yoku mu Türk sefareline. Kendimi tanıttım. "Ben" derim "Ben, Göksekin Yıldırım. Projeleym modim. Etil Hıd Hong Kong aşındımdan. Bızeleim ve tagnıya hoşnutluk verir, ıdıñıce gıtekeñerınık atıyde.

Süleyman Abi yle alıhap olmuştuk Bırgıñne nıyazıp davetemişti. "Gel, Goko sana gızel bırhıyem y'dım." Atılayıp tıñıñhenen. Meğşere memleket teyşayıcır gelmiş. O da bir kımın bana zıymış. "Bunlar gıfı kuvvetverir, bol bol y'e" dedi. "Ne de olıa moda ılemedim teşkımcısız!" Yabano kılan kızıyordıyordı. Yataktı performans ıyokıyorsa. Tışkıyör nıñşanıñşan katacakam. Dıbbışer gıcektı Türk'ün gücünü. Bıydekle kımıte açılacaktı, yurdumun bıstıkerlenim...

Kore'de yazıyan Türklerim bıkrıstıñında, Kore de seşıyen bir Türk olarak mızıy hatırlayay duylunalmışım. Sağkıldıduşındıyay soyılenmezdi. Ayarız, dengışir bir hayat yazıyordum. Keç pı z'dırdıyım benim de ruhum! İlsar bıbabımdıñ de kıñıñıyordum. Ye'çınden Fatıha Suresi'nı okudum. ✱

ÖMÜR ÜZEL

*"Seni sevmek zordur, yetişkidir
Ölümle yaşamın kardeşi birliğidir
Ölünün mezarını görüp, öldüğün varzegmesi gibidir
Buna rağmen seni sevirim
Ama olanları sevirim
Anlamazsam geçerim"*

İLYAS SALMAN, Adıyaman/1981 Çirkinler de Şener filmi

Filmlerimde genellikle aldatılan, sömürülen, kent kültürü tarafından kırıltılmaya çalışılan insanı temsil ettim. Bulumşuk toplumun içinde temiz kalmak için çrpnen ama sürekli yozlaşmışla çalışan Anadolu insanını oynadım. 1970'li, 80'li yıllarda çektiğimiz filmlerin hepsinin toplumsal bir mesajı vardı. Hâliâ aynı zevkle seyrediyorum. Çünkü o filmler, hayatın damarından beslendi. Ve o mesajlar bugün sanat tüketicisine ulaştı.

'BANKER BİLO', TÜRKİYE'NİN HİKAYESİDİR

'BankerBilo' sadece Biloile Maho'nun hikâyesi değildir; Türkiye'nin hikâyesidir. Yazdığım bir kültürün hikâyesidir. Ertem Eğilmez tarzı sinemanın hayatın ne kadar içinden olduğunu anlatır. Çünkü yaşamın belirli bir döneminde herkes biraz Bilo biraz da Maho olmuştur.

O SENARYOLARDA BİRLİKTE YAZARDIK

Orzu Film ekolünde şöyle bir şey vardı; bir kadro kurulmuşsa senaryo yazımınaSadık Şendilİhsan Yüce, Atıf Yılmaz, Şener (Şener Şen), Münirabi (Münir Özkul) girerdi, bengeriderdim. Kolektif yazdık biz o metinleri. Hiçbir zaman tek kişinin elinden çıkmaz gibidir o senaryolar. Şekerci Ali Muhittin'in üst katında Orzu Film'in bürosu vardı. Orada toplantılarık. Bu filmlerin başarısının sırrı budur. En büyük payı Ertem Eğilmez'e teslim ediyorum elbette ama o filmleri bünyeliyle yapın bizim bir arada olusumuzdur. Yönetimle, yönetisrle, oyuncusulla büyüledi herkesi. Ve Türk sineması o büyüyü bir daha hiç yakalayamadı.

YEŞİLÇAMIN MASALISI MAHALLELERİ

Masalsı mahallelerde, sevmesini bilen insanlarla çektiik o filmleri. Şimdi ne o mahalleler var ne de öyle insanlar. Kemal Sunalı, Adile Naşit'e, Şener Şen'e, Münir Özkul'a, Ayşen Gruda'ya iyi bakalım. Onlar yaptıklarıyla var oldular. Kazandıklarıyla var olmadılar. Fiyatı olmadı bu insanların. Tek gayeleri sanatlarını icra etmekti. Bunu da çok severek yaptılar. Onlarla geçirdiğim zamanları çok anıyorum. Yıllar geçtikçe o anların ne kadar kıymetli olduğunu daha iyi anıyorum.

"DİKKATLİ OLİ ATATÜRK GELDİ"

Kibar Fevzo'yu Hatayın, Harran Köyünde çektiik. Şurise sinında bir köyüü Ağustos sıcakıydı. Çekimler sırasında Kemal'in (Kemal Sunalı) başına gün

Mehmet Ali & Akşemsarı

İLYAS SALMAN, Türk sinema tarihinin en büyük isimlerinden biri. Dolu dolu yaşamın bir ömrün sahibi. Filmleri, dostlukları, anıları çok değerli. İlyas Salman'a Banker Bilo'nun hikâyesini, Arzu Film'in bürosunda yazdıkları senaryoları, Kibar Fevzo'nun çekimlerinde köy ağısı tarafından evden kovuluşunu, 'Sarı Mercedes' filminin neden ömrüne bedel olduğunu, Kemal Sunalı'ı kaybettiği gün hissettiklerini, sanatı, mizahı, aşkı, şiiri, kavgayı ve romanları konuştuk.

KEMALE EREN İNSAN ŞİİRE, ROMANA YAKIN OLUR

Bunun üzerine Atıfabi (Atıf Yılmaz) birgün mola verdi. Köyü ağısı o gün hepimizi evine davet etti. Ben, Adile abla (Adile Naşit), Şener (Şener Şen), Ayşen Gruda ağaları evine gittik. Karnelyalı bahçede ağayı beklemeye başladık. Biraz sonra kapağıaldık. İçeride beyaz takım elbiseli, sarı saçlı, mavi gözlü biri girdi. Ağaymış. Tabii bizim kafamızdaki ağa figürü o değildi. Adile ablayı kolumla dürttüim. "Dikkatli ol, Atatürk geldi!" dedim. Adile abla sinirlendi. "Atatürk dünyaya bir kere geldi, bir daha gelmez" dedi.

"BÜYÜK İNSAN OLACAĞINA ARTİST OLMUŞUN"

Ağa bana "Sen bu tipte nasl artist oldun?" diye sordu. "İlkokul öğretmenim bir piyeste oynattı beni. Köylerin meydanlarında, okulları spor salonlarında oynadım. Epekle sırında dekor taşıdım. Alkoş, kahkahayı, gözyaşını gördüm. O gün karar verdim. Bu işin ünivesitesi varsa okuyacağım, dedim. Sonra konservatuvarı kazandım" deyince ağa sözüümü kesti. "Bu konservatuvır, liseden büyük müdür?" diye sordu. "Evet" dedim. Ağa sinirlendi. "Çıkışıñ! Koskoca ünivesiteye gittiymişin, büyükinsan olacağına artist olmuşsun" dedi.

ATİŞMA SAHNESİNDE ÇOK GÜLDÜK

Benim için o filmlerçok kıymetlidir. Çünkü çekerken

çok anı biriktirdik. Mesela Çiçek Abbas'ın meşhur atışmasıhnesi için Şener'le (Şener Şen) kamyonlarını, minibüslerini arkasındaki yazıları topladık, derledik. Oturup ezberledik. O meşhur atışma sahnesini çekerken çok güldük. Zaten Şener'le her zaman uyum içinde çalıştık. O sahnede de uyumumuz mükemmeldi. Abbas'a Şakir'in atışma sahnesinde geçen her cümleyi hâliâ ezbere bilirim.

'SARI MERCEDES', ÖMRÜME BEDEL BİR FİLM DİR

'Sarı Mercedes', Adalet Ağaoğlu'nun 'Fikrimin İnce Gülü' romanından sinemaya uyarlanmıştır. Benim ömrüme bedel bir filmdir. Çünkü bir yol hikâyesidir. Filmede olaylar iki gün içinde geçiyor ama biz altıyıldık çektiik o filmi. Mevsimler değışti. Ayışık tarlaarının rengideğışti. Münir'in, Ankara Polatı'yakadaryol yaptık. Çok mekâklatlı bir işti. Her üçüden ayrı ayrı izlenirdik. Amaen çok filmi onun etkisi beni. Bayram, parçalanmış Mercedes'i ile bir kavgaya gel ve film arada biter. 90'lı yıllar Türkiye'nin kavşakta olduğu yıllardır.

KEMAL'I KAYBETTİĞİM GÜN...

Kemal'ı (Kemal Sunalı) kaybettiğim gün içinde yangıvardı. Defnettığımız sırada bir gazeteci "Ne hissediyorsunuz?" diye sordu. "Çocuklarımız oynucağı kınıldı" dedim. "Koskoca Kemal Sunalı'ı oynucağı olarak mı görüyorsunuz?" diye sordu. Belliki çocuğuyoktu. Olsaydı şunu bilirdi; bazen oyuncuklar, çocukların gözünde annelerinden, babalarından daha kıymetlidir.

SANATIN MESELESİ OLMALI

Sanatın tanımına iyi bakmak lâzım. Ben Marksiz'min sanata bakıştarzını benimserim. Çünkü Marksist sanat tanımında, hayata sanatın akrabağılığı çok on plandır. Doğal ve toplumsal olaylar belirlenimaktive estetikşüzgenceden geçirilerek yeniden yaratılır. Hayattan bir şey anlatılmıyorsa onun adına sanat denemez. Bir meselesi olmalı sanata. Kendine bir şeyi problem edinmelik. Ancak sanatın görevini çok da büyütmek lâzım. Çünkü sanat, herkesin sandığı gibi bomba değildir; çakıdır. Ufak çentikler atar. Küçük soru işaretleri doğurur insanların kafasında. Bütün mesele bundan ibarettir.

İYİ SEYİRCİ OLACAĞINA KÖTÜ OYUNCU OL

Sanatmuhafızlır. Sanatçı da yapısı gereği muhalif olmak zorundadır. Hangi iktidar olursa olsun sanat, suya sabun dokunamayibildir. Suyasabuna dokunmayan şey kırmızıdır. Hayatı, futbol maçı izler gibi izlememek lâzım. Yılmaz Güney'in "Hayatta çok iyi bir seyirci olacağına kötü bir oyuncu ol" diye bir sözü var. Amacınız olsun. Karakter bitünlüğü yaşamın. Küçük çıkarların, büyük geleceğinizi harcamayın.

Aşkı, şiiri ve kavgayı bilmeyen insandan hayır gelmez.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

BUGÜN YAPILAN ŞEY MİZAH DEĞİL

Gerçek mizah, hayata hakim olan sermaye gruplarını hiciv yağmuruna tutarak eleştirmekdir. Toplumların gelişmişlik düzeyini mizahla anlayabilirsiniz. Ancak günümüz filmlerinin mizah anlayışı çok basit. Zekâyı gereksinim duyulmayan, belden aşağı esirler var. Mizah, böyle bir şey değildir.

BİR KÜVET HİKAYESİ

Şiirin hayatımda özelliği yeri vardır. Konservatüvar sınavını Nâzım Hikmet'in "Bir Küvet Hikâyesi" isimli şiirini oynayarak kazandım. Şiirde hem aldatan erkeği hem de aldatılan kadını oynadım. Ertesi gün kapıda kazananlar listesinde adımı gördüm. Üstelik leylî meccani kazanmıştım. Devletten parasız yatı demek. Yatılı kazanımsaydım okulda okumanın imkânı yoktu.

ÇELİŞMESİZ GELİŞME OLMAZ

Aşk, şiiri ve kavgaı bilmeyen insandan hayır gelmez. Çünkü dünyada aşık olunacak çok değer, uğruna şiir yazılacak çok güzelkve kavgâ edilecek çok puştvar. Kavgâ deyince de akınczasıslahlı kavgâ gelmesin. Düşüncelerin çarpışması diyelim. Düşüncelerin çarpışması çok önemlidir. Çünkü hayatı çelmeler yaratır; uyumlu şeyler değil. Çelişmesiz gelişme olmaz.

DAĞLARIN GERİLLA ŞAİRİ: AHMED ARIF

Nâzım Hikmet, benim gözümde evrenin şairidir. Erver Gökçe, onurunu şairidir. Hasan Hüseyin Korkmazgil, gecekondularımızın şairi. Ahmed Arif de dağların şairidir. Bütün şiirler başka dillere çevrilebilir ama Ahmed Arif'i çevirmek çok zordur. Onu anlamak için anladığınız ortak olması gerekir.

TÜRKÜLERİN DE MAKSADI VARDIR

"Şairim, şiirin hasrını ayak seslerinden tanıdım ama ne zaman bir köy türküsi duysam şairliğimden utanırım" der Bedri Rahmi Eyüboğlu. O türküleri de bir maksad vardır. Aşk Mahzun'un, Aşk Veyse'nin şiirlerinin merkezindetüm çıplaklığıyla insan vardır. Bizeyiydirdikleri Kürt, Alevî, Çerkez, Ermeni gibi ebiseler yoktur. Akâ başına geldikten sonra o ebiseleri çırkıp, insanlık elbisesi giymeyi başaran, "insan-ı kâmil" olmaya yâklaşır. Kemale eren insan şiire ve romana daha yakın olur. Hayatı daha anlamlı olur.

HER ROMAN BİR HAYATTIR

Romanlar kymetlidir. Bir romanda elli farklı karakter görürsünüz. O karakterlerin kişisel zenginliğini kendi beyninize yerleştirirsiniz ve bir kula kurarsınız. Her roman, okurun kafasında sağlâm bir yapı oluşturmâk için vardır. Bu nedenle temel sağlâm olmalıdır. Öğüz Atay, Yaşar Kemal, John Steinbeck, Jack London, Dostoyevski, Balzac, Emile Zola benimde çok sağlâm binalar kurdular.

YÜZDE YÜZ UMUDUM VAR

Bir ülkenin kurtuluşunu kendi ömrünüzün sınırları içerisinde görmek yanlış olur. Eğer gelecek nesildeki demokratik, daha aydınlık bir dünyada yaşayacaksa, biz bugünden kendimizi harcamaya hazır olmalıyız. Benim bu umudumun kaynağı ise Türkiye'de yazılan yüzde yüzde Akşamsefâsı

DİPNOT*

ÖMER GÖKSEL

*HER GÜN BUNU SÖYLEMEK ZORUNDA MIYIM? BOBALTIN ÇOĞU, DEKİSİM BAŞLIYCAK!

*NICKİ NICKİ BAKIN ERİL DİLLE KONUŞUYODU!

*SEN DAHA BUNU DİLE BİLMİYOSUN ÇÜNKÜ SEN GEÇİCİSİN!

*HADI YEMEK YİYELİMİ ÇOK ACIKTIMI!

*HİKAYELERİME GEREKİN ÖNEMİ VERİYÖ MUSAUN!

*BÜTLE DURDUĞUMA BAKMA! BEN DE OKUYAN KİLLERLE DİLE ÖNEM HEREN BİYİYOL...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <http://hantey.org>

ERTUĞRUL
MAVİÖĞÜ

1980'lerden itibaren ya köşe başlarında ölüm ya sürgün ya da tutsaklık yeni mahallelerimiz oldu bizim.
Tesadüfen hayatta kalanlarımız bir gün geriye dönüp de baktığında, mahallelerimizden karaya oturmuş balinalar gibi kıyıya vura vura parçalanıp yok oluşuna, dehşet içinde tanıklık etti.

MAHALLE

A dapazan'ında iki katlı bir evin alt katında kirada oturuyorduk. Üzerinden çok zaman geçse de hayal meyal hatırlıyorum; üst kattaki ev sahiplerinin ve bizim ayrı giriş kapılarımız vardı. Onlar binanın en cephesinden yukarı doğru çıkan bir merdivenle evine giderdi, biz ise yan cepheden. Dış kapıdan içeri girdikten sonra sol taraftaki merdivenden ineni evin bodrumu, sağ taraftaki merdivenden çıkı evin evasa salunu karşardı. Bodrum ayrı bir kat gibiydi ama zaman zaman içeriye yağmur suları dolar, her dam duvarları rutubet kokardı. Adapazan enteresan bir kenti. Birkaç metre toprağı eşelesen su fışkırır. O yüzden bodrum katlarında oturmak pek akil kân değildi. Su basmadığı zamanlarda bodrumlar, çocuklar için birkoyun bahçesindenöbürüdü.

Gerçi evin bahçesi de vardı ama herhalde daha gizemli olduğu için işi kuşardes o karanlık mekânda saklambaç oynar, babamın bisikletinin cratalarını kırartırır, bu nedenle defalarca azar ıtırar ama asla haylazlığımızdan vazgeçmezdi. Atmaya kıyılmayan kıyıda köşede kalmışeski püsük eşyalar, doğal oyuncaklarımızı bizim. Düşünüyordum, çoğunkıya birbirmize yeterdi o günlerde ve sokakta oynamaya ihtiyacı dıymaz, arkadaş neder pek bilmezdi.

Mahalle denilen şey, evimizdi o zamanlar. Ta ki abim okul çağına gelinceye kadar. Sonrasında bodrumda geçen o büyüklüzamanlar yavaştan hayalden Arkadaş mahallesine ve nihayetinde kayboldu. Arkadaş kavramıyla işte iki kez o zaman tanıştık. Birer okuldun arkadaşlar edinecek onlarla yaşadığı, bizi kışkırdanlık hıylereşahı çıp olmuştu birden.

Gece olunca gıgılı pazenpazıamlarımızı giyipyan yana dizilmiş karyolamıza geçerdik. Annem Rabbî Yesir' duasını okutuncaya kadar yanımızdan ayrılmazdı. Bu duanın manasının, hayatımızı koruyabilmek ve işlerimizi hayırla sonuçlandırmak için bir yakaş olduğunu çok sonraları öğrenecektim. Ve bu duanın en azındankendini hayırlı açısından hiçbirşey yaramayacağına da...

Annem bir an önce yie geceler dıliyip tek tek yanlarımızdan örtüp işiğün düşmesinin çevirsin diye duamızı okuyup yorgun başımıza çekerdik. Çünkü işkılarsonünce yarı bir duynanın kapıları açıldı önümüzde. Abimyatıgıldırın döğrülür ve "bıkerbugün ne oldu" diye sözebaşlardı. Hayecanla beklediğimiz bu anda, birdir üstü süerdi. Biz de evin henüz okul yüzü göremiş şapşalları olarak duyduklarımızı kimseney anlatmayacaklar dılar yemin kası eder ve kulaklarımızı dörtatıp dinlemeye koyulurduk.

Anlatıldığı hikâyeleri zihninde canlandırır, kân zülür, kâhşevirine ve her defasında kâğız hayecanlanırdım. Hikâyelerinin başkahramanı genellikle üç kişi olurdu ve başlarındın tırtı maceraları geçerdik. Okuldan kaçartlar, üst sınıflardaki büyükçocuklaraakafa tutarlar, öğretilenlere karşıgelirler, derslerinde birer şakacı, sıralarda şamata yaparlar ve ama hep en zeki, en akla her dersin en iyisi, en başarılı öğrencisi olarak...

Evimizde 'Masular Apartman'ndakiİsıfiyegibi bir karakter yaşıyordum ama bize de gelen gidenpek olmazdı. O yüzden abimin arkadaşlarını hiç tanımadık. Onlar gerçek miydi, bugün bile bilmem. Anım de bir an öncebüyükler isterdim. Benim de iki arkadaşım olsun, onlarımaceralara atlayım, dünyalara meydan okuyayım. Geldiğim, bize ait olan ve daha da önemlisi kendimi ait hissettığım bir mahalleim olsun. Mahalleimizin içinebizleri kolanlarıyalar kadar, bizim de koruduklarımız, huzurçinde bir yaşam sürelim. Okuldun edindiğim iki muhteşem arkadaşımla birlikte işi şılşahırlar misali sokaklardan geçenker herkes bizi parmakla gösterin...

Okul vakti gelip çatıldındasıyah önölüm, kolak beyaz yakam, gri renkli ütülü pantolonum ve gıcırçır Sümerbank ayakkabılarımla savaşa hazırđım. Ama okulaabimlerleigidiş geldiğim için iki senehayalini kurdüğüm gibi arkadaş edinemedim. O seneye dir değili iki tane, belleğimde yer etmiş bir arkadaşım bile canlanmyor. Fakat yatış meydana gelen yıkıcedprem, bu hayal kırıklığıış çubucakşılıp ait ve biz can haviyle İstanbulu yolunu tuttuk. Yeni evimiz iki oda bir salon minik bir apartman daireşiydi ve oynulanızın bu mekânı şıgıraz olunca,sokak kapısı birden aralanırvandı.

1960'lı yılların sonlarıydi ve ben, mahalle kültürünü İstanbulda sokağı kıymaya başlanıya keşfettim. Mesela büyükler küçükleri ezdirmezdi ki zorlama değil çok doğa bir davranıştı. Dişandı ne yaparsanız yapın, mahalleye kapış atıtsanızgüvendenöğrünüzd. Yaşlılara saygılı davranılır, gençleronları filesineri, mahallelinin karnesini, derslerini, işlerini, ailelerini, mahallelinin arkadaşlarını, teyzelerinden bir bıkardes su isteyebilir, karnazın açsa, hiç değışe üzerine tozşeker

serpilmiş Sanayag sürülü bir dilim ekmeç, pencerelerin birinden elinize tutuştuñurdu. Oyun sırasında çok msket yutmuşsanız, fızlasını arkadaşınıza iade etmeyi bilirdiniz ki oyun hiç bitmesin. Kavgaada hıkıselela arkadaşınızın yanındadurduñuz. Bakallardapeynerin, zeytinin en iyisi olurdu. Tartırla hile karıştırmak kimsenin aklına gelmezdi. At arabalarıylağazen satıclor, hangi pencereden uzanan başın ne isteyeceğı konusunda uzmandı. Sonradan televizyon dizilerinde görüñüğü gibi çok saf miydi her şey bilmiyorduk ama dürüstlük,onur, şeref, haysiyet gibi kavramlar hâli geçer akçeydi.

Sonra çok fena şeyler oldu. Mesela ellerinde düdükleşiyen kendilerini mahalleli korumaya adanmış bekçi amcalar ortadan kayboldu, 'fruko' denilen toplım polislerinda daha sık görmeye başladık. Onlar da işe okullardan başladılarve zıvlımı mahallelere kadar tapıldılar. Hal böyle olunca aileler çocuklarını sokaklardan çekti, köşebucak, oyun alanları ısızlaştı. Cıylesine şertleşti ki hayat, kedilerarkı bahçelere kaçtı, köpekler sindi, kuşlar sustu. Evlerinde oturanlar, dışarıdan şiren, silaııve postal seslerinden başka bir şey duymaz oldu.

1970'lerinortalınanla geldiğimize birazdaha büyümiş,tıpkı bizden öncekiler gibi mahalleimize sahip çıkmakistemıştik. Zorlaışmıştı işimizçünküsadecebaşka mahallelerin kötü çocuklarına değili, reolara, panzerlere, jandarmalara, frukolara, özel timlere, akrepilere, tabancalara, coplara, üzerimize salınmış gözü dönmüş çok kalabalık bir gürüha kasacası devlere meydan okumak gerekıyordu artık. Onlar da boş durmıyolar, tek kalemleç yaptığımız, msketöyñüğüñiz sokakları arkadaşlarımızın kanlarıyla boyuyorlar, masumladın mahkûmlar yaratan kamyonlar kuruyorlar.

Masumiyet devri baş döñdürücü bir hızla nihayete ermiş, oyun bodrumları olın bodrumladın döñüşüm, mahallelerimiz en güvenses yerlerihale gelmişti. Bıçak kemğide dayanmış, kaçakçılar yer kalmamış, maruz kaldığımız şiddet, hayatı kıyemiziñiz ta kendisi olmuştu. Sonra sırt sırta vermişy bile, kendisinden ziyade başkalarını düşünen, iyiliğı yaşamı felsefesi bellemiş, çıkarsız, hesapsız kim varsatopladılar beşer, onar. Kötülik, meşeye çağındaki ağacıñ dallarını kırıvde kaparda dehlizlerin ardındaki kapılar yüzümüzde kapandı.

1980'lerden itibaren ya köşe başlarındaölüm, ya sürgün ya da tutsaklıkıyeni mahallelerimiz oldu bizim. Tesadüfen hayatta kalanlarımız bir gün geriye dönüp de baktığında, mahallelerimizden karaya oturmuş balinalar gibi kıyıya vuruvıra parçalanıp yok oluşuna, dehşet içinde tanıklık etti. Bir daha iflah olmadı ülke ve kaplumbağası misali herkes çekildi evlerine...

Tüm bunlarsanki uzayda yaşıyışımızgibi "bize ne oldu böyle" diye şaşkıncı soru soranlar kıyokur ulu orta. Yanıtlayalım o halde: Mahallelerimiz katledildi biziñ; hem de etinden et kopularak, ağız işkenelerle... Abıalar, teyzeler aç cıkanlar döymür oldu. Duygular sahteleşti, arkadaşş, yarıldımsa, dayışması tükendi ve bitti. Kıymizdeki güvendiğusu, güneşin batışı gibi kapılara bulurtan arkadaşlar dıyabı kapıyol çıktı. Ve mahallelerimizden bir kısmınıyşu görñüñiz ki, küllüne muhtaç olduğunı öñis. Kimseniz yüzüne bakmıyör ki, hekoğreñden atılannı kânı silisin... ✿

livaneli

SEVDALIM HAYAT

"Karanlıktan güçlüydü
hep aydınlık"

Elizindeki çalışma, yalnızca Livaneli'nin zengin ömrünün değil; aynı zamanda hapislerden sürgüne, darbeden ölümlere türlü deneyimle sınanan bir kuşağın da hikâyesi. Kendi sözleriyle: “Şimdi okuyacaklarınız, kolayca göreceğiniz gibi sürekli sanat üstüne düşünen, yaratı sancıları çeken ama dönemin ve ülkenin koşulları gereği zaman zaman politikadan kaçamayan birinin anıları.”

SAHNELER

Dr. D. T. T.

**Hayat her zaman mı bu kadar
zot yoksa sadece geçmişten mi?**

Eden

**Bazen doğru olanı
yapmak için en çok
istediklerimizden
vazgeçmemiz gerekir.
Hayallerimizden bile.**

Oranmek
Adam

**Bebekler cehennem
için mükemmel edez.
Onlara verdiğimiz
şeyler için yazar.
Gelseğin söz.**

Ayşe

**Bazen uzaktaki baktığımızda gözlemler
üzerinde hissetmek hissiyatı geliyor.**

Gün
Doğumdan

ALOoooo! O T'tan arıyoruz

Ala, O T'tan arıyoruz.
Podacto ekibi ile görüşüyoruz?
Evet. Podacto! Sizindirlyoruz.

Medir Podacto?
Kendi deyimile yeni nesil bir kulak
tıyatrosu Podacto. Radyo tiyatrosu
ve podcast'ı günümüz ses tasarımının
dünayın imkânlarıyla buluşturarak
yeni bir biçimde sunmaya hedefliyoruz.
Tiyatro dünyasının yerli yabancı
yazırlarının çağdaş, klasikse Podacto'ya
özel özgün metinlerini tiyatro salınesinin
önemli ayrıntılarıyla buluşturuyor.
Özünde spektakl bir duyum deneyimini
sunarak dijital bir tiyatro kütüphanesi
oluşturmaya hedefliyoruz.

**Podacto'nun saf bir tiyatro olduğunu düşünür
musunuz? Yoksa günümüz kapılarının ayak
uydurarak tiyatrolara bir koku mu ediyor?**
Dinleme mesleği aslında bir surecil
iğlendirmiş bir konuydu. Nasıl bir
deneyim olur, nasıl uygulanır arıyorduk
anabir yandan da sahneye bir şeyler
üretmemiz gerektiği için çok fazla zıtlık
veremeyişti. Pandemi sürecinde
evlere kapanınca podcast dinlemeye
ve tiyatro metni okumaya daha çok
vaktimiz oldu ve bu kisi birleşse nasıl
okurduydu düşündük ve çalışmalarla
başladık. Podacto bir gelirli model olarak
planlanmış bir çalışma değil, devamlık
amaçlayan bir çalışma. Fakat aynı
zamanda kolektif ve özellikle pandemi
döneminde insanlara katkı sağlayan bir
çalışma oldu.

Bu bir tiyatro mu yoksa tiyatroyun kaydı mı?
Bu bir tiyatro metninin kaydı aslında. Ses
tasarımına dayalı tiyatro yapma biçimi
olabilir. Artık sahne edemediğimiz
için enbiciimler mi üretiyoruz! Hayır,
Podacto böyle bir amaçla yola çıkmış
bir oluşum değil. Podacto dijital tiyatro
metinleştirmesi oluşturmak için yola
çıkması sahnelere dönüldüğünde de
devam edilebilecek sonsuz bir çalışma
aslında. Tiyatroya alternatif değilse
birbirimizi diyaliziriz. Gözlerinizi kapatıp
hayal ederek dinleyebileceğiniz kulak
tiyatrosu bir yandan da. Erişilebilir bir
deneyim.

**Pandemi döneminde işini, sanatını yapamadığı
için ekonomisi olarak zorlanan, sıkıntılar
yaşayan ve işiyle, çocukları tiyatroya salınesına
taşıyan tiyatrolar var mı? Bu dönemde Podacto
gibi tiyatrolara fayda sağlayacak başka
uygulamalar var mı, denk geldiniz mi?**
Podacto insanları içine çekmek kapısı
olur mu bilmiyoruz, bunu
zaman gösterecek ama başka podcast
çalışmaları audio dramaları kaydedenler
oldu. Podacto biraz daha organize
hareket ettiği için değişik bir yere
konuştukları. Bizim amacımız bir
süreklilik sağlamak ve bu süreklilikle
birlikte insanlara fayda sağlamak. Bizim
bildiğimiz, gözlemlediğimiz WhatsApp
tiyatrosu oldu, o farklı bir biçimdi. Yine
bazı başka girişimlerde görüyoruz
ama sahnelere dönüldüğünde hangileri
devam edecek bilmiyoruz.

**İnsanlar kendi oyunlarını kaydedip size
yolladıkları için mi?**
Evet, kendi oyunlarını kaydedip size
yolladıkları için mi? Evet, kendi
tiyatroyun içinde olan insanlardan

geri dönüşler geliyor. Bunu nasıl
geliştirebiliriz, insanları için katabiliriz
dye düşünüyörüz. Projenin biriz da
pigesini istiyoruz açıkçası. Arından
ebette bu tarz geliştirmelere açığız.
Boylelikle metne ulaşılmakta sıkıntı çeken
birçok insan için de verimli bir uygulama
haline gelecektir, insanlar hayal etkileri
oyunları karakterleri böylece dinlemiş
olabilecekler.

**-Dinleme kültürünün giderek azaltı evriliyor,
burada radyo tiyatrosunun yeri nedir?**
Dinlemekte olduğu, çok yeniyilemekte e
olanama talebin olduğu bir alan.
Giderek artan bir ilgi var, podcaster
olsun, sesli kitaplar olsun insanların
hayatlarına girmeye başladı bu içerikler.
Podcast içeriklerinden dizilere, filmlere
konu olmaları olabiliyor. Radyo tiyatrosu
kültürüne zaten Türkiye'de çok uzun
zamandır süregelen. Televizyonun bu
kadın popüler olmadıkça donemlerde
geniş kitleler için mesgale olmuş ve
ve aklarda yeretmiş. Bu nostaljik
hissiyattan da yola çıktık. Biz bu
çalışmaya başlarken Türkiye'de podcast
yapan ya da platforma sahip olan
arkadaşlarımızda dağıtık çünkü tiyatro,
sesli kataba göre daha farklı bir alan.
Metinmisi okunacağı ve okuduktan
sonra ses tasarımının nasıl olacağı
üzerine kafayıyoruz, her yeni içerikte de
yenilerle katabiliriz keşfediyoruz.

Pandemi döneminde başlatılan projeleri bir farkla
bir tiyatro deneyimi yazılan Nisan Ceren Güçen ve
Farklı Özetten de Podacto'ya konuştuk.

**-Türkiye'de bugüne kadar en çok dinlenen,
herkesin çok etkilediği radyo tiyatrosu hangisi?**
Bir tanesini söyleyemeyiz. TRT'nin
Radyo Tiyatrosu arşivi bizim dönüp
dönüp baktığımız bir yer. Arkas Yarn
oyunlarını çok duyduk. Spotify, Storytel,
YouTube gibi platformlarda bulunan
küçük arşivler var, oraları bakabilir
merak edenler.

Podacto başka platformlarda da olacak mı?
Şu an Storytel yayıncı olarak
hayatımızda. Şu ana kadar 25 oyun
paylaştık. Bunun dışında yaklaşık yüz
oyuncuyla eli - altmış oyunu için
çalışıyoruz, yoğun bir süreç. Üretme
odaklanmış durumdayız. Biraz daha
hazmede hazzede ilerleyip üretimi
süplendirdikten sonra daha da
erişilebilir olabileceğin girişimleri
başlatıyoruz.

İSMAİL TAĞA

Bir Deli Hikâyesi

Sabah özenle düzenleyerek açtıkları dükkan, akşam saatlerine doğru istilaya uğramış yıkık bir kente dönmüştü. Bu akına artık dayanacak gücü kalmamıştı.

BIRAK BENİ

RÜYA

Gözlerini açtığımda havada süzülüyordum. Aşağıya baktığımda bedenimin olmadığını gördüm. Rüyalarım bile güçlenmiş diye düşündüm. Eklene tepemde saçımın tutan ve kanatçıpan bir kargayı fark etmişsem kaçırıldığını anladım. Sessizce resmen açık pencereden kafamıştı. "Bırak beni" diye bağırdım ama artistğin lüzumu olmadığın, yaklaşık bilmem kaç fitte olduğumu idrak ettim. Sessizce seyre devam etmek daha mantıklı geldi. İnsanlar karınca gibi gözüküyordu, kancalar ise hiç gözüküyordu.

Sonunda bir yuvaya geldik. Üç tane yavru etrafını sardı. Anne karga konuşmaya başladı: "Yavrularım size çok güzel bir kafa getirdim. Bu kafaya ulaşmak için insanlar servet ödüyor ehehl! dedi. Karga âleminin Cem Yılmaz'ına denk gelmiştim. Yavru kargalar kafamı gagalamağa başladılar. Hem besliyorum kargayı, hem oyuşuyor gözümü. Demek zamanında kafaları kopan ataların tarafından bulunmuştu bu sözler. Ben de boş duramazdım. Harekete geçtim ve onları ısırmaya başladım. Yavru kargayı boynundan dişledim. Annesine "Bini himin iv gitir insip içiği! Yıksi içirin ilin" dedi. Bloflumı yemisti. Hemen beni saçlarımdan tuttu. Karganın ağzında ben, benim ağzında yavru karga eve doğru uçuştu. Eve geldik ve "Lanet olsun sana!

"Lanet olsun sana!
300 yıldır yayıyorum,
böyle ruh hastası
görmedim"
dedi ve uçu.

300 yıldır yayıyorum, böyle ruh hastası görmedim" dedi ve uçu. Arkasından bağırdım "Her insanın etti yemez ları". Çok yorulmuşum. Kafamın yarınsıdıklanmış, delik delik olmuştu. Bedenim hâlâ uyuyordu. Ben de bana kıvrıldım.

İNDİRİM

Feyyaz elinde sigara ile molaya çıkmıştı. Gratis'te işe başlayalı iki haftalamıştı. Sabah özenle düzenleyerek açtıkları dükkan, akşam saatlerine doğru istilaya uğramış yıkık bir kente dönmüştü. Bu akına artık dayanacak gücü kalmamıştı. "Allah belası versin bu yüze yetmiş veran indirimlerin!" diyerek sigarasını çiklerincekti. Hao Sabancı ile konuşmayı düşünüyordu. Ergen ve kilolu kızları "Aaa kanks, bak yhaa bu da indirimdee!" çığlıkları kulaklarını tırmalıyordu. Dün gece

üç kere uykusundan sıçrayarak uyanmıştı. Üçlünün ruyasında kendisine rimel çektiğini görürce artık ruh sağlığından endişelenmeye başladı. Tam düşüncelere dalmışken sefi yattına gelerek molanın bitişini söyledi. İçeriyе giridigine zombilerden oluşugürünü batı yönüne gittiğini fark etti. "Demek aylayınır indirime girdiğini anlamışlar." dedi. O esnada bir el omzuna dokundu. Orta yaşlarda bir dayı, kalınca bir bıyığın altından kendisine gülümseyordu.

"Nitçe day" diyverdi. "Teğemin, maybelin niv yörk maskara var mı?" diye sordu. Feyyaz boş bulundu, "Ne yapacaksn dayı maskaralık mı?" deyiverdi. "Sorma yeğemin. Ben Bayburt'ta muhtarım. Bu yaştan sonra manita ayağına düştüğüm hale bak!" dedi. O konuştukça "Boyle Buyurdu Zampara" kitabını anımsadı. Feyyaz. Daha sonra Bayburt'un haritada yerini hatırlamaya çalıştı. İlyce kafayı yoyordu. Bıyık dayının, hikâyesini dinlerken ergen kızlar fondöten sormak için etrafına sardılar. O ana Feyyaz sessizce elini cebine attı ve sigarasını yalınarak dükkanın önüne çıktı. Kapsi önünde bekleyen

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://irantey.org>

HATIRALAR İ KELEBEK NEŞE BÖLÜ

Bazı anları hiç unutmayız. Ne kadar Beski olursa olsun. Belki de taze bir anıyibilmiorumama unutkanlığın ne demek olduğunu anlıyor gibiyim. Ben hatırlayabilmek için tekrar tekrar okuyorum sevdiğim kitapların satırlarını. Yine de elimden hep kayıp gidiyor hikâyelerin sonları. İzledigim son filmde kadın dönüyor muydu? Tasnıgı için üzüldüğüm çocuk, adını hatırlayamadığım için de üzgünüm.

Unutmamak için önemli olması yetmiriyo sanırım bir şeylerin. Dedim ya bilmiorum ama daniyorum. İnsanların şifresi 'Hiç unutmam!' olan hazineleri var. Çocukluğunda okunacak fotoğraf makineleri vardı. Denkasöre basıdıği vakitfarklı fotoğraflar gözüküyordu küçük penceresinden. Oradaki fotoğraflar gibi sanki. Saklı, bilindik ama her seferinde heyecan verici.

Elbet beninde de böyle bir hazinem var. Ne kadareskiye gidebileceğinden emin değdim tabii ama şimdiden gülmüsmeye başladım. Hızlıca bir kelebekbelirdi benim küçük penceresinde, siyah. Dövmе olmasa muhtemelen beyaz derdim. Fakat bu hikâyede beyaz olan yalınca köpüklеr. Sanyide bir araba ykamacıydım, babam var. Onun yanında ben varım. Nerere gitse yanında ben varım. Nerere gitsen... Sanırım craktı dövmeyi yapse çen. Yüzünü hatırlaymiorum ama net bilmemekte birlikte küçük diye yuvaylabileceğim yaşımda çok heyecanlandığını hatırlıyorum. Omzuma bir kelebek dövmeyi yaptı. Kişle? O zaman değildi. Benim için değildi. Şimdilerde hâlâ dövmem yok. Tuhaf... Ne kadar kalıcı dese de silinebilenlerin bütün dövmeler, ben hiç silinmeyecek bir dövmeye sahip olmuştum küçük yaşımda. Benim en kalıcı hatıram bir günlük ömrü vardı.

Per mio padre 'Pronto!'

TABUT / CEM ATEŞ YILDIRIM

Kırk sene de yetmiş olmayan adamı Bayüten şey Evinde çikan tabutla. O an ağaran sacıydı

Bir Eylül ayında kirlangıçgöçüğüdü Tüm ayrırlıklar. Dönüşü olmayan, ertesi yok! Toprak atarlar bu göçte Küreyerine kanatlar. Yine uzaıyıp giden yollar, Sonraki seneyi beklemez. Dönüşü yok bu göşün çünkü... Dönmezler!

Bir çingenenin idamı.

Pek kimselerin haber vermediği, Hasratlı edilmiş. Çok eski zamanlardan...

Olsun, bu cenaze Eğlenceli bir müzik ister. Biraz da ucuz sarıp Eiden ele... Kutlanır inatla Alır gibi at üstünde Eiden tutup bir gelinin... Mezar başları, Yaztılar, balbalara şahidi Ölüm yokmuş gibi hiç de

Tarihin hiç görmediği, Resmi kayıtlarda geçmeyen Amaölenin unutulmadı... Ne kadar hatırlarsa ölüler! Bir o kadekarlıda kalıcıydı. Cevaplar önemini yitirirken Sorular seninle büyür. Geride kalanlar... Yemini her gün verdiğin balğın... Kurşunu yeni sıklıms bir silahın... Sorumluluğu bir ölünün... Büyütür dokuz yaşında kocaadamı.

EN AZLA YETİRİN YALNIZ İNSANLAR / YASIN ATEŞ

Güzel çikin bir anı dıysa Yalnız bir adam Her gün tozu nu alr da Bu benim değil demez

Sahiplenmeden bekler İki ağacı dalları arasındagörünen Mavi gökyüzünü Bri çikarma yapsa, alr çkanı Yerine koyar, üç der Çünkü En azla yetirin Yalnız insanlar

KAPAT GÖZLERİNİ / EMİR SÜLEYMAN TEMÜR

Hayal ettim için kapatgözlerini Önündeki sonsuz karanlığı On dokuman için uzat ellerini O karanlıktaği her bir sak. Duymaya çalış karanlıkta sessizliği Soğuktan doğan parmaklarına bak Kaybolmak için kullan bütün hissiyatini Üstündezalidigingok, altındaskıştığın toprak.

ALI MERT
ALAN

Akortsuzlar

O, müziğe âşık ve yaşadığı gezegeni atıklardan temizlemeye çalışan bir mühendis. **ÖZGÜR AY**, tam 15 yıldır yenilenebilir enerji üzerine çalışıp zararlı atıkları enerjeye dönüştürüyor. Amiyane tabirle sinekten yağ çıkaran AY, daha yaşanabilir bir dünya için neler yapılabileceğini Akortsuzlar'da OT okuyucularıyla paylaşıyor.

İŞİMİZ SİNEKTEN YAĞ ÇIKARMAK

Dünya büyüme istatistikleriyle, Yıllar içerisinde biten gitar çalan, yî müzik dinleyen, beste çalmasını yapan biriyim ve ardından da makine mühendisi oldum okudum. Okul daha bitmeden, tesisat firmalarında çalışmaya başladım, fakat yaptığım işleri beni manevi anlamda tatmin etmiyor, bir şeyler içime sınıyor. Ben de yenilenebilir enerji üzerine yoğunlaşarak mesleğimi hem kendim için hem de toplum için yararlı bir hale getirmeyi başardım. 15 yıldır da enerji verimliliği yenilenebilir enerji üzerinde çalışıp kafa patlatıyorum desemyan olmaz. Üretilen atıkları enerji üretmek için değerlendirmeye ve bu gezegeni atıklardan temizlemeye çalışan mühendislerden biriyim. Biyogaz, çöp gazı, tıngaz, biotizel vb. yakıtlarıyanak motorlarlaelektrik ürete sistemlerin kuruluduma bulunuyor ok olarak da dogalgazlı sistemlerin dahafazla enerji üretmesini, verimliliğini artırmayaçalışıyorum, bu işe aminiye tabirle sinekten yağ çıkarma işi.

İNSAN DIŞKISI GAZ ÜRETME KONUSUNDA VERİMLİ

Biyo gaz, organik atıklardan öze şartlarla oluşturan bir gaz ve bu gezegende çoğu zaman, hayvan dışkıları, bitkisel atıklar ve atıklarından üretiliyor. Doğaya katkısı da yadsınmaz. Biyo gazın en önemli bileşiği olan metan (CH₄) gazı, küresel iklim değişikliğine yol açan gazlardan biri ve küresel ısınmayı artırıyor. Biz organik atıkların çürümeyeyle oluşan metan gazını yakarak veya onu bu şekilde kullanarak temiz, yenilenebilir enerji üretiliyor. Yani kedi/hayvanlarımızın, bitkilerimizin ve atıklarımızın kullanılarak gaz üretiliyor. Böylece çevrede atık miktarı azalıyor, zararlı etkiler enerjile çeviliyor ve geri kalanısa çok zaman yüksek kalmıyorsa olarak kullanılıyor. Hayvan ve insan dışkı gaz üretmek konusunda oldukça verimlidir. Hattıyanları araştırmaları göre insan dışkıları da gaz üretir.

DIŞKIDAN ELEKTRİK ÜRETİLEBİLİR

Hayvan dışkısı, insan dışkısı, çöpler, araba lastikleri ve hayvan atıkları enerjije dönüştürülüyor. Enerji üretimi anlamında bu yol, ülkemizde çok yaygın değil ama durum değişmeye başladı. İnsanlar yavaş yavaş bu

yolu kullanmaya başladılar. İstanbul'da birçok anıtma tesisinde bu sistemler kuruluyor; İzmir, Kırşehir, Ankara, Çorum gibi illerde bu sistem var. Ayrıca ülkenin hemen hemen her ilinde Çerçap Tesis var. Bu gazları yakan motorlar dediği gerancahizazları bu ükdede üretilebilir, bu yolda çok daha hızlı ilerleriniz. Öte yandan şöyle düşünürseniz; bir çiftliğiniz var ve 1500 2000 adet inek ile sadece süt üretiliyorsa, bunları hayvanların dışısını kullanarak elektrik

üretip satabilirsiniz, metan dışındaki geri kalandışkısı alıŷı kaliteli gübre olarak kullanıp satabilirsiniz. Yani sadece süt üreten tesisiniz artık hem elektrik hem de kaliteli gübre üretebilir.

**TARİH ÖNCESİNİ
YAŞIYORUZ**

Yıncıraz'da çarşıdan başlayacak bir enerji de önemi bir konu. Yılar önce bir raporda Türkiye'de rüzgâr enerjisi potansiyelinin 114GW civarında olduğunu okuştum ama kuru kâğıtta 60GW civarında. Güç Enerjisi, dağılımcıları, bizzat ve diğer yenilenebilirleri kaynaklarındaki potansiyelinde oldukça yüksek. Ama ne acıdır bunları kullanıyormuş. Ve unutmayalım ki enerji konusunda sadece bir ülkenin değil, tüm gezegenin önemi konusudur. Mediyetler dereleri bile enerji kullanımlarına belirlenir. Kardeşhev celteleneğore, insanın mediyetleri dercesi? Tip 1 bile değil, yanlış hatırlıyorsa, böyle bir mediyet yıldızından gelen tüm enerji kullanılır ya da bu enerji kadar enerji üretir. Tip 4 mediyetleri ise galaksi mediyetleridir. Starwars gibi, bu açıdan bakarsak bizim anı tarih öncesiynisayoruz.

RUHUMU MÜZİKLE
BESLİYORUM

Mühendisliği seviyorum ama ruhumu müzikle besliyorum. Gitarın başını olduğu hemen bütün müzik formları üzerine çalıstım ama çalarken ya da dinlerken beni en çok heyecanlandıran tarzlar klasik müzik, rock ve flamenco. İki tane de albümüm var. Hatta "Seşenlebin Duyumayanlar" isimli ikinci albümüm kısır bir süreçte çıktı.Şehrin grütütüsüne, kaosa karşı sakın, duru bir çalışma. Albümümüzün arkasına yaşadıkları ve gördüklerini hafızamıza resmettim

**Enerji konusu
sadece bir
ülkenin değil,
tüm gezegenin
en önemli
konusudur.**

DÜZCE'DE YAŞAMAK

81 Sürekli yağmur yağmasına hazırlıklı olmaktır.

81 İlkbaharda adeta Amazon Ormanları'nın içinde geçiyormuşçasına ağaçların ve bitkilerin arasında yürümektir.

81 İstanbul
Caddesi'nin trafiğe bir
açılıp bir kapanması
yüzünden trafiğe
kapanan bile

karşıdan karşıya
geçerken sağa sola
bakmanın alışkanlık
haline gelmesidir.

81 Merkezin
bir ucundan diğer

ucuna 12 dakikada
yürüyebilmektedir.

81 "İl seçiniz"
bölümünde genelde

alfabetik sıralamaya göre değil en sonda yer almaktır.

81 İnsanların ilceler görebirbirin

görmektir.

81 "Ne milletsin?" sorusuna çok sık

■81 Bir

yere giderken
götürebileceğiniz,

insanları en mutlu
eden hediye
"Seyahat Kabinleri"

Servet Kolonyaları
olmasıdır.

81 "Manav'ım" denildiğini duyunca mesleğinin o olduğunu sanıp aslında Manav'ların Düzce'nin yerilerine denildiğini öğrendiğinizde çok şaşırırmaktı.

81 Meşhur İşbilen Kahvecisi'nin önünden geçerken o kokuyla kendinden geçmektir. Defalarca oradan geçmek istemektir.

81 Bir şey almaya yeltenip bütçenizin yetmediğini anlayıp bırakınca "Gel gel ne yapalım bu kadar olsun" denilmesini sık sık duymaktır.

81 Otobüslerin sürekli güzergâh ve saatdeğiştirmesine alışkın olmaktır.

81 Düzce dışında bir yerden giyinmiyorsanız çoğu kişinin üzerinde aynı kıyafeti/ayakkabıyı görebilmektir.

81 Test kitabı
temin edebileceğiniz
sınırlı yer olmasıdır.

81 Oradayken orayı çok eleştirmek, insanları hakkında pes ve hüküm vermek.

ama başka bir yere
gittiğinizde kıymetini
anlamaktır. Uzaklaşınca
çok özlemektir.

Sen de yaşadığın şehri
en güzel cümleleriyle anlat,
otokur@otdergi.com
adresine gönder,
önümüzdeki ay bu köşede
yerini al.

KASIM 2020 Sayı 92 - *Ayık Pehlî Kültür Edebiyat ve Mînah Dergisi*
 Ayık Yığın Sürük Yığın - *İhtilâz Sahibi ve Yayıncısı*
 MEDİA YAYINCILIK TİC. LTD. ŞTİ.
 Sarımsaklı Yazar İşleri Müdürlüğü Hükûm Üçüncü Kat, Haberciler Editörlüğü Park Kapsi
 Genel Müdürlüğü Hükûm Üçüncü Kat
 İletişim: Erdi Ömer - zekiam@otdergisi.com

Adres: Topkapı Mah. Akkavak Sok. Kardeş Apt. No: 17 Kat: 2 D: 7 Şişli / İSTANBUL
Tel: (0212) 274 33 54 **Besika** İleri Saati Mat. Anb. Reklam Tanıtım Bk. ve Teknik Hiz.
Tic. A.Ş. Balıkesir Mah. F. Çakmak 2. Cad. Güzelyer St. 22. Vfla No: 1 Aşp/22
İSTANBUL

ÖF'nü yayımlanan tüm yazı, çizim, fotoğraf ve grafikleri yayın hakkını saklar. Tüm hakları yazar ve çizimciye aittir.

BKM
Mutfak
Çocuk Atölyesi

YARATICI DRAMA VE TEMEL OYUNCULUK ATÖLYESİ

HEM
ÖĞREN
HEM
EĞLEN

İSTANBUL

6-14 YAŞ

BAŞLANGIÇ
TARİHLERİ

7 KASIM - BAHANE KÜLTÜR SAHNE (KADIKÖY)

7-8 KASIM - BKM MUTFAK (BEŞİKTAŞ)

Ayrıntılı bilgi ve kayıt için: atolye.bkmmutfak.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranley.org>

0543 318 15 17

@bkmmutfakatolye

**Sonbahar damlardı
damlarımıza
Biz seninle sararırdık**

**Aydınlansın diye
şu kirli yüzler
Biz durmadan
şavaşırdık...**

AHMET KAYA

OT

2020/03
OT 087
19 TL, 8000

EN GÜÇLÜ BÜYÜLERİMİZ SÖZLERİMİZDİR

Mehmet Ali Akınsoy

J.K. ROWLING